

အမှန်းမိစ္ဆာ

သရဲပ

နှစ်

ဆရဲတဏှု ဇာတ်လမ်းများ

ကော့မင်း

၂၀၁၀

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၀ ဒီဇင်ဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- စာနံရိုး - ၅၀၀ ကျပ်
- ပျက်စားရုံးဒီဇိုင်း - ဦးကဲတောင်း
- ကွန်ပျူတာ - ရှည်စိုစေ
- အတွင်းစလင် - ADORN
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးတင်ဌေးအောင်(၀၁၃၃၇)

သုံးလောကစာပေ၊ အမှတ်(၂၁)အေး၊
 မြင့်ပိုင်လမ်း၊ စလေးကုန်းအထောက်အကူကွက်၊
 အင်းစိန်၊
 ပျက်စားရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(မြ-၀၀၄၅၅)
 စိုးပေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဝကန်မင်း ၃၉၀.၂
 အပန်းညှော်သရဲမ နှင့် သရဲ တာပတ္တစာတိလသံများ/ဝကန်မင်း၊
 ရန်ကင်းမြို့။
 သုံးလောကစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၀၊
 ၂၀၄-၀၇၊ ၁၂ x ၈၈ စင်တီ

အမုန်းမိစ္ဆာသရဲမ

နှင့်

သရဲ တစ္ဆေ ကာတ်လမ်းများ

ကျော်မင်း

မာတိကာ

၁။ သရဲမလင်	၅
၂။ ဒေဝ ယက္ခ	၈၁
၃။ အမှန်း ပိစ္ဆာ သရဲမ	၁၂၉
၄။ အငြိုးကြီးတဲ့ သရဲကြီး	၁၈၀

သူနှင့်အတူ ပြုံးပြုံးရိုတို အတူနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကို ရောင်းပြီး လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

အိမ်လည်းမရှိ ဇနီးမယားလည်း မရှိတော့သည့် သားဖြစ်သူ ကိုကျော်ဝင်းကို မိဘများက အိမ်ပြန်နေရန် ခေါ်သော်လည်း သူ့ဇနီး အတွက် လှူခဲ့သော ဘုရားတော်ပေါ်က ဇရပ်မှာ လာနေသည် ညအိပ်သည်။

မနက်စာ ညစာကို ကြိုသလိုစားပြီး ... အပြင်မှ ရွာဖွေ စားသောက်၍ မရပါမှ မိဘအိမ် ပြန်လာပြီး ထမင်းစားတတ်သည်။ သုံးရက်တစ်ခါ လေးရက်တစ်ခါသာ ထမင်းပြန်စားခြင်းဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားကိုလည်း စုတ်ပြတ်သည်အထိ ဝတ်သည်။ ရေချိုးသန့်ရှင်းခြင်းလည်း မရှိ။ မည်သူနှင့်မှ စကားမပြောဘဲ ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်နှင့် ရှိနေသည်။

ရွာထဲကလူများက သူ့နာမည်ကို ကိုကျော်ဝင်းလို့ မခေါ်ဘဲ ကွယ်ရာမှာ သရဲမလင် သရဲမယောက်ျားဟူ၍သာ ခေါ်ပြောကြ သည်။

သူ့အနီးက သူ့ချစ်တဲ့ဇနီးလေး ထွက်သွားပြီးစနောက်ဝိုင်း ဇနီးကို ပြန်တွေ့လိုတွေ့ငြား ရွာစဉ်လှည့်ပြီး သင်္ချိုင်းပေါင်းစုံမှာ လှည့်ပတ်ရှာဖွေခဲ့သည်။

ချစ်ဇနီးရှိမည် ထင်ရသော သင်္ချိုင်းထဲရှိ ဇရပ်မှာ ညအိပ် ညနေ နေထိုင်ရင်း ပါးစပ်က ထွေထွေခေါ်ခဲ့သည်။ နှစ်ညခန့်အထိ

သရုပ်ဖော်

ခင်တန်းရွာ အရှေ့ဘက်အထွက် ပေငါးဆယ်ခန့် ပြင်သည့် ကုန်းကမူပေါ်မှာ တည်ထားသော အောင်ပြည့်စုံ ဆုတောင်းပြည့် ဝေတီလေးတစ်ဆူ ရှိသည်။

ထိုဝေတီမှာ သာသနိက အဆောက်အအုံတူ၍ ရွာဘက်သို့ မျက်နှာမူသော အနောက်ဘက်ပုခုံးမှာသာ အာရုံခံတန်ဆောင်း တစ်ဆောင်ရှိသည်။ နှစ်လေးပုခုံးမှာ ဘုရားလေးဆူအတွက် မုခ် ပြာသာဒ်တစ်ခုစီ ရှိသော်လည်း ဘုရားပူးစားနေရန် အဆောင်မရှိ။

တစ်ခုတည်းသော အနောက်ဘက်အဆောင်မှာ ... ရွာမှ ဘုရားပူဇော်များအတွက် အရိပ်ခိုနားရန် အဆောင်တစ်ခုကို အလှူရှင် ကိုကျော်ဝင်းမှ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

အလှူရှင်ကမ္ပည်းကို ပိဘများအား အမှူးထား၍ ချစ်ခနိုး ဖြန့်ဖြူးရီ (ခေါ်) ခရေအား ရည်စူးပြီး ကိုကျော်ဝင်းမှ လှူဒါန်း ပါသည်ဟု ကမ္ပည်းရေးထိုးထားသည်။

မအိပ်မနေ စောင့်နေပေမဲ့ သူ့ချစ်ခန်းကို မတွေ့ခဲ့ရ။

သင်္ချိုင်းသုံးခုမြောက်အရောက် ကန်ပေါက်ရွာ သင်္ချိုင်းထဲက ဂူတစ်လုံးပေါ်ထိုင်ရင်း သင်္ချိုင်းထဲမှာ ချစ်ခန်း ရှိ-မရှိ သိနိုင်ရန် တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။

သန်းခေါင်ကျော်၍ သုံးနာရီခန့် အရောက် သူ့ရွာနေသော ချစ်ခန်းလေး အနားရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ အနားသို့ ကပ်မလာ၊ ဆံပင်ဖားလျှားချလျက် ပြေပြေမှ လေးပေခန့် အကွာမှာ ရပ်သောပုံစံနှင့် မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ... ဂူပေါ်မှဆင်းပြီး ရှေ့ကို တိုးမည်အပြု ရှေ့မှ အသံထွက်လာသည်။

“ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ ကျွန်မ ... ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆုံလို့ မရတော့ဘူး ... ကျွန်မကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မရှာပါနဲ့။ ကိုကျော်ဝင်း ကျွန်မကို သံယောဇဉ် မပြတ်သေးဘူးဆိုရင် ... ကျွန်မအတွက် ကောင်းမှုလုပ်ပေးပါ။ အပျူအတန်းပေးပေးပါ ... ကျွန်မ သာဓုခေါ်ပါမယ် ... ကျွန်မအတွက်နဲ့ ဘဝအပျက်မခံပါနဲ့။”

ထိုစကားပြောပြီး တပြည်းပြည်း မှုန်ငါးပျောက်ကွယ် သွားသည်။

အလင်းရောင်ပေါ်လာသည်နှင့် ကန်ပေါက်ရွာသင်္ချိုင်းထဲက ရွာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ရွာပြန်ရောက်သည်နှင့် မိဘများနှင့် တိုင်ပင်ကာ သူတို့

မင်္ဂလာဦးမှာ မိဘများလက်ဖွဲ့ခဲ့သည့် အိမ်နှင့်မြဲလေးကို ရောင်း၍
အလှူလုပ်ပြီး အပျူအတန်းပေးစေခဲ့သည်။

ဝိုသည့်ငွေကို ရွာဦးစေတီလေးမှာ ပြာသာဒ်တစ်ဆောင်
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ပြာသာဒ်ပြီး၍ ရောက်ချ လှူပြီးကတည်းက ... ရွာသို့
မပြန်တော့ဘဲ ပြာသာဒ်မှာပင် နေတော့သည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး ဝ.စ်ယောက်တည်း မည်သူနှင့်မှ စကား
မပြောတော့ ... အရှူးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။
တစ်ရွာလုံးက သရဲမပြုစားခံရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

အချစ်ဆိုသည် အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်အထိ မထားဘူး။
ရင်မချန်ဘူးသော ကျော်ဝင်းတစ်ယောက် ရုတ်တရက် မဖျော်လင့်ဘဲ
သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန် ပူးစာရေးနတ်က မိန်းကလေးကို သူ့အတွက်
အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့လိုက်သည်ဟု ယူဆကာ အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့
သည်။

အိပေ့ ထိုအပျော်တွေက သူ့အတွက် နှစ်ဝက်ပင် မခံ
လိုက်။ သူ့ အသက်တမျှ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ရင်ခွင်
ထဲမှ ထွက်သွား ှ်။

သူ ... နယ်လိုမျိုးပဲ ဖြစ်နေပြင်နေ၊ သူ ... စွဲစွဲ
လမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့သည်။

သို့ကြောင့်ပဲ သူ ... အရူးတပိုင်းဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။
သည်အဖြစ်အပျက်လေးကို အယ်ကစရမည်ကိုဆိုလျှင်
ကန်ပေါက်ရွာက စရမည်ဖြစ်သည်။

ကန်ပေါက်ရွာ ... ကွင်းတောင်ကိုင်လို့ တင်စားရမည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပိုးထိပြီး သေဆုံးခဲ့သည်။

အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

နာမည်က ပြုံးပြုံးရီဖြစ်သည်။

သည်နေ့ သူမရဲ့ ကြွင်းကျန်ရစ်သည့် ရုပ်ခန္ဓာကို
ကန်ပေါက်ရွာသင်္ချိုင်းမှာ / ပြေချမည်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးကို လက်ထပ်မည်သည့် ... ကန်ပေါက်ရွာ
ကလေးအတော်များများ ရှိပေမဲ့ မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်မဝင်စား
သေး။

မည်သူ့အချစ်ကိုမျှ လက်မခံ၊ မိဘက ရွာမျက်နှာဝှံမို့
သူမဆန္ဒမရှိဘဲ မည်သူ့မှ အနီးသို့ မကပ်ဝံ့ကြ။

သို့ဖြင့် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာနှင့် ခြံထဲမှာ
တင်းရွက်ခူးရင်း ပိုးထိကာ အသက်သေဆုံးခဲ့ရသည်။

သူမရဲ့ နာရေးက လူစည်လှသည်။ အသုဘပြုချိန်တော့
လည်း သင်္ချိုင်းထဲမှ လူအပြည့်ရှိနေသည်။ နေ့တစ်နေ့လုံးမှာ
သင်္ချိုင်းထဲမှ လူများအကုန် ရွာထဲသို့ ပြန်ကြွတော့သည်။

ပိုက်ဆံရှိ မိဘများက သမီးဖြစ်သူအတွက် ဂူတစ်လုံးပင် လုပ်ပေးဘဲ ဖြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။

တစ်နာရီခွဲခန့် အရောက် သင်္ချိုင်းထဲသို့ အသက်လေးဆယ့် ငါးခန့် ဘောင်းဘီအနက်ရောင်ပွပ္ပကြီးဝတ်ပြီး ရှုပ်အတိုအဖြူရောင် ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် သင်္ချိုင်းထဲ ရောက်လာသည်။ ပင်နီရောင်လွယ်အိတ်ပွပ္ပကြီးကိုလည်း လွယ်ထားသည်။

ပြုံးပြုံးရိုအား မြှုပ်ထားသည့် ဖြေပုံအနီးမှာ ရပ်ပြီး သဘော ကျသည့် အပြုံးကို တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ခဏမျှရပ်ပြီး ထိုအနီးမှ ထွက်သွားသည်။

အပြင်သို့ ထွက်မသွားဘဲ သရဏဂုံတင်ရန် ဆောက်ထား သည့် ဝရပ်လေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဝရပ်ပေါ်တက်ပြီး ထောင့်မှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။

ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှို့ကာ ဖွာရှိုက်နေသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကုန်မှ လွယ်အိတ်ထဲမှ အရိုးခေါင်းများ ထုတ် လိုက်သည်။

ပြီး ... ခဏမျှရပ်ကာ ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်သည်။

အတော်လှမ်းလှမ်းအထိ သင်္ချိုင်းဘက်လာသော ... လူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သည့်အတွက် ပြန်ထိုင်ကာ အစီအရင်များကို ကြိုတင်လုပ်ဆောင် စီရင်နေသည်။

အရိုးခေါင်းပေါ်မှာ စိုက်ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်
မီးငြိမ်းတော့မည်၊ လက်နှစ်ဆစ်ခန့် ကျန်သေးသည်။

ထိုမီးတိုင်ကို ယူလိုက်ပြီး ရှေ့မှာ ချထားသော ရေရွက်ထဲ
စိုက်နှစ်ကာ မီးငြိမ်းလိုက်သည်။

မီးကို ရေထဲ စိုက်ချလိုက်စဉ် ဝုန်းခနဲပြည်ကာ မီး ချား
အလုံးလိုက် တက်လာသည်။

ထိုရေထဲသို့ သုံးလက်မခန့်ရှိသော သံချောင်းတစ်ချောင်းကို
ထည့်လိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ဆယ့်ယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲသို့
အသာအလာ ထည့်လိုက်သည်။

“အောင်ပြီ ... အောင်ပြီ၊ အစိမ်းသရဲမကို မြေပုံထဲက
ခေါ်ထုတ်ပြီး အသက်ပြန်သွင်းလို့ရပြီ”

အချိန်က သုံးနာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ညကိုးနာရီ
တိတိမှာ အစီအရင်လုပ်ကာ သရဲမကို ခေါ်ထုတ်ရမည်ဖြစ်သည်။
သရဲမကို ခေါ်ထုတ်သည့်ကိစ္စက ဆရာမိုးအတွက် အသေးအမွှားပင်။

သူ့မှာ လက်စွပ်ပွေးထားသော အစိမ်းသရဲနှစ်ကောင်
ရှိသည်။ ထိုသရဲများနှင့် သူ့မီးပွားရေးလုပ်ငန်း ပြောင့်နေခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က သူ့ခိုင်းစေနေသော ဝိညာဉ်တစ္ဆေ
တစ်ကောင်ကို အချုပ်အနှောင်လုပ်ထားသော ဝါတာမန္တန်များ
ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုသရဲကို အလုပ်ခိုင်းပြီး ကတိအတိုင်း ကျွေးမွေးနေပါ

လျက် အလွန်အကျွံတွေ လျှောက်လုပ်သည့်အတွက် နှစ် ... အထက်
ပျက်ခဲ့ရသည်။

သို့ကြောင့် အချုပ်အနှောင် လုပ်ထားသော ဂီတာများ
ရုပ်သိမ်းပြီး နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ယခု ... ဆရာမိုးမှာ အားကိုးစရာ သရဲတစ်ကောင်သာ
ကျန်ခဲ့သည်။

ခရီးသွားဟန်လွှဲနှင့် ကန်ပေါက်ရွာသို့ ရောက်စဉ် အစိမ်းသေ
မိန်းကလေးအကြောင်း သိလိုက်သည်နှင့် ပိညာဉ်ကိုခေါ်ပြီး ခိုင်းစားရန်
အကြံရလိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ တစ္ဆေ သရဲအဖြစ် မဟုတ်တော့၊ သစ္စေ
သရဲကို လူအဖြစ်ပြောင်းပြီး ငါးနှစ် သို့မဟုတ် ဆယ်နှစ် ခိုင်းစား
ခွင့်ပြုရန် သင်္ချိုင်းထဲရှိ တစ္ဆေ သရဲတို့ အချုပ်ထံမှ ကတိပေးကာ
တောင်းဆိုမည်ဖြစ်သည်။

သူ ... ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ထားသည့် အောက်လမ်း
အစီအရင်များကို တစ်မျိုးပြီးတစ်ပြီး ဟာကွက်မရှိအောင် စီစဉ်
နေလိုက်သည်။

အချိန်တို့ တစ္ဆေ့ရွေ့ ကုန်သွားသည်။

ညအမှောင်တုက တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်သည်နှင့်အမျှ
မှောင်လာသည်။ လနုရုတ်ညမို့ မှောင်သလို သင်္ချိုင်းထဲက သစ်ပင်
သစ်ရိပ်တို့ကြောင့်လည်း ပိုမှောင်နေသည်။

ဆရာမိုးလည်း ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့် အစီအရင် စမှာမို့
ကိုးနာရီပထိုးစင် သင်္ချိုင်းထဲရှိ အစိမ်းသေမိန်းကလေး ပြောပုံရှိရာသို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြောပုံကို စည်းချက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပြောပုံ၏ခေါင်းရင်းဘက်မှာ အရိုးခေါင်းကဲ့သို့ပြီး
ဒေသကင်းတိုင်မီးကို ထွန်းလိုက်သည်။

ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့် ဂါထာများ နားသာ မန်းပူတ်နေသည်။

အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုပြီးသည်နှင့် ပြောပုံထဲမှ ဝိညာဉ်ကို
ခေါ်ထုတ်လေတော့သည်။

“တုတ်ပြီ ... မိန်းကလေး၊ မင်းကို အခုအချိန်ကပြေး
ထွက်ပြီ၊ ငါ့အမိန့်အတိုင်း နံရံရံရယ် ... ငါ့ကို ကျောပေးပြီး
ရပ်လိုက်စမ်း”

ပြောပုံထဲမှ ထွက်လာသော ရုပ်ပျက်စပြုနေပြီဖြစ်သည့်
မိန်းကလေး၏ အလေး ငါ့ကျောင်းက ဆရာမိုးအမိန့်အတိုင်း နောက်
လှည့်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ... အခုရပ်နဲ့ ငါ့ဆီမှာ နေလို့ မဖြစ်ဘူး။
ခုလရုပ်အတိုင်း ဖြစ်တည်စေရမယ် ... ပြန်လည်နုပျိုခြင်း ရှိစေ
ရမယ် ... ငါ့လက်အောက်မှာ ငါးနှစ်နေရမယ်”

ဆရာမိုးလည်း ပါးစပ်ကပြောရင်း လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်
နှိုက်ကာ ညနေက သင်္ချိုင်းရောင်ထဲမှာ အစီအရင်လုပ်ထားသော

သုံးလက်မသံချောင်းကို ယူလိုက်သည်။

လက်ထဲ သံချောင်းရောက်လာသည်နှင့် မှန်ပျက်အသက်
သွင်းကာ ရှေ့မှာ ရပ်နေသော အစိမ်းသေအလောင်းကောင်ကြီး၏
ဇက်ပိုးထဲ လက်အားနှင့် ရိုက်ကာ သွင်းလိုက်သည်။

အလောင်းကောင်ကလည်း လည်ပင်းထဲ သံချောင်းရိုက်ဝင်
လာသည်နှင့် ဆရာမိုးအား လက်ပြန်တစ်ချက် ရိုက်ထည့်လိုက်
သည်။

“ချောင်း”

“ခွပ်”

“အား”

သရဲမ ရုတ်တရက် လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်စဉ် အမှတ်
တမဲ့ပို့ ရှောင်ချိန်မရလိုက်။

ဆရာမိုး နောက်သို့ ပစ်လဲကျသွားစဉ် ... အစိမ်းသေ
မိန်းကလေးကို မြှုပ်ထားသည့် မြေပုံဘေးရှိ ဝူပေါ်သို့ ဦးခေါင်းက
ပစ်ရိုက်မိသွားသည်။

ခေါင်းနှင့်အုတ်တို့ အရှိန်နှင့်ထိပြီး ခွပ်ခနဲ အသံပြည်ကာ
ဆရာမိုးခေါင်းမှ သွေးများ ပြာထွက်သွားသည်။

ဆရာမိုးတစ်ယောက် အစိမ်းသေမိန်းကလေးကို ဝီရင်
ပြီးဆုံးသွားကာမှ သေခြင်းနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင်
လိုက်သွားရတော့သည်။

မိန်းကလေးလည်း သင်္ချိုင်းထဲမှ အမှောင်ထုထဲ ဝင်ရောက်
ပျောက်သွားတော့သည်။

ကျော်ဝင်းတစ်ယောက် ခိုင်နာကားတစ်စီးနှင့် မြို့မှ ရွာကို
ပြန်မောင်းလာသည်။

ရွာထဲမှထွက်သော နှင်း၊ ခြေပဲနှင့် ပဲပျိုးစုံကို လိုက်ဝယ်
သည်။ ဝယ်၍ရသမျှ အသီးအနှံတို့ကို မြို့က ပွဲရုံမှာ သွားရောင်း
သည်။

မိသားစုပိုင် ကားတစ်စီးရှိနေသည့်အတွက် ဆယ်ငါးပိုင်ခန့်
စားသောမြို့သို့ တစ်ပတ်ကို နှစ်ခေါက်ခန့် သွား၍ ရောင်းသည်။
သည်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်းကတည်းက ကားပေါ် သီးနှံကုန်များ
တင်ပြီး မြို့က ကိုလူဖေ ပွဲရုံမှာ သွားရောင်းခဲ့သည်။

အသီးအနှံ ရောင်းရာငွေ ရှင်းပေးပြီးသည်နှင့် စားသောက်
ဆိုင်သို့ သွားကာ ဂရင်းရွိုင်ရစ် ပုလင်းပြားလေးမှာပြီး အခေါက်ကင်
တစ်ပွဲနှင့် တစ်နာရီခန့် အချိန်ပြုန်းကာ သောက်စားနေလိုက်
သည်။

ကျွတ်ရိပ်သန်းမှ ငွေရှင်းကာ ရွာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။
မြို့က ထွက်ကတည်းက မှောင်ရိပ်သန်းနေပြီပို့ ကားမီး
ခွင့်ပြီး ရွာသို့ တောက်ထားသည့် မြေနှိလမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်
ခဲ့သည်။

အချိန်က ခြောက်နာရီပြည့်ပြီ။ ခုနစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်
သာ လိုတော့သည်။ ပြေသာလမ်းမို့ အိမ်ကို ရှစ်နာရီဝန်းကျင်ခန့်
မှသာ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

လမ်းမှာ လက်ပံပုရွာ၊ စည်ပင်ရွာ၊ တန်ပေါက်ရွာ၊ ဘုရား
သုံးဆူရွာတို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ... ခင်တန်းရွာကို ရောက်မည်
ဖြစ်သည်။

လက်ပံပုရွာနှင့် ဘုရားသုံးဆူရွာရဲ့ အလယ်ကျကျမှာ ကား
လမ်းရှိနေပြီး စည်ပင်ရွာနှင့် တန်ပေါက်ရွာနှစ်ရွာကတော့ တာလမ်း
ဘေးမှ တစ်ခေါင်သာသာခန့်အကွာမှာ ရှိကြသည်။

ဂံပြေသားလမ်းဖြစ်သည့်အတွက် ကားမောင်း၍ အဆင်
ပြေလှသည်။

အရက်အရှိန်လေးနှင့် ကားကို ပွန်ပွန်မောင်းလာခဲ့သည်။
အချိန်က ရှစ်နာရီခန့် ရှိလာသည်။ ဘုရားသုံးဆူရွာလယ်လမ်းမှ
ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။

ဘုရားသုံးဆူတု ခေါ်ဆိုပေမဲ့ ကုန်းကမူသုံးဆူမှာ ဘုရား
တစ်ဆူသာ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေသည်။ ကျန်နှစ်ဆူက နှစ်ကြာ
ပြီမို့ အုတ်ပုံအဖြစ်သာ ရှိတော့သည်။

ထိုဘုရားကုန်းများက ရွာအထွက်မှာရှိသည့် ဟာလမ်းကို
ဘုရားကုန်းနှစ်ကုန်းကြားမှ ပြတ်ပြီး ဖောက်ထားသည်။

သူ ဘုရားကုန်းကို ပတ်ပြီး မောင်းလိုက်စဉ် ကားမီးရောင်

အောက်မှာ ...

“တို့”

လူလိုလို မြင်လိုက်မိသည့်အတွက် ဘရိတ်နင်းလိုက်သည်။

လူရှေ့ပစ်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ ... ငါ ... ကားနဲ့ လူတိုက်မိလိုက်ပြီ ...

မိန်းကလေးပဲခြစ်မယ် ... စက်ဘီးကို ချိတ်မိတာလား

တိုက်မိတာလား မသိဘူး။ ဘုရား ... ဘုရား လူကို မတိုက်မိပါ

ဝေခဲ။”

သူ ... ကားတံပါးဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းလိုက်သည်။

ကားရှေ့ ပိစေ့ရောင်အောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဆွေဆွေလေး လဲကျနေသည်။ သူ့စီးလာသော စက်ဘီးက ကားရှေ့

ဘန်ဘာနှင့် ချိတ်မိနေသည်။

သွေးထွက်သည့်ဒဏ်ရာလည်း ရှာ၍ မတွေ့။ အကြောက်

လွန်ပြီး မေ့လဲနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ သည်အတိုင်းထားခဲ့လျှင်

မတော်သူတွေနှင့် တွေ့သွားနိုင်သည်။

သူ့ကြောင့် စက်ဘီးလည်း ခွေလိမ်သွားသည်။

သို့ကြောင့် စက်ဘီးကို ကားပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ...

မိန်းကလေးကို ကားခေါင်းထဲ မသွင်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေး ရှုပ်ကလည်း လှသည်။ အသက်ကလည်း

ဆယ်ကိုး နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်ဟု မှန်းလိုက်သည်။

သည်အချိန် မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့်
ဘယ်သွားမှာလဲ ...

မိန်းကလေးက ခပ်တန်းရွာတ ပြန်လာပုံရသည်။ ခပ်တန်း
ရွာမဟုတ်လျှင် ခပ်တန်းရွာအနောက်ဘက် လေးအိမ်ရုရွာက ပြန်လာ
သည်လားမသိ။

သူ ... ကားကို လမ်းဘေးက ကပ်ပြီး ရှောင်ပေမဲ့
အကွေ့မှာ မလွတ်ဘဲ စက်ဘီးနှင့်ဘန်ဘာ ချိတ်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

အခင်းဖြစ်သည့်နေရာမှ ရွာရောက်သည်အထိ ဆယ့်ငါး
မိနစ်ခန့် ကြာသော်လည်း မိန်းကလေးမှာ သတိမရသေး။

ခြံထဲ ကားကို မောင်းသွင်းပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ကားကို
ရပ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးကို ပွေ့ချိုပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့၊ ဘယ်သူလဲ ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ပြီးမှပေး ... အဖေ သူ့ကို အိမ်ရာပေါ် တင်လိုက်
အုံးမယ်”

ကျော်ဝင်းလည်း မိန်းကလေးကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး
အိမ်ရာပေါ် တင်လိုက်သည်။ နောက်မှ တစ်အိမ်လုံးရှိသည့် လူများ
အခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာသည်။

“ကဲ ... ရှင်းပြပါအုံး ကျော်ဝင်းရယ်၊ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

ကျော်ဝင်းလည်း လမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်လာသမျှ အကုန် ပြောပြလိုက်သည်။

“အဆို ... ထိတ်လန့်သွားလို့ ... သတိမေ့သွားတာ ဖြစ်ပေယ်”

ကျော်ဝင်းမှာ ... မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ညီငယ်မိသားစုတို့အား ချီးကျူးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ညီငယ်က ရွာထဲရှိ မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာ အလုပ် ဝင်လုပ်နေသည်။ ညီငယ်ကျော်လင်းမှာ သားလေး တစ်ယောက်ရှိသည်။

ညီဖြစ်သူ၏လစာနှင့် မလုံလောက်သည့်အတွက် သူတို့ကို အိမ်တွဲနေစေဘဲ အိမ်မှာပဲ နေစေသည်။ ကျော်လင်း၏ ဇနီးဖြစ်သူက အိမ်ထဲချက်ရေးပြုတ်ရေးကို တာဝန်ယူရသည်။

ကျော်ဝင်းဖခင်က အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်တာဝန်နှင့် နယ်မှာ ရောက်နေသည်။ အသက် (၅၅)နှစ် ဖြစ်ပြီ။ ရှေ့နှစ် ပင်စင်ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာမည်ဖြစ်သည်။

“ဆရာမေရဲ့ လိုပယ်ထင်တယ် ... အစ်ကို၊ ကျန်းမာရေး မှုကို သွားပင့်လိုက်ပါလား”

“နေ ... နေ၊ မလိုပါဘူး ... ဘာအင်ရာမှလည်း ခိုတာမှမတုတ်ဘဲ၊ အကြောက်လွန်ပြီး ပေ့နေတာ မလွန်ဆုံး နာရီဝက်လောက်ကြာရင် သတိပြန်ရလာလိမ့်ပေယ်”

မိခင်ပြစ်လွှဲက မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန် မပေါ်ရန် ပြောသည်။

“သူ့မိဘတွေတော့ အချိန်မီ ပြန်မရောက်လို့၊ ဝိတ်ပူနေ တော့မှာပဲ မိန်းကလေးက ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ၊ ရုပ်လေး လည်း မဆိုးဘူး၊ သတိရလာရင် ဒီမှာပဲ တစ်ညအိပ်ခိုင်းရမယ်၊ ပနက်မှ သူ့အိမ်ကိုပေးပြီး လိုက်ဖို့လိုက်ပေါ့”

“ဟော ... အပေး၊ သူ့လက် လှုပ်လာပြီ”

ကိုယ်ခန္ဓာမလှုပ်၊ မျက်လုံးမပွင့်သေးပေမဲ့ မိန်းကလေး၏ လက် ... လှုပ်လာသည်ကို အားလုံး တွေ့လိုက်ကြသည်။

“သမီး ... သမီး မိန်းကလေး ... သတိရပြီလား”

ကိုကျော်ဝင်း၏မိခင် ဒေါ်မြရီက လက်ကို ကိုင်လှုပ်ပြီး ပေးနေသည်။

မိန်းကလေးထံမှ ဘာမှ တုံ့ပြန်မှု မရှိသဖြင့် လက်ကို ပြန်ချထားပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်။

အချိန်က ကိုးနာရီဝန်းကျင်ခန့် ရှိနေပြီ။

“အင်း ...”

မိန်းကလေးဆီက ညည်းသံလို ထွက်လာသဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး မျက်လုံးများ ပွင့်နေသည်။

“ဟော ... သူ သတိရလာပြီ”

“သမီး ... ကလေးမ ... သတိရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...

ကျွန်မ ... ဒီကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“အခေါ်သားရဲ့ ကားနဲ့ တိုက်မိပြီး သတိမေ့လဲကျသွား
တာနဲ့ ... ကားပေါ်တင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တာတဲ့”

“အို ... ဟုတ်လား”

“ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ... သမီး ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဘယ်ဈာန်ကလာလဲ ... မသိဘူး၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ
စဉ်းစားမရဘူး”

“တင် ... ကိုယ့်ဈာန်ကိုယ် မသိဘူး၊ စဉ်းစားပါအုံး”

မိန်းကလေး မျက်စိမှိုက် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစား
သည်။

“စဉ်းစားလို့ ... မရဘူး”

“တင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“တဲ့ ... ကျော်ပင်၊ ကားနဲ့ ခေါင်းကိုများ တိုက်မိလိုက်
သေးလား ... ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့”

“စက်ဘီးနဲ့ ချိတ်မိလိုက်တာပါ ... သူက ဆေးကို
မစ်လဲကျသွားတယ် ထင်တာပဲ”

“ခေါင်းကို ဒုတ်ခဲနဲ့ များ ဆောင့်မိလိုက်လား မသိဘူး”

“အပျက်အပျက်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့အမေ ... သူ သတိပြန်မရမချင်
ဒီမှာပဲ ထားပေါ့ ... သူ့ကို ဝိုင်းပြီး စောင့်ရှောက်ပေးထားရင်
သုမိဘဆွေမျိုးတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားလို့ရတာပဲ ...
သူ ... သတိရတဲ့နေ့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်တာပေါ့”

“အင်းလေ ... ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ကြတာပေါ့ ...
မိန်းကလေးကို မင်းအခန်းပေးလိုက်၊ မင်းက ဘုရားစင်ရွှေက
နေရာမှာသွားဆိပ်”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကူးပြီးသားပေါ့”
သို့ဖြင့် အမည်နေရပ် မသိဘူးဆိုသော မိန်းကလေးကို
အိမ်မှာ သတိကောင်းစွာရသည့်အချိန်ထိ ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြသည်။

ကျော်ဝင်းတို့ခြံက ရွာ၏မြောက်ဘက် အစွန်နားကျသလို
ပေနှစ်ရာပတ်လည်ခန့်ရှိသည့် ခြံဝိုင်းကြီးဖြစ်သည်။

ခြံထဲမှာ ... သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလာကာ၊ မရမ်းပင်တို့အပြင်
မအူပင်၊ ကုက္ကိုပင်တို့လည်း ပေါက်ရောက်နေသည်။

ခြံရှေ့ဘက်မှာတော့ အုန်းပင်များနှင့် ပင်ခြေမှာ ပန်းပင်များ
စိုက်ပျိုးထားသည်။

သို့ကြောင့် ရွာထဲက လူများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မနေ
ဖြစ်ဘဲ အိမ်ကလည်း ခြံအလယ်မှာ ရှိသည်ပို အိမ်မှာ လူတစ်
ယောက် ပိုလာသည်ကိုစွဲ မည်သူမှ မသိနိုင်ကြ။

တစ်ခုတော့ရှိသည် ...

ရွာထဲက ဦးပုဇွန်သမီး လုံးတင်မကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါက်ချလာတတ်သည်။

ဦးပုဇွန် ကျော်ဝင်း၏ကားကို တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်ရောက် ဖောင်းပေးခဲ့ရာမှ ရင်းနှီးသွားပြီး ဦးပုဇွန်မှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ဆွတ်စားသည်အခါမျိုး၊ မှန်လုပ်စားသည်အခါမျိုး ခြံထဲက အသီးအနှံ ပိုပိုလှုံလှုံ ရှိသည်အခါမျိုးဆို လုံးတင်မ ရောက်လာပြီး စားသောက် ဖွယ်ရာများ လာပို့သည်။

လုံးတင်မက ကျော်ဝင်းညီ ကျော်လင်းနှင့် သက်တူရွယ်တူ ကျောင်းနောက်လည်ဖြစ်သည်။ လုံးတင်မက ကျော်ဝင်းကို တစ်ဖတ် သတ် ကြိုက်နေပေမဲ့ ကျော်ဝင်းကတော့ ညီမလေးတစ်ယောက် အပေါ်ထားသည့် စေတနာထက် မပိုခဲ့။

လုံးတင်မက ဂရုတစိုက် အနည်းဆုံး သုံးကြိမ်ခန့် တော့ ရောက်လာတတ်သည်။ စားစရာ လာမပို့သည့်အခါလည်း လမ်းကြို လို့ လှည့်ဝင်လာကာဆိုပြီး ရောက်လာတတ်သည်။

ကျော်ဝင်းမရှိသည့်အခါနှင့် ကြုံလျှင် အိမ်မှာ ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်သွားတတ်သည်။ ကျော်ဝင်းမရှိကြုံလျှင် အနည်းဆုံး တစ်နာရီခန့် ကြာအောင် စကားမျိုးစုံ ပြောကာ နေလေ့ရှိသည်။

လုံးတင်မ တစ်ယောက်မှလွဲပြီး သူတို့မြို့ထဲ လာသူပုဂ္ဂိုလ် သို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ရောက်လာသော မိန်းကလေးကို

လုံးတင်မ လာသည့်အချိန် ပတွေ့မြင်ရန် သူတို့ မိသားစု တိုင်ပင်
ထားကြသည်။

တစ်ရက်က နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်က သုံးရက် ရှိလာသည်။
ပတေဋ္ဌိဆန်သော မိန်းကလေးကလည်း အတိတ်ကို ဘာမှ မသိ
သေး။ သူ့ရဲ့ နာမည်ပင် မသိသဖြင့် ကျော်ဝင်းက ခရေလို့ အမည်
ပေးထားသည်။

ဒုတိယနေ့က မိန်းကလေး ခြံထဲဆင်းလျှောက်ရင်း ခရေ
ပင်အောက်အရောက် ခရေပန်းတွေ ကောက်နေသည်။ ရလာတဲ့
ခရေပန်းတွေကို အိမ်ရှေ့ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက် ကွပ်ပျစ်မှာ
ထိုင်ရင်း ကြိုနဲ့ သိနေသည်။

ကျော်ဝင်းက လိုသောခရေပန်းပွင့်များကို သွားကောက်
ပေးသည်။ ခရေပန်းကိုးလေးရတော့ ခေါင်းမှာ ပန်ထားသည်။
ကျော်ဝင်းလည်း ရုတ်တရက် အသိဝင်ကာ မိန်းကလေးကို
ခရေလို့ အမည်ပေးလိုက်သည်။

“ညီမနာမည်ကို ခရေလို့ ခေါ်မယ်နော်”

“ခေါ်လေ ...”

“ညီမ ... အဲဒီနာမည်ကို သဘောကျလား”

“ကျပါ့တယ် ... ခရေ ... ခရေ ... ကောင်းပါတယ်”

“အိနဲ့ ... ညီမ ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးလား
ဘယ်သွားပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ရောပေါ့!”

“ဘာမှကို စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး ... တကယ်ပါ”
 စရေလည်း စိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာနှင့် ထိုင်ရာမှထပြီး
 အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။
 ကျော်ဝင်းလည်း နောက်မှလိုက်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်
 သည်။

“ကိုကျော်”
 သံလှမ်းလှမ်းမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် လှည့်
 ကြည့်လိုက်သည်။ လုံးတင်မ၏အသံမှန်း သိသည်။
 အိမ်ပေါ်အထိ ပါမလာရန် လုံးတင်မရှိနေသည့်နေရာအထိ
 လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ခုန ... သစ်ပင်အောက်က ထသွားတာ ဘယ်သူလဲ”

“အော် ... ဆရာမပါ”

“ဘယ်ကဆရာမလဲ ... မပြင်ဖူးပါဘူး”

“ကျောင်းတွေပိတ်လို့ အဖေနဲ့ ပါလာတာ၊ အဖေပြန်ရင်
 သူ့လည်းပြန်မှာ”

“ဦးလေးက ... သူ့ကျောင်းက ဆရာမကို သားနဲ့
 တွေ့ပေးမလို့ ခေါ်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... မရောက်ဘူးလို့ လိုက်လာတာ”

“ချောတယ်နော်”

“ဒီကောင်မလေး ... သူ့ဟာသူ ချောတာ ဝါနဲ့ ဘာဆိုင်

လို့လဲ ... သွား ... ပြန်တော့”

“လုံးတင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ”

“အခုတော့ ပြန်ပါအုံးဟာ ... နောက်တစ်ခေါက်လာမှ
မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ပြန်မှာပါ ... အတင်းနှင်မလွှတ်ပါနဲ့”

လုံးတင်မလည်း ခြံထဲရောက်ပြီးမှ အိပ်ရှင်က အတင်း
ပြန်ခိုင်းနေသဖြင့် မကျေမနပ်ပြောကာ လှည့်ပြန်သွားတော့သည်။
ညနေ ထမင်းခိုင်းမှာ လူစုံသည်။

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ညီမိသားစုအား ကျော်ဝင်းက အမည်မသိ
မိန်းကလေးကို ခရေဟု အမည်ပေးထားသည့်အကြောင်း ပြောပြ
သည်။

“အေးလေ ... ဘာမှ မမှတ်မိသေးဘူးဆိုတော့လည်း
ခေါ်လို့ ပြောလို့ရအောင် အမည်ပေးထားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“သမီးလေး ... သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်နော်။
ဘယ်ရွာကလဲ ဘယ်ကိုသွားပြီး ပြန်လာတာလဲ ဆွေမျိုးမိဘတွေက
ဘယ်သူတွေလဲ ... တစ်ယောက်ယောက်ကို အစဖော်မိလိုက်ရင်
ပြန်မှတ်မိမှာပဲ”

ကျော်လင်းကလည်း ထမင်းစားနေရာမှ စကားဝင်ပြော
သည်။

“ကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ဟိုဘတ်ရွာ သည်ဘက်

ဤတွေ လိုက်ပြပြီး မေးကြည့်ရင် တွေ့ပွားမြင်ပွားတဲ့ လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့ တွေ့မယ်ထင်တယ်”

“မြို့ကို ခေါ်သွားပြီး စာတ်ပုံဆိုင်မှာ ရိုက်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အစ်ကို မြို့သွားရင် ခေါ်သွားပါ”

“သူ့တာသူ ပျော်သလို နေပါစေကွာ ... အနေကြာ လာရင် မေ့နေတာတွေ ပြန်မှတ်မိလာနိုင်တယ် ... စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ကြတာပေါ့ ...

ကလေးမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့တော့ အပန်းဖြူပေါ့”

သို့ဖြင့် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အသီးသီး ထသွားကြ သည်။ စားသောက်ပြီးသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ကျောင်း ဆရာ ကျော်လင်း၏ဇနီး မတွေ့မီက အမြဲဆေးကြောသန့်ရှင်း ပေးနေကျဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာသည်။

ခရေက သူ့အချိန်ကဲ့ စင်သွားသည်။

ကျော်ဝင်းက အိမ်ထောက်ဆင်းလာပြီး ကားကို ဖုန်များ သုတ်နေသည်။ ခဏနေတော့ ကားကို ညဘက်ထားသည့် နေရာ မောင်းသွင်းလိုက်ပြီး စက်သတ်တာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ခေါ်ပြန်ရုံနှင့် ကျော်လင်းတို့လင်မယား ထိုင် ကောင်းပြောသည်နေရာသို့ ကျော်ဝင်း သွားကာ ရောက်တက်ရာရာ ကောင်းများအပြင် ခရေအကြောင်းလည်း ပြောဆိုနေကြသည်။

ရှစ်နာရီခွဲခန့် စကားထိုင်းပြောကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ သော်သိမ်း
ဝင်သွားကြသည်။

ကျော်ဝင်းကတော့ ဘုရားစင်ရွှေမှာသာ အိပ်သည်မို့
ရေခွေးဘန်းများ ဖယ်ရှင်းပြီး အိပ်ရာပြင်ကာ တုံးလုံးလဲလိုက်သည်။

ရှစ်နာရီခွဲခန့် ကိုးနာရီပင်ရှိပြီ။ လုံးတင်မတင်ယောက် အိပ်
မပျော်သည့်အတွက် ရှစ်နာရီကျော်ကတည်းက သူ့အိပ်ခန်း သုံး
အိပ်ခန်းသာဝေသည့် ဦးဘရွှင်အိပ်သို့ ရောက်နေသည်။

ဦးဘရွှင်က မုဆိုးဖိုတင်ယောက်ဖြစ်သလို နောက်အိပ်ထောင်
မပြုဘဲ သူ့ဇာတ်ကျွမ်းသည့် အောက်လမ်းလိုလို မှော်လိုလိုနှင့်
ရွာကို အမှီသတဲပြုပြီး မီးပွားရှာနေသူဖြစ်သည်။ သူ့အသက်က
ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီ။

လုံးတင်မက သူ ... တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေသော
ကျော်ဝင်းကို နယ်မှ ရောက်လာသည့် ဆရာမနောက် ပါးသွားရန်
ဆရာမညာနှင့် တားဆီးပေးမို့ လာအဂ္ဂကပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာဦးဘရွှင်က အစီအရင်များ အခန်းထဲမှာ စီရင်ပြီး
ပါးဝပ်က ပွစိပွစိနှင့် ငါ့ထောက် အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုနေသည်။

ဝဋ်အင်တုံလေးထဲမှာ မီးပွေးထားပြီး ထိုမီးပေါ်သို့ ဆေး
မှုန့်များ ကြံချနေသည်။ ပါးဝပ်ကလည်း ရွတ်ဆိုနေသည်။

“ဟုတ်”

“တင် ... အင်တုံထဲက မီးငြိမ်းသွားတယ်။ ဒါ ...
 မရိုးသားဘူး လုံးတင် ... အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ စွမ်းအားတစ်ခု
 ဝိုင်ဆိုင်ထားတယ် ... အခွင့်သာရင် အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ကေကောင်
 ကြီးစား ... တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာရင် ... ငါ့ ပြော
 ဦးလေးအစီအရင် လုပ်ပေးမယ် ... အခုချက်ချင်း ထလုပ်လို့
 မဖြစ်ဘူး”

ဆရာဦးဘရွှင်က လုံးတင်မအား ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။
 အချိန်က ကိုးနာရီဝန်းကျင်မို့ ဓာတ်မီးအားကိုးနှင့် ပြန်ခဲ့
 သည်။ လမ်းပေါ်လျှောက်၍ နှစ်အိမ်ကျော်ခန့်အရောက် ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟီး ... ဟီး /... ဟီး”

ယောက်ျားသံလည်း မဟုတ်၊ မိန်းမသံလိုလည်း မပြောပြ
 သည့် ရယ်မောသံကြီး ကြားလိုက်သည်။ သွားနေသော ခြေလှမ်း
 ရပ်ပြီး ... ရှေ့နောက်မူယာ ကြည့်သည်။ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုသည်
 မတွေ့။

သို့ကြောင့် မဝေးတော့သည့် အိမ်သို့ အပြန်လျှောက်ခဲ့
 သည်။

အိမ်နားအရောက် ခြံထောင့်မှာ ဆံပင်ဖားလျှော့ချပြီး ခုန်
 နေသော သရဲမကို ပိုးတိုးဝါးတား မြင်ရသည်။ မှုတ်နှုတ်ပြော
 ပြည်နေသည်။ ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်နှင့် မှုတ်ချည်

သွားသည်။ လုံးတင်မ အိပ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

သန်းခေါင်ခန့်အရောက် ကျော်ဝင်း အပေါ့အပါးသွားချင် သည့်စိတ်ကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

သို့ကြောင့် အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်ရန် ထလာစဉ် အိမ်ရှေ့အပေါက်မှ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသော ခရေကို တွေ့ လိုက်သည်။

“ဘယ်က ... ပြန်လာတာလဲ”

“အိပ်လို့မရတာနဲ့ ... ပီတောက်ပင်အောက်က ခုံတန်း လျှားမှာ ဆင်းထိုင်နေတာ ... အခု အိပ်ချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ ပြန် တက်လာခဲ့တာ”

“အိမ်ရှေ့ဝဝ အိပ်မှ ပြန်ပြန်ကျန်းမာမှာ ... ဘာမှ လျှောက်ပြီး တွေးတောစဉ်းစားမနေနဲ့ ... ဝင်အိပ်လိုက်တော့”

ခရေလည်း အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသလို ကျော်ဝင်းလည်း နောက်ဘက်တံခါးပွင့်ကာ အိမ်သာထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

မနက်စောစောစာ စားပြီးသည်နှင့် ကျော်ဝင်းလည်း လယ် ကွင်းထဲသွားပြီး ပိုက်ဆံကြိုတင်ပေးထားသော ကိုင်းထွက်သီးနှံများ သွားသယ်ရန် တားကို အိမ်ရှေ့သို့ ထုတ်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန် လုံးတင်မ ခြံထဲ ဝင်လာသည်။

“လုံးတင်မ ... ဘယ်လဲ”

“ဆရာကြီးနဲ့ စဉ်သည်ဆရာမကို အဖေက မပြန်ခင် ထမင်းစား မိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ ... လာပြောတာ”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ မိတ်လျှော့လိုက်တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... နွေရာသီကျောင်းတွေ ပိတ်ထားတာပဲ၊ ကျောင်းဖွင့်မှ တောင်ငူကို ပြန်မှာ မဟုတ်လား ...

တောင်ငူကို နေ့ချင်းပြန် သွားလို့ရတာပဲ”

“အဖေက ... ဒီနေ့ အစည်းအဝေးတက်စရာရှိလို့ ဆိုပြီး ပြန်မလို့ ... ပြင်နေပြီ၊ ဆယ်တန်းအဖြေလွှာတွေ စစ်ရ ဆုံးမယ်တဲ့”

“ဒါဆို ... ဆရာမလည်း ပြန်မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သူက ... အဖြေလွှာစစ်မယ်နေ့မှ ပြန်မှာ”

“ဒါဆို ... အဲဒီဆရာမကို ထမင်းမိတ်ကျွေးမယ် ... ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးအုံးလေ”

“ဟာ ... မပြိုင်သေးဘူး၊ သူ ပြန်တဲ့နေ့ကျမှ နင် လာခဲ့ ... အဲဒီအချိန် နင်နဲ့ တွေ့ပေးမယ်၊ နင် ... အခုပြန်လို့ ရပြီ”

“ကိုကျော်အချိုးတွေ ... အတော်ပြောင်းနေတယ်၊ အရင်က လုံးတင်လာရင် စကားတွေ တက်ပျိုးပြီးတစ်ပျိုး မရှိအောင် ဆွဲတယ် ... အခု လူကိုပြင်တာနဲ့ မကျေမနပ်ရုပ်ကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ... အတင်းပြန်ခိုင်းတယ်”

“အရင်နဲ့ ... အခု မတူတော့ဘူးလေ”

“ဘာလဲ ... ဆရာမကို ကြိုက်နေပြီ ... တုတ်လား”

“နင့်ကိစ္စ မတုတ်ပါဘူး ... ငါ သွားစရာရှိသေးတယ်
ပြန်တော့”

“ပြန်မှာပါ ... ပြန်မှာ”

လုံးတင်တစ်ယောက် မြဲထဲမှ ခြေဆော်ပြီး နောက်ကြောင်း
ပြန်လှည့်သွားသည်။

ထိုအဖြစ်ကို ခရေ အိမ်အပေါ်ပြတင်းမှ ရုပ်ပြီး ကြည့်နေ
ခဲ့သည်။

ကျော်ဝင်းလည်း ခရေကို လက်မြဲပြီး ကားကို မြဲထဲမှ
မောင်းထွက်လာကာ လယ်ကွင်းဘက်သွားသော လမ်းအတိုင်း
ထွက်လာခဲ့သည်။

ညဘက်ရောက်လာသည်။ ညစာစားပြီးတော့ ခုနစ်နာရီ
နီးပါးရှိပြီ။

ခရေကတော့ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် သူ့အတွက်ပေး
ထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ခေါင်းရင်းမှာ ကျော်ဝင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် မိခင်
ခေါ်ပြီတို့ စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။ ကိုးနာရီခန့် ပီးမှိတ်ပြီး
အိပ်ခန်းထဲ အသီးသီးဝင်သွားကြသည်။

ကျော်ဝင်းလည်း ကားတစ်စီးနှင့် တစ်နေ့လုံး လယ်ကွင်းထဲ
ပတ်မောင်းနေရသည်အတွက် ပင်ပန်းကာ ခေါင်းချသည်နှင့် အိပ်ပျော်
သွားခဲ့သည်။

မနက်သုံးနာရီခန့်အရောက် ထွေးခင် ဆီးသွားချင်သည့်
အတွက် နိုးလာသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲဝင်ကာ
နောက်ဘက်သို့ တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... သရဲ”

သူ့ရှေ့မှာ ဆံပင်ဖားလျှားချပြီး ရပ်နေသော သရဲမကို
သူ မြင်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုဏ်အချိုးအစားအရသာ မိန်းမဟု
ဆင်ရပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရ။

အိပ်ပွဲ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အရ မခရေနှင့် တူသလိုလိုရှိသည်ဟု
ဆင်လိုက်သဖြင့် ကြောက်စိတ်လျော့သွားကာ ...

“မ ... ခရေ၊ မှ ... ခရေလား”

ထိုသို့မေးလိုက်သည်နှင့် သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော အမျိုး
သမီးသဏ္ဍာန်က မှုန်ငါးပျော့ရှင်အွယ်သွားသည်။

“အမယ်လေး ... သရဲ”

ထိုအခါမှ မခရေဟုတ်ဘဲ သရဲမမှန်း သိလိုက်၍ ကြောက်
လန့်စွာ အော်ဟစ်ပြီး အိမ်သာထဲပင် မဝင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲ
ပြန်ဝင်ပြီး တံခါးပိတ်နေစဉ် ကျော်လင်း အနီးရောက်လာသည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ထွေးခင်”

“သ ... သရဲ တွေ့လို့၊ မခရေမှတ်ပြီး ခေါ်လိုက်တာ
ရှေ့ရှက်တရက် ပျောက်သွားတယ်”

“ဘယ် ... ဘယ်သူ”

သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသော ခရေက သူ့နာမည်
ပြောသံတစ်စွန်းတစ်စကြား၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ... အိမ်အပြင်ထွက်တာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်တယ်၊ အစ်မခရေများလားလို့ ထင်ပြီး
ခေါ်လိုက်တာ ပျောက်သွားတယ်”

“ကျွန်မလည်း ... အိမ်ရာထဲက အသံတွေကြားလို
နိုးပြီး ထွက်လာတာ”

ထိုစဉ် ကျော်ဝင်းပါနိုးပြီး ရောက်လာသည်။ အကျိုး
အကြောင်းပြောပြီး အပေါ့အပါးသွားကြကာ အသီးသီးပြန်အိမ်လိုက်
ကြသည်။

မနက်ရောက်သည်နှင့် ကျော်ဝင်းလည်း မနေ့က ငယ်ယု
စုမောင်းလာခဲ့သော အသီးအနှံများကို ပွဲရုံပို့ရန် စီစဉ်နေသည်။
မနက် အစာပြေစားပြီး မြို့သို့သွားပါက ညနေ နှစ်နာရီ
သုံးနာရီ ဝန်းကျင်ဆို ပြန်ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးမှသွားလျှင် ညနေ ငါးနာရီ ခြောက်နာရီ
ဝန်းကျင် ပြန်ရောက်မည်။ မနက်ခင်းပဲသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

သူ ... ကားကို လိုအပ်တာများ လုပ်ဆောင်နေစဉ်
ဆိပ်ယာမှ ခရေ ဆင်းလာပြီး ပိတောက်ပင်အောက်သို့ သွားထိုင်
ထိုင်နေသည်ကို မြင်သည်နှင့် ပိတောက်ပင်အောက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ခရေ ... ပျင်းနေပြီလား”

“မ ... ပျင်းပါဘူး”

အနီးကပ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခရေ ... ဘာကို စဉ်းစားမိသေးလဲ”

“ဘာမှ ... သတိပြန်မရဘူး၊ စဉ်းစားရလွန်းလို့ ခေါင်း
တွေလည်း ခြောက်နေပြီ”

“ကဲပါ ... ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဘယ်မှလည်း
သွားနဲ့တော့ ... အိပ်မှာပဲ အပြီးနေလိုက်တော့”

“မမြင်ပါဘူး ... ခရေအတွက် တာဝန်ကြီးပါတယ်”

ကျော်ဝင်းက ခရေလက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲယူပြီး ဆုပ်ကိုင်
ထားလိုက်သည်။ ခရေက လက်ကို ပြန်မရုံး။

“ခရေ့ကို အစ်ကို ချစ်တယ် ... ခရေ့ကို အစ်ကို
ပြန်မလွှတ်ချင်တော့ဘူး”

“မမြင်နိုင်ပါဘူး ... အစ်ကိုရယ်၊ မချစ်ပါနဲ့”

“ခရေတစ်ယောက်ထဲ ... ကိုယ် မစ်ဖထားချင်တော့ဘူး
အနီးကပ်ပြီး ခရေ့ကို ထွေးပွေ့ပြီး အားပေးနေချင်တယ်”

“အစ်ကို့အမေက မရေ့နဲ့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခရေ ... အစ်ကို့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တာနဲ့ အပေ့ကို တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်”

“အစ်ကို့အချစ်ကို ... ခရေ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး ခရေ့ဘဝကို ကယ်တင်ထားလို့ ... ကျေးဇူးတင်နေတာပါ”

“ဒီဆို ... ခရေ ချစ်တယ်လို့ ပွတ်ယူလိုက်မယ်နော် အခြေအနေကြည့်ပြီး အပေ့ကို ဖွင့်ပြောမယ်”

ကျော်ဝင်းလည်း ခရေ့ကို ချစ်ရေးဆိုရာ မငြင်းပယ်သည့် အတွက် အခါအခွင့်သင့်တာနဲ့ မိခင်ကို ပြောပြီး လက်ထပ်ယူမည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်နေသော မိခင် ဖြစ်သူအနားသို့ ကျော်ဝင်းရောက်လာသည်။

“အမေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ပန်းခြံထဲမှာ ပေါက်နေတဲ့ ပေါင်းပင်တစ်ပင် နှစ်ပင် တွေ့လို့ နှုတ်ပစ်ရင်း ပြီးတာနဲ့ ဒီမှာ ထိုင်နေတာ ... ဒီနေ့ ဘယ်မှ မသွားရဘူးလား”

“ဒီနေ့ ... မသွားရဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ ကွင်းထဲဆင်းပြီး သီးနှံသွားဝယ်ရမယ် ... အချို့ကို ပိုက်ဆံချေထားပြီ၊ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံပေးပြီး သယ်ယူရုံပဲ ...”

ရှေ့လဆို ကွင်းတွေထဲမှာ အသီးအနှံတူနဲ့သလောက် ဖြစ် တော့မယ် ... ရနိုင်သမျှ လိုက်ဝယ်ပြီး ဂိုဏ်းထဲမှာ လှောင်

ထားရမယ် ... ဈေးကောင်းရတာနဲ့ ပြန်ရောင်းရမယ်”

“ဒါနဲ့ ... ကလေးမလေး ဘာတူးခြားသေးလဲ”

“မတူးခြားဘူး ... အမေ၊ သား ... အမေ့ကို ခြောမလို့”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ခရေ့ကို ... သား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ ...
သူ ... လက်ခံတယ်၊ အမေ့စွင့်ပြုရင် သား ... လက်ထပ်
ခွင့်တယ်”

“မင်းဟာက မပြန်ဘူးလား ... ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘာ
လို့နဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း အချိန်မတော် တွေ့ရတာလဲ၊
ဘယ်သူ့သားသမီးလဲ၊ မင်း ... မစုံစမ်းတော့ဘူးလား”

“စုံစမ်းလို့မှ မရဘဲ ... သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့
သူ ... ပြန်သတိရသွားရင် သူ့ဆွေမျိုးမိဘတွေဆီသွားပြီး ...
တန်တော့လိုက်မယ် ... အခု သူတစ်ယောက်တည်း နေရတာ
သနားတယ်”

“အင်း ... မင်းက အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့လည်း
အနားအမှန် ခွင့်ချိန်ပြီးလုပ်ဗေ့ ... မိန်းကလေးက အဝကတည်းက
အတိတ်မေ့တဲ့ရောဂါရှိလို့ သွားချင်ရာ သွားနေတာလားမှ မသိတာ၊
သိပ်ပြီးတော့ အလျင်မလိုပါနဲ့ သားရယ် ... သူ့ နောက်ကြောင်း
သိပြီးမှ ယူကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ကျွန်တော် ... လက်ထပ်ပြီးမှ သူ့နဲ့ နှစ်ယောက်
ရွာစဉ်လှည့်ပြီး စုံစမ်းမယ် အမေရာ ... သားကို လက်ထပ်ခွင့်
ပြုပါ”

“လုပ် ... လုပ်၊ မင်းဟာမင်း ကောင်းမယ်ထင်ရင်
... လုပ်”

မိခင်ထံက ကျေနပ်မှု မရှိသော်လည်း မတတ်သား
ခွင့်ပြုချက်ကို ကျော်ဝင်းရလိုက်သည်နှင့် အစီအစဉ်မပြောင်းခင်
အမြန်လက်ထပ်နိုင်ရေး စီစဉ်တော့သည်။

နှမ်း ပြေပဲ ရုတ်များ ပွဲရုံသို့ သွားပို့စဉ် တလက်စတည်း
ခရေကိုပါ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အကျဉ်းချုံးပြီးလုပ်မည့် မင်္ဂလာပွဲမှာ
ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစား သင့်ရာရွေးဝယ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံး ခြုံပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကုန်ပစ္စည်းများ ပွဲရုံ
အရင်ဝင် ရောင်းလိုက်သည်။ ကုန်ချိန်ခြင်း၊ ငွေရှင်းခြင်းတို့ကို တစ်နာရီ
သာသာနှင့် ပြီးသွားသည်။

ပိုက်ဆံလက်ထဲရသည်နှင့် အဝတ်အထည်များရောင်းသည့်
ဈေးတန်းသို့ ကားကို ပွဲရုံမှာ အပ်ထားပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ထိုအချိန် ကိုက်ဆိုင်စွာ လုံးတင်မတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးနှင့် ခြုံတက်ပြီး ဈေးဝယ်နေချိန် အထည်တန်းထဲ ဝင်သွား
သော ကျော်ဝင်းတို့ကို မြင်သွားသည်။

• သို့ကြောင့် မယောင်မလည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။ ချုပ်ငြိမ်းသော အထည်များကို စိတ်ကိုင်းကျ ရွေးဝယ်နေသည်။

လုံးတင်မ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ကျောင်းဆရာမဆိုသည့် စကား မပြစ်နိုင်ဟု သည်အမျိုးသမီး ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပတ် နီးပါး ရှိပြီဟု ထင်သည်။

ထိုစဉ် နောက်တစ်ဆိုင်သို့ ထွက်သွားသဖြင့် မသိမသာ အကဲခတ်နေစဉ် သူ အဝတ်အထည် ဝယ်နေကျဆိုင်မှာ အဝတ် အထည် ဝယ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

လုံးတင်မလည်း အနီးနားဆိုင်ခန်းများသို့ လှည့်ပတ်ရင်း ဝတ္ထုဥပဒေသလိုနှင့် အချိန်ပြုန်းနေလိုက်သည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာမှ ထိုအထည်ဆိုင်က ထွက်သွား သည်ကို တွေ့သည့်အတွက် သူတို့နောက်သို့ ဆက်၍ မလိုက် ကျော်ဘဲ သူတို့ နောက်ခံရုံးဝယ်သွားသည့် အထည်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ သည်။

“မလုံးတင် ... အထည် ကြည့်မလို့လား”

“နောက်တစ်ခေါက်မှ ဝယ်တော့မယ် ... မရှိကို စုံစမ်း ရော့ရှိလို့ ဝင်လာတာ ... စောစောကစုံတွဲ ဘာတွေဝယ်သွား တာလဲ”

“သိလို့လား”

“သိတာပေါ့ ... တို့လမ်းထဲက ဝိန်းမပဲ၊ သူ့အမျိုးသား
တော့ မသိဘူး။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ် မကြားဘဲ အခု ဝုံတွဲ
တွေ့လို့ ဝင်စပ်စုတာ”

“မင်္ဂလာဆောင်မလို့လား ... မသိဘူး။ အရောင်တူ
နှစ်စုံစီ ဝယ်သွားကြတယ် ... မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဖြစ်ဖြစ်၊ နား
ဖောက်ပွဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ်မယ့်ပုံပဲ ...”

“ဘယ်ရွာက လူလဲ မသိဘူး။ မမြင်ဖူးဘူး ... ကဲ
ဝင်စုလို့တော့ပြီးပြီ ... သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မလုံးတင်”

လုံးတင်လည်း ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်မို့
သူတို့ဝုံတွဲ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မယူဖြစ်ရန် ဆရာဦးဘရွှင်ကို
အောက်လမ်းပညာနှင့် နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးပေးရန် အကူအညီ
တောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လုံးတင်မ မြို့က ပြန်ရောက်ပြီး ညနေ ထီးနာရီခန့်
ကျော်ဝင်းတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ထိ ကျော်ဝင်းတို့ကား ပြန်မရောက်သေး။

လုံးတင်မလည်း ကျော်ဝင်း၏မိခင် ဒေါ်မြရီကို ပန်းခြံထဲမှာ
တွေ့လိုက်သည့်အတွက် ပန်းခြံထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်လေး ... တိုကျော်ဝင်းတို့ မရှိကြဘူးလား”

“မြို့ထဲ ... ကျန်ရောင်သွားရင်း လိုအပ်ကာလေး ဝယ်

နေလို့ဖြစ်မယ် ... ရောက်တော့မှာပါ”

“ကျောင်းဆရာမရော ... ပြန်သွားပြီလား”

“ဘယ်က ကျောင်းဆရာမလဲ ... လုံးတင်”

“ပြီးခဲ့တဲ့ လေးရက်လောက်က ကျွန်ုပ်မြဲထဲဝင်လာသေး
တယ် ... ကျွန်ုပ်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေ့လို့
ကိုကျော်ဝင်းကို ပေးကြည့်တာ ... အဝေခနဲအတူ ရွာကိုလိုက်
လည်တဲ့ ဆရာမလို့ ... ပြောတာပဲ”

“ဆရာမ ... မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အင်း ... ဒေါ်လေး
လည်း သူတို့လူငယ်တွေကိုစွဲ မရှင်းပြီတတ်တော့ပါဘူး ... လာမယ့်
သုံးရက်နေ့ နေ့ကောင်းလို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဖင်လာဆွမ်းကျွေး
မလို့ လုပ်နေကြတယ်” ... သူတို့ ဝယ်ရော မြမ်းစရာတွေ
တိုင်ပင်ပြီး ဝယ်ရအောင် ... မိန်းကလေးကိုပါ ခေါ်သွားလေရဲ့”

“ကြည့် ... ဒေါ်လေးသားက စကားကို အနှုန်မပြောဘူး၊
အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလားဆိုတော့ ... သူ ပြန်မယ့်
ရက်မှ ခေါ်လိုက်မယ် ... အဲဒီအကျဉ်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်တဲ့”

“အဲဒါ ... ကြည့်တော့ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ပိုင်းဈေးမှာ
ကြောက်လို့ ... အပြန်ပီပီစဉ်နေတာကွယ်”

“ကျွန်မတို့ကလည်း သိချင်ရုံပါ ... အခုလို ညာပြော
လိုက်တာတော့ မကောင်းဘူး ... သူ ဖင်လာဆောင်မှ အလကား
လာစားပစ်မယ် ...

ကဲ ... ကျွန်ုပ်ပြန်အုံးမယ်အေလေး”

“ဟော ... ကားသံသဲ့သဲ့ ကြားတယ်၊ ပြန်လာပြီနဲ့ တူတယ်”

လုံးတင်မ ခြံထဲကအထွက်မှာ ကျော်ဝင်းနှင့် သူ မမြင် ချင်သော အမျိုးသမီးတို့ လိုက်ပါလာသောကား ခြံထဲ ဝင်လာ သည်နှင့် ဆုံလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့် လုံးတင်မကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ ဟောင်းဝင်သွားကြသည်။

“ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ ရှင် ... လုံးဝမပေါင်းစေရဘူး၊ ဒီ သုံးရက်အတွင်း ကျွန်ုပ်အကြောင်း သိစေရမယ်”

ဝိတ်ထဲက မကျေမနပ် ကြီးငါးရင်း အိမ်သို့ တန်းမပြန်ဘဲ ဦးဘရှင်အိမ်တက် ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်တည်းနေသော ဦးဘရှင်ကို တန်းတွေ့သည်။

“ဦးလေး ... အချိန်ဆွဲနေတာနဲ့ ဟိုနှစ်ယောက် မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေးမလို့ ဝယ်ခြမ်းနေပြီ၊ နောက်သုံးရက်ဆို သူတို့ပွဲဧည့်၊

ကျောင်းဆရာမ အလည်လာပြီး ပြန်မယ်ထင်ထားတာ၊

ကျောင်းဆရာမ မတုတ်ဘူးလို့ ... သူ့အဖေ ဒေါ်မြရီ ပြော လိုက်တယ် ... အဲဒီအဘွားကြီး ဝိတ်ထဲမှာလည်း သူတို့ အိမ် ထောင်ပြုတာကို သဘောမကျတဲ့ လေသံမျိုး ကြားခဲ့ရတယ်”

“ဒီည ... ဦးလေး ဝိစဉ်ပေးမယ်၊ အစီအရင်ကို ဘယ်

အချိန် ဘာလုပ်ရမယ် ... ဦးလေး ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ လိုက်လုပ်၊
တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ် ... တစ်ဖက်သားကို သေအောင်တော့
ဦးလေး ဝစ်ရင်ပေးဘူး ... လင်မယားကွဲအောင်၊ ရောဂါတစ်ခုခု
ခံစားရအောင် စီစဉ်ပေးမယ် ...

တစ္ဆေ သရဲ ဆိုရင်လည်း ... ဦးလေး ခိုင်မယ်ထင်ရင်
ခွင့်ထုတ်ပေးမယ် ...

ဦးလေးက အောက်လမ်းပညာကို ဝါသနာအရ လိုက်စား
ခဲ့တာ ... လူသတ်တဲ့ကိစ္စ ဦးလေး ပစ္စမ်းဘူးနော်”

“လူသတ်ခိုင်းပါဘူး ... သူတို့နှစ်ယောက် မယူပြင်
အောင်ဘဲ အောက်လမ်းနှည်းနဲ့ ဝစ်ရင်ပေးပါ”

“ရတယ် ... ဒီအောက်ကတော့ ဦးလေး ဝစ်ရင်နိုင်တယ်၊
မနက် ကိုးနာရီလောက် လာခဲ့၊ ဦးလေး အစီအရင် လုပ်ထား
တာကို ပေးလိုက်မယ် ... ကာယကံရှင်ရဲ့အိမ်ကို သွားပြီး
ဦးလေးခိုင်းတာ လုပ်ရုံပဲ”

“အဲဒါ ... စိတ်ချပြီး မြန်မယ်နော်၊ မနက်မြန် ဦးလေး
အတွက် ပညာကို ချီးမြှင့်ပို့ ပိုက်ဆံပါ ယူလာခဲ့မယ်”

“အေး ... အေး၊ စိတ်ချပြီး မြန် ... ညကိုးနာရီ
ဆိုတာနဲ့ ဦးလေး အစီအရင်လုပ်မယ်”

လုံးတင်မလည်း စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားပြီမို့ အိမ်သို့
ပြန်ခဲ့သည်။

ညကိုးနာရီအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ... ဦးစွင်လည်း
ပေးထားသော ကတိအတိုင်း အစီအရင်ပြုလုပ်ရန် ဝယ်ယောင်းတိုင်
မီးများကို ထွန်းလိုက်သည်။

သူ့အိမ်မှာ ဘုရားဝင်ပေရုံ၊ အောက်လမ်းနှင့် သက်ဆိုင်သော
ပစ္စည်းများသာရှိသည်။ မှော်ရုပ်တုများ၊ တစ္ဆေသရဲရုပ်တုများ၊ အရိုး
ခေါင်းများ၊ လူအရိုးများ၊ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ အပြည့်ရှိနေသည်။

မိန်းကလေးပုံစံ ပြုလုပ်ထားသော အရုပ်လေးကို ရှေ့မှာ
ချပြီး ငါဝကများ ရွတ်ဖတ်နေသည်။

တစ်ခန်းလုံး ထောက်ချားစရာပစ္စည်းများက နေရာယူထား
သလို အမွှေးတိုင်မှ မီးခိုးငွေ့များကလည်း တစ်ခန်းလုံး လွှမ်းခြုံ
နေသည်။

ဦးဘရွှင်၏ဆရာရင်း အောက်လမ်းဆရာကြီးက လူထုတစ်ရပ်
အားကိုးတကြီး လောပေါ်သုတို့ထံမှ ဝိုက်ဆံပြီးပြန်ပြန် ယူပြီး
လူ့အသက်တွေကို အောက်လမ်းပညာနှင့် သတ်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်ရက် ဆရာထက်တော်သည့် အထက်လမ်းဆရာနှင့်
ကြုံပြီး တိုက်ခိုက်ကြရာက ဦးဘရွှင်၏ဆရာ သေဆုံးခဲ့သည်။

သူ့ဆရာသေတော့ သူက ပညာအတန် မသင်ရသေး။
မသေခင် သူ့ဆရာကလည်း မှာသွားသည်။ အသက်ရှည်ရှည်
နေချင်ရင် လူသတ်တဲ့ကိစ္စ မလုပ်နဲ့၊ သူများ သားမယား ဖပ်များ
နဲ့လို့ မှာသွားသည်။

ပညာသင်ကာစက မကောင်းတာ မှန်သမျှ မလုပ်ရဲတာ
ဆိုစေရ။ ဘာသာအယူမရှိစေရ။ အဝီစိကို ကျခံပါမည်ဟု ကတိ
တွေဆို သစ္စာရေပင် တိုက်ခဲ့သော ဆရာက သေကာနီးမှ အဖတ်ကို
အသိဝင်သွားသည် မသိ ... ဦးဘရှင်အား လူမသတ်ခဲ့၊ သူ့
သမီးပျို အိမ်ထောင်ရေး မဖောက်ဖျက်ခဲ့လို့ မှာသွားသည်။

သို့ကြောင့်ပင် ဦးဘရှင်လည်း ဆရာသင်ပေးခဲ့သည့် ပညာ
နှင့် အပင်းသွင်းတာ ပြုစားတာ နေမကောင်းအောင်လုပ်တာ ...
အားလုံး လက်ခံလုပ်ပေးခဲ့သော်လည်း လူမသတ်ခဲ့၊ အိမ်ထောင်
ဖျက်သွားသော်လည်း မိန်းမပင် ထပ်မယူတော့ဘဲ ... ဆရာစကား
နားထောင်ခဲ့သည်။

လုံးတစ်ယောက်ယောက်တည်း အိမ်ပေါ်တက်လာသည်ကိုမှ
သူ မကောင်းမကြံခဲ့ ... သူ့ သူမအတွက် အစီအရင်များကို
ကောင်းစွာစီရင်ပြုလုပ်ပေးနေသည်။

အချိန်က တိုးနားရုံပြီ ... ကိုကျော်ဝင်းတို့ တစ်အိမ်လုံး
ညလှစ်နာရီခွဲကတည်းက အိပ်ရာဝင်ကြသည်မို့ အားလုံး အိပ်မော
ကျနေပြီ။

ထိုအချိန် ခရေတစ်ယောက် အိပ်နေရာမှ မျက်လုံး ဆတ်ခနဲ
စွင့်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ တပြည်းပြည်းထကာ အိပ်ခန်းထဲမှ
ဆပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးဘရွှင်တစ်ယောက် အစီအရင်ကို စိတ်ပါ... မှန်
ပုတ်ရင်း အသက်သွင်းနေသည်။ သူ့ရှေ့က အရပ်လေးက တုန်လှုပ်
နေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟီး ... ဟီး”

ရှေ့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရွတ်ဖတ်မန်းပုတ်နေသော ဦးဘရွှင်
တစ်ယောက် နောက်မှ ရယ်မောလိုက်သံကြီး ကြားလိုက်သည်
အတွက် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... သရဲမ”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဝုန်း”

သရဲမက သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး လက်ဆန်တန်း
လိုက်ရာ ဦးဘရွှင် လွှင့်ထွက်သွားသလို ရှေ့က အစီအရင်များလည်း
အခန်းထဲ ကြဲပြန်သွားသည်။

လဲနေသော ဦးဘရွှင်လည်း သရဲမကို ပြန်လုပ်ရန် အားယူ
ပြီး ထလိုက်စဉ် လက်ဆန်တန်းပြီး ဦးဘရွှင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား
အပေါ်သို့ ဆွဲမြှောက်လိုက်သည်။

ပြီး ... အခန်းထောင့်သို့ ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

သရဲမက လှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ ရပ်နေရာမှ လက်ကို လိုသလို
ဝေညွှန်းကာ ဦးဘရွှင်အား နှိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ကြိမ်ခန့် အပစ်ခံလိုက်ရသော ဦးဘရွှင်လည်း အခန်း

တစ်ခုမှာ ခွေခွေလေး လဲကျပြီး သတိမေ့သွားသည်။

သဲရဲမလည်း အိပ်ပေါ်က ဆင်းသွားတော့သည်။

မနက်ကိုးနာရီထိုးတော့ လုံးတင်မတစ်ယောက် ဦးဘရွှင်

အိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဦးဘရွှင်တစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ

ခွေခွေလေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဦးလေးဘရွှင် ... နေမကောင်းဘူးလား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ လုံးတင်ရေ ... ညက ဦးလေးလည်း

အစီအရင်တွေ လုပ်နေတယ် ... ရှေ့ကိုမဲလုပ်နေတဲ့အချိန် သဲရဲမ

အောက်လာပြီး ဦးလေးကို သူ့အစွမ်းနဲ့ ပစ်ပေါက်တော့တာပဲ။

ဦးလေး ပြန်လုပ်ခွင့် မရလိုက်ဘူး ... သတိမေ့ပြီး အခန်းထောင့်

မှာ လဲကျန်ခဲ့တယ် ... ဦးလေးရဲ့ အစီအရင်လုပ်တဲ့ အခန်းကို

အထူး ဝင်ကြည့်သွားအုံး ... အကုန် မြင်မကောင်းအောင်

ပြန်နေတယ် ... !

သဲရဲမက ဦးလေးရဲ့ အကြံအစည်ကို သိလို့ ... သူက

အောက်ဦးအောင် လာလုပ်တာပဲ ... စိတ်မပူနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို

မထားနိုင်ရင်တော့ မကြာခင် သဲရဲမရဲ့ အပြစ်မှန်ကို သူ့တစ်အိမ်လုံး

အထိအောင် ဦးလေး ကြံစည်ပေးပါမယ်”

“ဟင် ... ဦးလေးရဲ့ အစီအရင်ကို ရပြီမှတ်တာ သဲရဲမက

ဦးလေးကို အသေမလုပ်သွားသေးလို့ တော်သေးတာပေါ့ ...

ကဲ ... ကဲ၊ ကျွန်မအတွက်နဲ့ ဦးလေးပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ဒီမှာ ... ကျွန်မယူလာတဲ့ပိုက်ဆံ ထားခဲ့မယ် ဆေးဝယ်ပေးဖို့ လိုသေးလား”

“နေ ... နေ၊ မလိုဘူး ... ဦးလေးမကြာခင် လုံးတင်ခဲ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမယ် ဘာမှ ပူမနေနဲ့။”

“အဲနဲ့ပဲ ... သန်ဘက်ခါ သူတို့ လင်မယားမြတ်ပြီ ... ဦးလေးရေ ...”

လုံးတင်က သံမြက်နှင့် အော်ပြီး အိမ်ပေါ်က မြန်သစ် လာခဲ့သည်။

“ကဲ ... ဒီသမီးက မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးမနေပါနဲ့၊ လူကြီး အနည်းငယ်နဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေးပဲ လုပ်ပါဆိုလို့ လုပ်ပေးရတာပဲ ကျွန်မရဲ့မောင် စံဖေလည်း အမှီလာမယ်ဆိုပြီး ရောက်မလာဘူး သူ့လာအောင် စောင့်မနေတော့ဘူး ... မင်္ဂလာပွဲကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ မင်္ဂလာထမင်းစားဖို့ ထကြပါ”

အိမ်ပေါ်မှာ လုံးတင်မ၏အဖေ အပါအဝင် ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သာ အပြင်လူရှိသည်။ သူတို့ထိုင်နေရာ နောက်ဘက်မှာ ထမင်းရိုင်းတစ်ရိုင်း ပြင်ထားသည်။ လူကြီးများ ထပြီး ထမင်းသုံးဆောင်ကြသည်။ ခေါ်ပြုရိလည်း ဝင်စားသည်။

လူကြီးများ စားပြီးသည်နှင့် ကျော်ဝင်းတို့ ဇနီးဟောင်းနှင့် အသစ်စက်စက်နှင့် ကျော်လင်းတို့ မိသားစု ဝင်စားကြသည်။

ရွာထဲက လူကြီးများက ခရေကို တစ်ယောက်မှ မသိသဖြင့် ခေါ်ပြန်က ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ စာသွားသော်လည်း အသေမှဖြစ်ကြောင်း ပြောပြထားသည်။

လုံးတစ်မကတော့ သူ့အဖေ ဦးပုကို ကျော်ဝင်း၏ ဇနီးအကြောင်း ပြောပြထားသည်။

ဦးပုက အကဲခတ်သလို မသိမသာ လေ့လာကြည့်သည်။ သင်္ကန်းဖွယ်ရာ ဘာမှမမြင်၊ ကျော်ဝင်းကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်ပြီး ဇနီးကလေးကို အမြင်စောင်းနေသည်ဟုသာ ထင်လိုက်သည်။

သို့ကြောင့် လူမဟုတ်၊ သရဲမဖြစ်သည်ဟူသော သမီးအမြင်ကို လက်မခံသည့်အတွက် မည်သူ့ကိုမှလည်း မပြောမိ။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ရေခွေးကြမ်းနှင့် အချိုပုန်များ ဆုံးဆောင်ပြီး ရွာထဲကလူများ အိမ်ရှင်မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

ကျော်ဝင်းတို့ လင်မယားအတွက် မြဲထောင့်မှာ အိမ်လေး တစ်လုံး အပိုရှိသည်မို့ လက်ဖွဲ့သည့်အနေနှင့် ခေါ်ပြန်က ပေးလိုက်သည်။

ဝကား နာရိုက်ခန့် ပြောပြီးသည်နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ထိုအိမ်သို့ သွားရန် ပိခင်၏အိမ်မှ ဆင်းလာကြသည်။

အဲပြီရိုတို့ တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး အိပ်အောက်ထိ စကားလိုက်ပြောသည်။

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်။

“ဟင် ... ခံဖေတို့ကတော့ အထိုင်အထ အပြဲနှေးတဲ့ ကောင် ... အခု စောစောလာပါဆိုမှ ပွဲပြီးမှ ရောက်လာတယ်”

အဲပြီရိုက မောင်ဖြစ်သူ ဦးစံဖေကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် မကျေမနပ် စကားဆိုနေစဉ် ဆိုင်ကယ်အနီး ရောက်လာပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“စောစောလာမလို့ပဲ ... အစ်မရေ၊ အစ်မငြေး၊ မီးဖွားမလို့ အရေးပေါ်ဖြစ်နေတာနဲ့ ဗြို့ကဆေးရုံကို သွားလို့ရသေးတယ်”

“သူ့ယောက်ျား ... ဘယ်သွားလို့လဲ”

“မန္တလေးကို သွားတာ ... သုံးရက်ရှိပြီ၊ နောက် သုံးလေးရက်နေမှ ပြန်ရောက်မယ် ... မင်္ဂလာပွဲ ပြီးပြီပေါ့”

“ရွာထဲကလူတွေ ... စောစောကပဲ မြန်သွားတယ်”

“ဦးလေး ... စားပြီးသောက်ပြီးမှ အေးဆေးဆေးဆေး ပြန်နော်”

“ဟ ... မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဆေးရုံကို လိုအပ်တာလေးတွေ ဝို.ရဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ထမင်းစားပြီးမှ သွားနော် ... ကျွန်တော် တို့လည်း ဟိုအိမ်ကို ပြောင်းနေမလို့”

“အေး ... အေး၊ ကောင်းပါတယ်”

ကျော်ဝင်းနှင့် ခရေတို့လည်း အနီးက ထွက်သွားစဉ်
ဦးစံဖေလည်း ခရေကို အသေအချာ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ”

“မသိပါဘူး ... မင်းတူနဲ့ ဆုံ့ကလည်း အဆန်းသား။
အိမ်ပေါ်ရောက်လာပြီး မခွဲနိုင် မခွာနိုင် ဖြစ်နေတာနဲ့ ပေးစားလိုက်
ရတာပဲ”

“ဘယ်လို အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာလဲ”

ဒေါ်ပြုရီက ကားနှင့်တိုက်မိရာမှ အတိတ်ပျံ့ပြီး အိမ်ပေါ်မှာ
သောင်တင်နေသည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဦးစံဖေက အပ်မဖြစ်သူအား ...

“ဘယ်ကမှန်းမသိဘဲနဲ့များ ... ပေးစားလိုက်ရောလား”

“ငါလည်း ... သဘောမကျပါဘူး ... မင်းတူက
တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေတာ ... ငါလည်း မတားချင်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ပယောဂပညာ အတန်အသင့် တီးမိ
ခေါက်မိတယ် ... ဒီမိန်းကလေးကို ကြည့်ရတာ အမြင်ပရူင်ဘူး။

သူ့မှာ ... မကောင်းဆိုးဝါးများ ကပ်နေလား ...
တစ်ခုခုပဲ”

“အဲဒါဆိုရင် ... မင်းတူကို ပစ်မထားနဲ့လေး နင်
နားလည်သလို ကြည့်ရှုပြီး လုပ်ပေးစမ်းပါ”

“ဘာမှ ... အမှုအရာ မပျက်စေနဲ့၊ ပုံမှန်ပဲ ပြောဆက်ဆံ ... ထူးခြားတာနဲ့ လှမ်းပြီး အသိပေးမယ် ... အကာအကွယ်လိုအပ်ရင် လုပ်ပေးမယ်”

“ကဲ ... ထွေးခင်ရေ၊ နှင်တိုဦးလေးစားဖို့ လုပ်အုံးဦးစံဖေလည်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ... အားလုံးတို့ နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး ပြန်သွားတော့သည်။

ညာဏကို သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် မိခင်အိမ်မှာ သွားစားပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ညခုနစ်နာရီခွဲပြီးပြီပဲ၊ နှစ်ယောက်သား အိပ်ခန်းထဲ တစ်နားဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျော်ဝင်းလည်း မပျော်လင့်ဘဲ မိမိချစ်ရာသည့် မိန်းကလေးနှင့် အခက်အခဲမရှိ လက်ထပ်ပြင်ခဲ့သည့်အတွက် ဖျော်ရွှင်နေသည်။

စီးပွားရှာရန်သာ စိတ်ထဲရှိနေရာမှ မပျော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးနှင့် အနီးကပ်နေခွင့်ရခဲ့သည်ပို မျက်စိအောက်ကပင် အပျောက်မခံနိုင်အောင် ခွဲခွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခင်ရုံမက်ခဲ့သည်။

ယခု ချစ်သူဘဝမှ အိမ်ထောင်ပင်ပြုခွင့်ရလိုက်ဖို့ ကံအကောင်းဆုံးလူသားဟုပင် သူ့ကိုယ်သူ ထင်မြင်မိနေသည်။

ထို့နောက်တော့ ကိုယ်သင်နဲ့လေး ဖွားနေသည့် ခရေ့ကို လွတ်ပသွားအောင် တအားဖက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်တော့ အရာရာ အချစ်မှလွဲပြီး ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့။

အချိန်က နာရီပြန်နှစ်ချက်ခန့်ရှိပြီ။ ကျော်ဝင်းမိုးလာသဖြင့်
ဘေးက ချစ်စနိုးလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရာ လက်က ဘာကိုမှ
မဖက်မိသဖြင့် မျက်လုံးပွင့်သွားသည်။ သူ့ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ

“ဟင် ... ခရေ၊ ဘယ်သွားလဲ ... အပေါ့သွားတာ
များလား”

သူ အိပ်ရာကထပြီး အိမ်ရှေ့တံခါး သွားကြည့်သည်။
မျက်ချထားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သို့ကြောင့် အိမ်သာခွက် အထွက်တံခါးဆီ ထွက်ခဲ့သည်။
တံခါးက ပိတ်လျက် ရှိနေသည်။

“ဘယ်သွားပါလိမ့် ... တံခါးတွေလည်း ပွင့်မနေဘူး”
သူ ... အပေါ့သွား တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ
ဝင်ခဲ့စဉ် ...

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
ကုတင်ပေါ်မှာ စေ့စိုက်ပြီး အိပ်နေသော ခရေကို တွေ့
လိုက်သည်။

သူ ကုတင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်စဉ် လှုပ်သွားသဖြင့် အိပ်
နေသော ခရေ နိုးလာသည်။

“အစ်ကို ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”
“အပေါ့သွားပြီး ... ပြန်ဝင်လာတာ၊ ခရေ အပေါ့

မသွားချင်ဘူးလား”

“မသွားချင်တော့ပါဘူး ... အစ်ကိုလည်း ပြန်အိမ်
တော့လေ”

ခရေက သူ့ကို ကျောပေးပြီး ပြန်အိပ်သွားသော်လည်း
ကျော်ဝင်း ပြန်အိပ်၍ မရသေးပါ။ စောစောက အိပ်ရာပေါ်မှာ
မရှိသော ခရေက အိပ်ရာပေါ် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပြန်ရောက်
နေတာလဲ ... စဉ်းစားလို့မရ။ အပြင်ထွက်ထိုင်ရအောင်လည်း
တံခါးအားလုံး ပိတ်လျက်အတိုင်း ရှိနေသည်။

အတန်ကြာ စဉ်းစားရင်း မျက်လုံးကြောင်နေရာမှ သုံးခု
ခွဲခန့် ပြန်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

မနက်စာစားပြီး ကျော်ဝင်းလည်း ကားကို အပြင်သို့
ထုတ်လာပြီး ရေဆေးနေသည်။

ဒေါ်မြရိုက လှေကားထိပ်ကခုံမှာ ထိုင်ရင်း ကျော်ဝင်း
ကားရေဆေးနေသည်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျော်ဝင်းလည်း အလုပ်
ကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ပိခင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရှေ့အပတ်ကပဲ ... အိုးခွဲစားတော့မယ်၊ ဘာမှ အဆင်သင့်
မဖြစ်သေးဘူး”

“မင်းမိန်းမက ... ထမင်းတင်းရော ချက်တတ်ရဲ့လား။
အားလုံးမေ့နေတယ်ဆိုရင် ... မင်းပဲ ချက်ပြုတ်ရလိမ့်မယ်”

“အပေက အိပ်ပေါ်မှာ မနေဘဲ အောက်ဆင်းပြီး ဘာလို့ ထိုင်နေတာလဲ”

“မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ အပေ အောက်ဆင်းလာတာ”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မင်းဆိုးလေးက မင်းမိန်းမကို ကြည့်ရတာ ... ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး၊ အပြင်မရှင်းဘူးတဲ့ ... အဲဒီနေ့ကလည်း မင်းမိန်းမက စံဖေစင်လာတာ မြင်တာနဲ့ ... မျက်နှာပျက်သွားတာ အပေ မြင်လိုက်တယ် ... သူ့အထင်ကို ပြောသွားတယ်၊ ကလေးမဟုတ် တစ္ဆေသရဲများ ကပ်နေလား၊ မသိဘူးတဲ့ ...

မင်းကားနဲ့ လူ့ကို ချိတ်မိသွားတဲ့အချိန် အကြောက် လွန်ပြီး မေ့သွားတယ် မတုတ်လား”

“တုတ်တယ်လေ ...”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရားသုံးဆူနားက တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် တောင်များ ပူးကပ်ပြီး လိုက်လာတာများလား”

“အပေ ... ပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း ပြောပြအုံးမယ်၊ ညက မနက်သုံးနာရီလောက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ ရေ့ကို မတွေ့ဘူး ... ဒါနဲ့ ဘယ်ထသွားလဲဆိုပြီး အိပ်ထဲ ရှုတယ် ... မတွေ့တာနဲ့ တံခါးတွေကြည့်တော့လည်း ချက်တွေ ဆိုးထားတယ် ... နောက်ဘက်တံခါးဖွင့်ပြီး အပေါ့သွားတယ်၊ အိပ်ထဲ ပြန်လာတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ အိပ်မောကျနေတာ တွေ့

လိုက်တယ်”

“မင်းများ ... အမြင်မှားတာလား”

“ဘာမှ ... မမှားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လက်မထပ်ခင် ကလည်း ညည အိပ်အောက်ဆင်းဆင်းသွားတာ ထွေးခင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ကြိမ်စီ ကြုံဖူးတယ် ...

သရဲများ ပူးကပ်ခံနေရလား မသိဘူး။ ဦးလေးစံဝေ နားလည်တတ်ကျွမ်းရင် သရဲနှင့်ပေးပါလို့ အပေ ပြောပေးပါလား”

“သူ ... မင်္ဂလာပွဲလာရင်း ပြန်တော့ မင်းတုတ်စွတ် ပစ်ပထားနဲ့ ... အပြန်ကြိုးစားပေးပါလို့ မှာလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော် ... ဒီနေ့ လယ်ကွင်းထဲကို သွားပြီး ရုခိုင်သမ္မ အသီးအနှံတွေ လိုက်ဝယ်မယ် ... ပိုးချုပ်ရင် ချုပ်မယ် ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အထိ ခရေ့ကို အပေတို့ ဖော်ထားနော်”

“အေးပါ ... သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပေါ့။ အိမ်မှာပဲ ပြန်နေမယ် ဆိုတော့လည်း ပြန်နေပါစေပေါ့။ ဒါမှ ကျင့်သားရသွားမှာ ... တယ်အချိန် သွားမှာလဲ”

“ဆယ်နာရီလောက် သွားမယ် ... ထမင်းစောစော စားမယ်”

ထိုအချိန် ခရေ့ လာနေသည်ကို မြင်သည့်အတွက် စကား ပြတ်ကာ ကျော်ဝင်းက ထိုင်ရာမှထပြီး ခရေ့ထံ ထွက်သွားသည်။

သူ့ရှေ့ ဆယ့်နှစ်ပေခန့် အကွာမှာ တပြည်းပြည်းချင်း ရွှေနေသည်

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တင် ... ခ ... ခရေ ... မင်း”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ခရေပါ”

ကျော်ဝင်းလည်း သူ့နောက်က ပေါ်လာသော ခရေက
တစ်လှည့် ခြံပြင်ထွက်သွားသည့် ခရေကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိလေ
အိမ်ရှေ့ထွက်သွားသည့် ခရေက မရှိတော့။

“ဘာကို ... ရှာနေတာလဲအစ်ကို”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ... ဗိုက်လေးနေလို့ ခြံ
လမ်းလျှောက်နေတာ ... ခရေ အိမ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ရုတ်တရက်နိုးလာတာ ... အစ်ကို ပြန်မရောက်သေး
ဘူးနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး အောက်ဆင်းလာတော့ ခြံမှာ အစ်ကို့
တွေ့လို့ လာခဲ့တာ”

“လာ ... လာ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြမယ် ... ဒီနေ့ အိမ်ထဲ
ရှုပ်နာရီထိုးကာနီးမှ ပြန်ရောက်တယ်”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်
ဝကား ခဏမျှထိုင်ပြောပြီး အိမ်လိုက်ကြသည်။

ညက နောက်ကျမှ ရောက်လာသဖြင့် ကားပေါ်မှာ အပြည့်
အမောက်တင်လာသော သီးနှံအိတ်များကို မချရသေးသည့်အတွက်

အောက်ပိုင်း အစာပြေ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျော်လင်းနှင့် နှစ်ယောက်သား အိမ်ခြေရင်းဘက်မှာ ခေတက်ထားသော ဝိုင်းထောင် ထဲသို့ သယ်သွင်းကြသည်။

ကိုးနာရီကျော်မှ ပြီးစီးခဲ့သည်။ ရေချိုးသန့်ရှင်းပြီး မ ဝန်နာရီ နှစ်နဲ့ မိသားစု စုံစုံညီညီ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။

ထိုအချိန် အိမ်ပေါ်သို့ လုံးတင်မတင်ယောက် သုံးဆင့်ချိုင့် တစ်လုံးဆွဲပြီး တက်လာသည်။

“တဲ့ ... လုံးတင်မ ... လာ၊ တစ်ခါတည်း ထမင်း စင်စားလိုက်”

“မစားတော့ပါဘူး ... ဒေါ်လေး၊ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားလို့ ... လာပေးတော်”

“အတော်ပဲ ... ထမင်း တစ်လုပ် နှစ်လုပ်ပဲ စားရသေး တယ် ... မုန့်ဟင်းခါး မစားရတာကြာပြီ၊ မုန့်ဟင်းခါးပဲ စားလိုက် တော့မယ် ... ကဲ ...! ခရေ ... ထမင်းပိုင်း မထိုင်ခင် ဆပေနဲ့ ခရေအတွက် နှစ်ပန်းကန်ပြင်လိုက် ... ကျော်လင်းတို့ ကျော်ဝင်းတို့ စားမလား”

“ဟာ ... အမေစား ... သားတို့ထမင်းပဲစားမယ်” ခရေက ချိုင့်ကို ကမ်းယူပြီး ပန်းကန်ထဲ ပြောင်းထည့်ရန် ခိုလိုက် ဆွဲယူသွားသည်။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ထူးခြားသော အထိ အတွေ့ကြောင့် လက်ထဲမှ ပစ်ထုတ်လိုက်သလို လူကလည်း ပက်လက်လဲကျသွားသည်။

ကျော်ဝင်းရော ဒေါ်မြရီပါ ထိုင်ရာကထဲပြီး ဒီးဖိုထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျော်ဝင်းတို့လင်ယောလည်း လိုက်ဝင်သွားစဉ် လုံးတစ်ဝ အိပ်ပေါ်က သုတ်ခြေတင်ပြီး ဆင်းသွားတော့သည်။

ခရေလည်း မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအဖြစ်ကြောင့် အသွေးအသားတို့ ဆူပွက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းလာသည်။

ဘာကြောင့်ပသိ ... သူ၏ပြောင်းလဲဖြစ်စဉ်ကို အိပ်သားတွေပသိအောင် မျက်နှာကို ငှက်ထားပြီး စိတ်ငြိမ်ကျသွားမှ အသိကို လွှတ်လိုက်စဉ် သတိပေးသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ... လဲကျသွားတာလဲ၊ သတိပေးနေပြန်ပြီ”

“ကုတင်ပေါ် ... သယ်သွားလိုက်”

အိပ်ထောင်ကျခင်က ခရေအိပ်ခဲ့သောအခန်းသို့ ... ကျော်ဝင်းက ပွေ့ချီသွားသည်။

“ဟိုတစ်ယောက်ရော”

ဒေါ်မြရီက မထွေးခင်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“လုံးတင်လား ... ခရေ လဲကျသွားတာနဲ့ သူလည်း
အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာပဲ”

“မုန့်ဟင်းခါးတွေ မစားနဲ့ ... ဒီကောင်မလေး ...
ကျော်ဝင်းကို ရိုသဲ့သဲ့လုပ်နေတာ ... ခရေနဲ့ လက်ထပ်သွား
ဆို ... သူတို့အိမ်နားက အောက်လမ်းဆရာဘာရှင်နဲ့ပေါင်းပြီး
လာလုပ်ကြတာများလား”

“အမေကလည်း ... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ကျော်လင်းက လုံးတင်မကို စွပ်စွဲနေသည့် မိခင်အား
ပြောရန် တားသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... ရှင်က အမှတ်တမဲ့နေလို့ မသိတာ၊
ဒီလုံးတင်မက ကိုကျော်ဝင်းကို ချိန်နေတာ ... မခရေကို
အိမ်မှာ ဖြစ်ကတည်းက အချိုးပြောင်းသွားတာ ... ဝါတိုင်းဆို
သုံးရက်တစ်ခေါက်လောက် လာနေတာ ... သူလာရင် အားလုံး
အလုပ်ပျက်ရော ... အခု ... သူ မခရေကို မုန်းနေတာ”

“အခု ... ဘာမှလည်း စားရသောက်ရသေးတာ မဟုတ်
ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လဲရတာလဲ ... သူပေးတဲ့ မုန့်ကိုစားလို့
ဖြစ်တာဆိုရင် တစ်မျိုးပေါ့ ... အားနည်းလို့များလား”

“သူ ... တစ်ခုခုကို မြင်လိုက်လို့ အကြောက်လွန်သွား
တာပဲဖြစ်မယ် ... အားနည်းနေတာလည်းဖြစ်မယ်”

“သူ ... နေပြန်ကောင်းလာရင် အားရှိမယ့် အစာတွေ

ကျေးအုံး ... မင်း ပိုက်ဆံနောက်ကို အတင်းလိုက်မနေနဲ့”.

“လယ်တွင်းထဲမှာ သီးနှံ ကျန်သလောက်ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒီလက်ကျန်သီးနှံလေးတွေ သူများလက်ထဲရောက်မှာကြောက်လို့ မနားမနေ လိုက်ရှာဝယ်နေရတာ ... နောက်ဆယ်ရက်လောက်ဆို လယ်တွင်းထဲ သွားစရာ မလိုတော့ပါဘူး.”

“အေး ... မင်းမိန်းမကိုလည်း ဝရုစိုက်အုံး”

တစ်နာရီနီးပါး သတိမေ့နေရတာ အသိပြန်ဝင်လာကာ အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်သည်။

သူက ပြောပြသည်။ မုန့်ချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အား တစ်ခုက သူ့ကို ရိုက်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး နောက်သို့ ပစ်လဲသွားရ သည်ဟုဆိုသည်။

“အခု ... ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ကောင်းသွားပါပြီ”

“အဲဒီ ... အပြင်ထွက်ကြမယ်၊ ခဏနေရင် ထမင်း စားလိုက် ... စားပြီး ဟိုဘက်အိမ် သွားကြမယ်”

“မစားတော့ဘူး ... သွားကြမယ်လေ”

“ဟဲ့ ... နေ့လယ်စာမှ မစားရသေးဘဲ မစားဘဲသွားရင် အစာလွန်ပြီး ခိုက်အောင့်တာတွေဖြစ်မယ် ... ဘယ်သူမှ မစား ရသေးဘူး ... အခု ... အားလုံးစားကြမယ်”

ခရေ ရုတ်တရက် ပစ်လဲပြီး သတိမေ့သွားသည့်အတွက်

ဆင်းသွားသည်ကို နောက်မှ အသာအယာ လိုက်ခဲ့သော ကျော်စွာ
ပြင်နေရသည်။

အိပ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ခရေပင်ကြီးအောက်ဘက်သို့ လျှောက်
သွားသည့်အတွက် နောက်မှခွာပြီး လိုက်ခဲ့သည်။

“ဟင် ... ဘယ်လိုပါလိမ့်”

သူ့ရှေ့က သွားနေသော ခရေအသွင်က ခြေပေါ်မှာ
လမ်းလျှောက်သွားသည့်ပုံမျိုးပဟုတ် ... ခြေပေါ်မှ ခြေထောက်က
နှစ်ပေခန့် မြင့်တက်နေသည်။ တပြည်းပြည်း ခရေပင်အလွန်မှာ
လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်တက်သွားရာမှ သူ့ရှေ့မှာပင် မြင့်သထက် မြင့်ပြီး
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“အစ်ကို ... ခြံထဲဆင်းပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင် ... ခရေ ဘယ်က လာတာလဲ”

“အိပ်ပေါ်ကဆင်းပြီး အစ်ကို့နောက်ကို လိုက်လာတာ
အစ်ကို ... ဘာလုပ်နေတာလဲ မအိပ်သေးဘူးလား”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲ ခရေ ခြံထဲဆင်းသွားတယ် ထင်လို့
လိုက်ဆင်းလာတာ”

“အစ်ကို ... အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်တာနဲ့ တူတယ်
ခရေက အခုမှ ဆင်းလာတာ ... လာပါ ... တော်ကြာ လထဲ
တော့မယ် ... ပြန်အိပ်ကြမယ်”

ခရေက ကျော်စွာလက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး ဆွဲမိ

အသည့်အတွက် စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျလျက်က အိပ်ပေါ်သို့ တက်လာ
နိုင်သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ကျော်ဝင်းလည်း ခရေ့မျက်နှာလေးကို
အစိတ်စိတ်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဘယ်လိုတစ္ဆေခုံကောင်က ပူးကပ်ပြီး နှိပ်စက်နေသည်
ထဲ ... သူ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ခရေ့ကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ
ကြောက်နေသည်။

ခရေ့ကို ချစ်သော်လည်း သရဲပူးကပ်နေသည်ဟူသော
စိတ်အခွဲကြောင့် အစကလောက် ပူးပူးကပ်ကပ် မနေဖြစ်တော့၊
မနေဝံ့ခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

ညတိုင်းလိုလို အပြစ်သို့ ဘာကြောင့် ထွက်နေသည်ကို
လည်း စဉ်းစားလို့မရ ... တစ်ယောက်က အပြင်ထွက်ပြီး
တစ်ယောက်က အခန်းထဲ ကျန်နေသည်လား ... တစ်ယောက်
တည်းကပဲ ဝံ့စံအမျိုးမျိုး! လုပ်ပြနေလား မသိ၊ တဖြည်းဖြည်း
သူ့ခြားမှုတွေ ကျော်ဝင်း ကြုံလာရသည်။

ထိုညက ခရေ့ စောစောအိပ်ပျော်သွားပေမဲ့ အမျိုးဝံ့
စဉ်းစားရင်း ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မနက် ခုနစ်နာရီခန့် ကျော်ဝင်းတို့ ဖော်ပြရုံအိပ်သို့ ကူး
လာပြီး မနက်စာ အစာပြေစားကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လယ်ကွင်းထဲ သွားအုံးမယ် ... ဦးစံဖြင့်

တဲမှာ ပြေပဲဆယ်တင်း သွားသယ်ရအုံးမယ် ... မနေ့က တာ
မဆဲတော့လို့ ထားခဲ့တာ ... ခရေ့ကိုပါ ခေါ်သွားမယ်”

“အေး ... အေး၊ အပြန် ဘယ်မှ ဝင်မနေနဲ့ ...
နေ့လယ်စာအမိ ပြန်ခဲ့ကြ”

“အသွားအပြန် နှစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာမှာပါ ... အခု
သွားရင် ဆယ်နာရီလောက် ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ကျော်ဝင်းနှင့် ခရေ့တို့လင်မယား ခြံနာကားပေါ်
တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။

သူတို့ထွက်သွားပြီး ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ ဦးစံ
တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ရောက်ချလာသည်။

“အစ်ပ ... လာ ... ဒီပိတောက်ပင်အောက်”

ဒေါ်မြရီက အိမ်ပေါ်မှ ရေခွေးကြမ်းအိုးနှင့် ပန်းကန်လုံး
နှစ်လုံးကိုငါ်ပြီး ပိတောက်ပင်အောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လာထိုင်
သည်။

“ဟို ... လင်မယားခုရာ”

“စောစောကပဲ ... ပဲအိတ်တွေ တင်မလို့ လယ်ကွင်းထဲ
ထွက်သွားကြတယ်၊ ကဲ ... သတင်းထူးပါရင် ပြောစမ်းပါအုံး”

“သတင်းကတော့ အကြီးကြီးကို ထူးတာ ... အစ်ပ
သားတော့ သရဲမကို လင်လုပ်မိသလို ဖြစ်နေပြီ ... တွန့်တော့ကို
ပညာသင်ပေးနေတဲ့ ဆရာကြီးဆီရောက်တော့ အကျိုးအကြောင်း

... ကြည့်တယ် ... ဆရာကြီးက မင်းတို့နဲ့ ယူထားတာ နာရစ်
ပြီးတဲ့ ... နာပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်တည်လာတဲ့ရပ်တဲ့ ... သူ
ကြာကြာမနေရဘူး ... မူလနေရာ ပြန်သွားရလိမ့်မယ်တဲ့”

“အမယ်လေး ... ဘုရား ... ဘုရား၊ ငါ့သားတော့
ခန္ဓာရောက်ပါပြီ ... အဲဒီကောင်ကလည်း မိန်းမ မမြင်ဘူးတဲ့ကောင်
လူဝန်တာပဲ ... ခရေပူ ... ခရေ ပြစ်နေတာ၊ အပြစ်မှန်သိရင်
သူ ... အတော်ခံစားရမှာ”

“ဆန္ဒတွေစောကြတာကို မမှားသင့်ဘဲ မှားကုန်တာပေါ့”

“ကဲပါ ... ပြစ်ပြီးမှတော့ အပြစ်ပြောနေလည်း လေကုန်
မို့ ... အခု အဲဒီဆရာကြီးက ဘာလုပ်ရမယ် မှာလိုက်လဲ”

“အဲဒီမိန်းကလေးက အောက်လမ်းဆရာတစ်ယောက်
ယောက် အစိမ်းသေကို အသက်သွင်းထားတာတဲ့ ... သူ့ခန္ဓာ
တိုယ်မှာ ထူးခြားချက်ကို ရှာရမယ်တဲ့ ... အထူးသဖြင့် ဂုတ်ပိုး
တို့၊ ခေါင်းတို့မှာ ပြစ်ဖို့ ပျားတယ်တဲ့ ... ကျော်ဝင်းကို သဘော
ပေါက်အောင် ပြောပြပြီး ရှာခိုင်းပေါ့”

“ရှာလို့တွေ့ရင် ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“တစ်ခုခုစိရင်ထားတာတွေ့ရင် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တဲ့ ...
အဲဒီဆို သူ့ဘဝအမှန်ထဲ ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်တဲ့”

ထိုစဉ် ငွေထွေးခင်က လက်ဖက်သုပ်ထားသော ပန်းကန်တို
လာချပေးသည်။

“ထွေးခင် ... ရေခွေးတစ်အိုးလောက် သွားတည်လို့
အုံး ... ဒီအိုးထဲမှာ နည်းနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ”

ထွေးခင်ကို မကြားစေလိုသဖြင့် ရေခွေးသွားတည်ပိုင်းဖြင့်
မြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် စကားထိုင်ပြောပြီး အစ်
မြစ်သူကို နှုတ်ဆက်ကာ ဦးစံဖေ ပြန်သွားတော့သည်။

ဆယ်နာရီမထိုးခင် ကျော်ဝင်းတို့ ပြန်ရောက်လာသည်
ဒေါ်မြရီလည်း သားမြစ်သူကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရန် ခေ
အလစ်ကို စောင့်နေသည်။

ခရေအလစ်မှာ ဒေါ်မြရီက ကျော်ဝင်းအား ...”

“နေ့လယ်နေ့ခင်း ခရေ ... အိပ်တတ်လား”

“တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တော့ အိပ်တယ် ... ကို
ရီလို့လား”

“သူ ... အိပ်ပျော်သွားရင် အမေ့အိမ်ဘက် ကူးလာခဲ့အံ့
မင်းဦးလေး လာသွားတယ် ... မင်းကို ပြောစရာတွေရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခြေအနေကြည့်ပြီး လာခဲ့မယ်”

သို့ဖြင့် ကျော်ဝင်းတို့လင်မယား နေ့လယ်စာစားပြီးသည်
နှင့် သူတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

နေ့ခင်းတစ်နာရီခန့်အရောက် ခရေ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့်

ကျော်ဝင်းလည်း အပေ့အိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“လာ ... အိပ်ရှေ့သွားမယ်”

“ဒီမှာပြောလေ ... ဟိုလင်မယားရော”

“သူတို့ အိပ်ထဲမှာ အိပ်နေကြတယ် ... သူတို့ကိုလည်း မသိစေချင်လို့”

“အိပ်ပျော်နေတယ်ဆို ...”

“အော် ... ပြောနေကုန်း နီးလာကြမှာစိုးလို့”

“ကဲ ... ထိုင် ပြောမယ်၊ မင်းဦးလေးက သူ့ဆရာမိ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ တစ္ဆေသရဲကို အသက် သွင်းထားတာတဲ့ ... သူ့ဂုတ်စိုးနဲ့ သူ့ဖေါင်းမှာ မသိမသာ ရှာ ကြည့် ... ထူးခြားတာ / တွေ့လိမ့်မယ်တဲ့ ...

အဲဒီထူးခြားချက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်ရင် သူ့မူလရုပ်သွင် ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ... အိမ်က ထွက်သွားလိမ့်မယ်တဲ့”

“မဖယ်ရှားရနဲ့ ... ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေမှာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီပေမဲ့ အခု မင်း သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး သုံးလေးရက်လောက်ပဲ ပျော်လိုက်ရတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ... မင်းစိတ်ဆင်းရဲနေပြီ၊ အခုလို သိလိုက်ရတော့လည်း မင်း ... နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နိုင်သေးလား”

“သူက ... ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ချစ်နေတာပဲ ... ဘုရားကို မယုံသင်္ကာမိတ် ဈေးကိုင်ဆောင်

ကြိုးစားရမှာပေါ့ ... သူ့ဘာလဲဆိုတာလည်း သိနေပြီပဲ ... သရဲမဆိုတာလည်း သိထားပြီးပြီ၊ သူ ... ကျွန်တော့်အချစ်နေသေးတယ်လို့ထင်ရင် ... သူ့ကို အန္တရာယ်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စမှန်သမျှ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးရမှာပဲ”

“မင်းကွယ် ... မိန်းမ ဒီလောက်ရှားလို့လား၊ မင်းညည စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်ပါ့မလား ... သူ အိပ်ရာထဲတညဘက်ထထပြီး ထွက်သွားတဲ့အခါကို ခံနိုင်ပါ့မလား ... ဝဋ်းဟာ အုံးနော် ... အလွယ်မဆုံးပြတ်နဲ့”

ထိုစဉ် အိပ်ခန်းထဲမှ ကျော်လင်း ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် စကားကို မြတ်ပြီး ကျော်ဝင်းအိပ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခရေကတော့ အိပ်ပျော်နေတုန်း ရှိသေးသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ကျော်ဝင်းစိတ်ထဲ သို့လော သို့လော ဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေပေးလျှင် ခရေ ခေါင်းနှင့် ဂုတ်ပိုးမှာ ဘာထူးခြားလည်း ရှာကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သုံးနာရီခွဲခန့် ခရေ နိုးလာသည်။ အပြစ်ကင်းကင်းနှင့် လှနေသော ခရေမျက်နှာလေးကို တစ်မိမိနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ခဏနေရင် ... လန်သွားအောင် ရေချိုးလိုက်နော်”

“အစ်ကိုလည်း ... အိပ်နေတယ်ပျတ်တာ”

“တအောင့်တော့ အိပ်လိုက်သေးတယ် ... အိပ်မပျော်တာနဲ့ ... ထိုင်ပြီး ရေခွေးကြမ်းသောက်နေတာ”

သို့နှင့် ညတကို စားရန် လှမ်းခေါ်သည်အတွက် ...

“စားနှင့်ကြ ခဏနေမှ လာခဲ့မယ်”

ကျော်ဝင်းက ထိုအချိန်မှ ရေချိုးရန် ထွက်သွားသည်။
ရေချိုးပြီး ထမင်းစားရန် ခရေနှင့်အတူ မိခင်အိမ်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

“ကဲ ... တစ်ခါတည်း ဝင်စားကြ၊ အမေတို့တော့
ပြီးကာနီးပြီ”

သူတို့အတွက် နှစ်ပန်းကန်ယူ၍ မထွေးခင်က ထမင်း
ဦးပေးသည်။ သူတို့ ဝိုင်းထဲဝင်ထိုင်စဉ်မှာပဲ ... တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ထသွားကြသည်။

“ဝကုန်ကြပြီလား”

“မင်းတို့အလာကိုစောင့်ရင်း စားနေတာ ... ဆယ်မိနစ်
လောက်ရှိပြီ၊ ဟင်းတွေအကုန်စားလိုက်၊ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး”

“ကျော်လင်းရော”

“စားပြီးပြီ ... နောက်ဘက်ဆင်းသွားလားမသိဘူး”

“အိမ်ဆီ ... ကျန်ပြန်ပေါ့”

ကျော်ဝင်းနှင့်ခရေတို့လည်း ညဘက်မို့ ထမင်းတစ်ပန်းကန်
စီသာ စားဖြစ်ကြသည်။ တင်းက ကြက်သားတို့ ဖရုံသီးနှင့်
ရောနှောချက်ထားပြီး ငါးခူကြော်တစ်ပန်းကန်နှင့် ငါးပိရည် တို့ပရ
ဖြစ်သည်။

သူတို့ပြီးသည်နှင့် မထွေးခင်က ပန်းကန်များဆေးရန်

မီးဖိုခန်းထဲ ယူသွားသည်။

နှစ်ယောက်သား လက်ဆေးပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် စကားထိုင်ပြောပြီး သူတို့အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို့မိသားစုက ခရေကို အလိုမရှိတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်တယ်လို့ ... ခံစားရတယ်၊ စကားလည်း မပြောကြဘူး။”

“ခရေ ... အတိတ်ကို ပြန်သတိမရသေးတော့ မကျန်းမာသေးဘူးထင်ပြီး ... စကားမပြောဖြစ်တာနဲ့ တူပါတယ်။ စိတ်ထဲထားမနေပါနဲ့ ... အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်။ ခရေကို ဘယ်သူမှ မခေါ်မပြောဘဲ နေမယ်ဆိုလည်း ဘာမှ လစိုက်မနေနဲ့ ... အစ်ကို ခရေကို ချစ်တယ် ... ခရေအနားမှ အမြဲရှိမယ် ... ဟုတ်လား ... ဘာမှအားမပယ်နဲ့။”

ကျော်ဝင်းက ခရေကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲယူဖက်ထားပြီး အားပေးစကား ပြောနေသည်။ ခရေ၏ကိုယ်သင်းရနံ့လေး ရနေမဖြစ်သည်။

သူတို့ပြောသလို သရဲတစ္ဆေဆိုပါက ကိုယ်သင်းနံ့ထည့်စို့စို့ နံ့စော်နေမှာ မဟုတ်လို့သာဖြစ်မယ်ဟု စိတ်က အတွေ့ရောက်မိသည်။

အခွင့်သာရင်တော့ ဦးလေး ပြောသလို ခေါင်းနဲ့ ဂုတ်ပိုးမှ ရှာကြည့်ရမယ် ... ဘာမှ မတွေ့ရင် ခရေကို အတိတ်ပေမနေတော့။

အမည်းစက်ကြောင့်သာ မတုတ်တန်းတရား ပြောဆိုတာပဲဟုလည်း
အတွေးများ ရောက်နေပါသည်။

“ကဲ ... အိမ်ပေါ်တက်ကြမယ်၊ အိမ်အောက်ကြီးမှာ
မကောင်းဘူး ... အမေတို့ လှမ်းမြင်အုံးမယ်”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ အချိန်က ည
ခုနစ်နာရီခန့်ရှိပြီ။ လမန်း ၁၄-ရက် လက ထိန်ထိန်သာနေသည်။

အပြင်မှာလည်း ထိုင်စကားမပြောချင်သည့်အတွက် အိမ်ရာ
ထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်ရာပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား တုံးလုံးလဲ
လျက်အနေအထားနှင့် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်လျက် ရှိနေသည်။

“အစ်ကို ... ညီမကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ... ချစ်တယ်”

“ညီမရဲ့ရောဂါလည်း မြန်မြန်ပျောက်ချင်နေပါပြီ ...
အားလုံးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်ပါပြီ”

“မကြာခင် ... ပျောက်မှာပါ။ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့နော်”

အားပေးသလိုနှင့် ပုခုံးကို ပွတ်သပ်ပေးရာမှ ဆံပင်လေးကို
ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်သလို လှုပ်နေလိုက်သည်။ နောက် လှည့်ပင်းကို
ဖွဖွလေး နမ်းတန် မြှူလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဂုတ်ပိုးက အသားပိုင်တစ်ခု ဝုဇုလုံးလုံး
မြင်လိုက်သဖြင့် မမြင်ချင်တန်ဆောင်ပြီး ပါးပြင်ကိုပါ ဆတ်ပြီး
အနမ်းလေးပေးလိုက်သည်။

“အိပ်တော့နော် ... ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့။”

“အစ်ကိုလည်း ... အိပ်တော့”

ကျော်ဝင်းလည်း ခရေ့ဘက်သို့ စောင်းအိပ်နေရာမှ ... ပက်လက်အနေအထားနှင့် အိပ်လိုက်သည်။ ခရေ့ကတော့ မူလအတိုင်း မျက်စိလေး မှိတ်ထားသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ ခရေ့လည်း အပူအပင်မရှိ၊ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အချိန်တစ် ဂျစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်ရှိပြီ ... အဲပြေရီလည်း ကဆုန်လ မိုးကမရွာ ... ပူအိုက်လွန်းသည့်အတွက် အိပ်ခန်းထဲ မဝင်သေးဘဲ ခေါင်းရင်းတံခါးဖွင့်ကာ ဈာခင်းပြီး တုံးလုံးလဲနေသည်။ ထွေးခင်က ဘေးကထိုင်ပြီး စကားပြောနေသည်။

ထိုအချိန် ခြံထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို မြင်နေရသည်။ အိမ်ထဲမှာ မီးထွန်းမထားသည့်အတွက် ခေါင်းရင်းပေါက်မှာ အဲပြေရီတို့ ရှိနေသည်ကို မသိ။

“အမေ ... ခြံထဲ လူဝင်လာတယ် ... လုံးတင်မလား မသိဘူး ... ဒီဘက်မလာဘူး ... ကိုကျော်ဝင်းတို့အိမ်ဘက် သွားနေတယ်”

ထွေးခင်စကားကြောင့် တုံးလုံးလဲနေသည့် အဲပြေရီလည်း ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီကလေးမလေး ဘာလာလုပ်ပါလိမ့် ... အချိန်မတော်”

“သူ့လက်ထဲမှာ တစ်ခုခု ကိုင်လာတယ် ထင်တယ်။
မတုတ်မတုတ်အကြံအစည်နဲ့ တူတယ် ... ထ ... ကျော်လင်းကို
နဲ့ ... အခြေအနေထူးရင် ဝိုင်းဖမ်းကြမယ်”

မြဲထဲဝင်လာသော မိန်းကလေးကလည်း ကျော်ဝင်းတို့
လှေကားခုံအောက်မှပြေးကို တူးထွေနေသည်။ တစ်ထွာခန့် အနက်
ခုတော့ လက်ထဲမှာ ပါလာသည့် အထုတ်လေးကို ပြေးကြီးတွင်းထဲ
ချလိုက်သည်။

“ဟိတ် ... ဘယ်သူလဲ ... လုံးတင်မလား”

နောက်မှ လက်ကြီးနှင့် လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်လိုက်
သည့်အတွက် မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့ကို ကျော်လင်းက ဖမ်းဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင် ... လုံးတင်မပါလား ... နင့်လက်ထဲက ဘာလဲ
ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ထွေးခင်က လုံးတင်မလက်ထဲရှိ အဝတ်ထုတ်ကို ဆွဲလှ
လိုက်သည်။ အထုတ်ပြေသွားစဉ် ပိတ်စနှင့် လူရုပ်သဏ္ဍာန် လုပ်
ထားသော အရုပ်လေးဖြစ်နေသည်။

“နင် ... ဘာအကြံအစည်နဲ့ အခုလို လုပ်တာလဲ”

“သရုပ်နဲ့ ... ကိုကျော်ဝင်း မငြားစေချင်လို့”

“နင်ကလည်း ... သူတို့အကြောင်းသိလား”

“သိတယ် ... ဦးလေးဘာရှင် အကုန်ပြောပြပြီးပြီ”

အိမ်အောက်က အသံတွေကြောင့် ကျော်ဝင်းပေ့ ခရေ့ပါ
အိမ်ရှာဖွေက ထထိုင်လိုက်သည်။

“အောက်မှာ ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး ... အမေ့အသံ
လည်း ကြားလိုက်တယ် ... ဆင်းကြည့်ရအောင်”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ခန်းထဲက ထွက်လိုက်သည်။
ခရေ့က ကျော်ဝင်းနှင့် ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် ...
လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

လှေကားထိပ်နားအရောက် ကျော်ဝင်းက ခရေ့ပခုံးကို
ဆွဲဝက်လိုက်ပြီး ဂုတ်ပိုးမှ အဗုရာကို ဆွဲကုတ်ယူပြီး ခုတ်လိုက်
သည်။ အရှေ့ပေါ်ပေါ်လေး ဝံ့အုပ်နေသော သုံးလက်မသံချောင်းက
ကျော်ဝင်းလက်ထဲ ပါလာသည်။

ကျော်ဝင်း ... သံချောင်းကို လွှတ်ချပြီး နောက်သို့
အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... အစ်ကို ... အစ်ကို၊ အခုလို လုပ်တာ
အစ်ကိုနဲ့ ပြုံးပြုံးရိတို့ ဝေးရတော့မယ်”

“မင်း ... မင်း ... ခရေ့ ... ခရေ့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ... ပြုံးပြုံးရိ ... အခုမှ နာမည်အရင်း
ပြန်မှတ်မိတယ် ... ပြုံးပြုံးရိတဲ့ ... ခရေ့မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်းနှင့် အသံကလည်း အက်တက်တက် ဖြစ်လာသလို
ဆံပင်ကလည်း တစ်တောင်ခန့် ရှည်ထွက်လာသည်။ ရုပ်လည်း

ဖျက်လာသည်။

လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေသော ခရေတဖြစ်လဲ ပြုံးပြုံးရိုကို အောက်မှလူများလည်း မြင်နေရသည်။ နောက်မှ ကျော်ဝင်းလဲ မြင်ရသည်။

နဂိုဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများပေါ်မှ ငါဝန်လိုလို မဖြူတော့သော်လည်း အဖြူရောင် ညစ်ထေးတေး ဝတ်ရှုံ့ညှပ်ကြီးနှင့် ခြင်္လားလာသည်။

အပုပ်နံ့ကပါ ထွက်လာသည်။ ပုပ်ပွနေသော ရုပ်ခန္ဓာသို့ တပြည်းပြည်း ပြောင်းသွားသည်။

“ခရေ ... ခရေ ... မင်းခေါင်းမှာ သံပြန်ပြီး စိုက်ပေးမယ် ... မသွားပါနဲ့ ... ခရေ ... ရယ်”

လှေကားထိပ်မှ အောက်သို့ မဆင်းဘဲ လေထဲမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားသည်။

လရောင်အောက်မှာ ဝတ်ရှုံ့က လေထဲတလွင့်လွင့်နှင့် ခေါင်းကဆံပင်ကလည်း လေမှတလွင့်ပြော လှုပ်ရှားနေသည်။

ခရေခေါ် ပြုံးပြုံးရိုတစ်ယောက် ချစ်ခဲ့ရသော ကျော်ဝင်းအနီးကနေ အမှောင်ထဲ ဝင်ရောက်ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။

ကျော်ဝင်းလည်း အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“သွားပြီ ... အပေ ... အပေတို့ဖြစ်စေချင်သလို ခြင်္လားပြီလေ ... အခု ... သူ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီ”

“ဟဲ့ ... မင်း ... အခုထိ အသိတရား မရသေးဘူး
လား ... အခု မင်းမျက်စိနဲ့ အပြင်ပဲ မတုတ်လား ... ဘယ်
လောက်ကြောက်ရောကောင်းတယ်ဆိုတာ ... သရဲမတစ်ကောင်ကို
အောက်လမ်းဆရာက အသက်သွင်းထားတာကိုမှ မင်းက ...
တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်ရတယ်လို့။”

“သူ့ခေါင်းကသံကို အမှတ်တမဲ့ နှုတ်လိုက်မိတာ ...
ကျွန်တော့်အပြင်ပဲ ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်
နိုင်ဘူး”

“အင်း ... သွေးပူတုန်း ... ထားလိုက်၊ မင်း အခု
ဘယ်မှာ အိပ်မလဲ”

“ဒီမှာပဲ ... အိပ်မယ်၊ သူ ... ပြန်လာချင် လာနိုင်
သေးတယ်”

“ဒီတစ်ခါလာရင်တော့ ... ခရေအနေနဲ့ လာမှာမဟုတ်
ဘူး ... သရဲမအနေနဲ့ ရောက်လာမှာ”

“သူ့နာမည် ပြုံးပြုံးရှိလို့ ပြောသွားတယ်”

“ဒီဆို ... သူ့နာမည် သိရက်နဲ့ မေ့ချင်ယောင် ဆောင်
တာပေါ့”

“မတုတ်ဘူး ... သရဲအဖြစ် ပြောင်းသွားမှ နာမည်
အရင်းကို မှတ်မိတာတဲ့”

ကျော်ဝင်းက ထိုမျှသာပြောပြီး အိပ်ပေါ်တက်သွားသည်။

“ကဲ ... လုံးတင်မ၊ ညည်းဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်သွားပြီ
အရပ်တော့ ... ညည်းရဲ့အရပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်”

မထွေးခင်က ပြောဆိုပြီး ကိုကျော်လင်းအား မီးရှို့ခိုင်း
ပိတ်သဖြင့် ကျော်လင်းက အရပ်ကိုယူသွားပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။
နောက်နေ့မှစပြီး ကျော်ဝင်းတစ်ယောက် အိမ်မှ ပျောက်
ကွယ်လွယ် ပျောက်သွားသည်။ တကယ်တော့ သရဲမပြုံးပြုံးရီ ရှိနိုင်
ညည်းသင်္ချိုင်းတွေမှာ လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကန်ပေါက်ရွာသင်္ချိုင်းမှာ ပြုံးပြုံးရီက သူ့ကို လာတွေ့ပြီး
သူ့ကို ချစ်ရင် လာမတွေ့ပါနဲ့ ... သူ့အတွက် အလှူလုပ်ပြီး
အမွေပေးပါလို့ ရုပ်သဏ္ဍာန်ပြု၍ ပြောဆိုခဲ့သည့်အတွက် ကျေနပ်
အပြောက်တာ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

မိခင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည့်အတွက် မိခင်က
အိမ်မှာအတူတူပြန်နေစေပြီး ... သားဖြစ်သူ ကျော်ဝင်းနှင့်ခရေတို့
အတူနေခဲ့သည့်အိမ်ကို ဝင်းခြံပေလေးဆယ်အကျယ်ခတ်ပြီး ရောင်း
ပစ်ရန် စိတ်ကူးရလိုက်သည်။

သို့မှသာ ထိုအိမ်မှာ ပြန်နေပြီး ခရေကို သတိမရနိုင်မှာ
ဖြစ်သည်။

ကျော်ဝင်းကလည်း သဘောတူသည့်အတွက် အိမ်ရှင်ကြီးကို
ဆင်းပစ်ပြီး ခရေ(ခေါ်)ပြုံးပြုံးရီအတွက် ကောင်းမှုလုပ်ပေးခဲ့သည်။
ပိုသောပိုက်ဆံနှင့် အိမ်မှိုက်ပြီး ရွာထိပ်က အောင်ပြည့်စုံ

တော်မှာ လိုအပ်နေသော ... အာရုံခံတန်ဆောင်းတစ်ဆောင်ကို
ကမ္ဘာ့ဦးထိုးပြီး လှူဒါန်းပေးခဲ့သည်။

ကျော်ဝင်းတစ်ယောက်လည်း သူ့ဖြစ်စေချင်သော အလှူ
အတန်းကိစ္စများ ပြုလုပ်ပြီးပြီမို့ ဝိတ်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် မိဘများ
အေးအတူ ပူအမျှ ဝါတိုင်းကဲ့သို့ စီးပွားရှာနေထိုင်မည်ဟု မိဘ
ကျော်ဝင်းတို့က ထင်ထားသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျော်ဝင်းတစ်ယောက် ... သရဲပြုစားခံလိုက်
သကဲ့သို့ မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘဲ နေ့စဉ်ဘုရားကျော်
တော်ပေါ်မှာသာ သွားနေတော့သည်။

ကြာတော့ အရူးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည့်
စီးပွားရေးလည်း မသိတော့၊ စားရေးသောက်ရေးလည်း မသိတော့
သူ့ဝိတ်ထဲမှာ ပြူးပြူးဒီ(ခေါ်)ခရေတစ်ယောက် ဖြန်လာမည့်ကချိန်
မျှော်နေလေလား ကျော်ဝင်းကလွဲပြီး မည်သူ့မှ မသိနိုင်ပါလေတော့

၆၃၀ ယက္ခ

ထွန်းရွှေတစ်ယောက် အလုပ်က ခွင့်ယူပြီး ရွာသို့ ပြန်လာ
သည်။ နဝင်းသည်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က စက်မှုအထက်တန်း
ကျောင်း ဆောက်လုပ်ရေးသင်တန်းဆင်းပြီးကတည်းက မြောက်
တိုင်းသည်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လုပ်သက်နှင့် အရည်အချင်းကြောင့် ၃-ဦးစီးမှုပင် ဖြစ်နေ
သည့် အလုပ်လုပ်ရင်း အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ကိုလည်း ဆက်တက်
သည်။

အသက်လေးဆယ်အရွှေ့မှာ ဖခင်ကြီးဆုံးခဲ့သည်။ ယခု
အနှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ မိခင်ပါဆုံးပြီဆို၍ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဝန်းနှင့် ငါးနှစ်သမီးလေးကို မိခင်နေပကောင်း၍ မြူရန်
လွန်ခဲ့သောလက ရွာသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

၀ခင်က အသက် (၆၈)နှစ် မိခင်က (၆၅)နှစ်အရွယ်မှာ
 လူကြီးရောဂါတို့ဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။
 ၀ခင်ဆုံး၍ သူတို့မိသားစု ရှာသို့ ရောက်ရှိစဉ် ထွန်းရွှေ
 ညီမ မသန်းသန်းမြင့်တို့အား မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဦးလေး ဘကြီးတို့
 အပွေခွဲပေးကြသည်။

ညီမဖြစ်သူ မသန်းသန်းမြင့်က အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်
 အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ လယ်အလုပ်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်
 ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

လယ်က ခြောက်ဧကရှိသည်။ အိမ်က နှစ်ဆောင်ဖြင့်
 ပျဉ်းကတီးနှင့် ကျွန်းတို့ဖြင့် ဆောက်ထားသောအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။
 “သား ... ထွန်းရွှေ၊ မင်းဘကြီးနဲ့ ဦးလေးတို့ စီမံ
 ပေးတဲ့အတိုင်း နာခံဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အပေ”

“ကဲ ... ဦးလေးရော မင်းဘကြီးရော ဒီလို စီစဉ်ထား
 တယ် ... မင်းမိကတွေ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ အတွင်းပစ္စည်း
 တွေကို ဒီမှာ အားလုံးပုံထားတယ် ... ဒီခေတ်ပေါက်ကျေး
 တွက်လို့လည်းရတယ်။

ဒီအိမ်ကြီးရယ် လယ်ခြောက်ဧကရယ် လှည်းရယ် နွားရယ်
 တစ်ပုံပုံမယ်။

ဈေးဆင့်ရင် လက်ဝတ်ရတနာရဲ့တန်ဖိုးက တစ်ပုံ၊ အိမ်နဲ့

အယ် လှည်းခွားရယ် နှစ်ပုံပုံမယ်၊

အခု ... မင်းကို ဒီလက်ဝတ်ရတနာတွေ အကုန်ပေးမယ်၊

အခုတဲ အိမ် လယ် လှည်း ခွားကို သန်းသန်းမြင့်ကိုပေးမယ်၊

ဘာကြောင့် အခုလို ပေးရလဲ ... ဦးလေး ရှင်းပြမယ်၊

မင်း ... အလုပ်သွားပုပ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးရဲ့

အရေး၊ နေရေး၊ ကျန်းမာရေးကို မင်းညီမက အိမ်ထောင်ပြုဖို့

အမကူဘဲ တာဝန်ယူပြီး လုပ်ကျွေးခဲ့တယ်၊

ဦးအုန်းရွှေ နေမကောင်း၊ ဖြစ်ကတည်းက နေ့မအိပ်

ညမအိပ် ပြုရခဲ့တယ် ... အခု မင်းအမေလည်း အိပ်ရာထဲ

ကြာခဏလဲလို့ ဆေးရုံကိစ္စ၊ ဆေးဝါးကိစ္စတွေလည်း ဖြေရှင်း

ပေးတယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး မကျန်းမာလာရင် လယ်ရောင်းပြီး ကုရင်

ကုရမယ် ... အဲဒီမှမရရင် လှည်းခွားပါ ရောင်းကုရမယ်၊

ရှေ့ရေးကို ကြိုစဉ်းစားရတယ် ... မိခင်အတွက်ပါ

ညှိစဉ်းစားပြီး သုံးပုံခွဲတန်းထဲက မင်းကို တစ်ပုံစာပေးတာ

အကျနပ်တယ် 'မဟုတ်လား'

"ဟာ ... ကျေနပ်ပါတယ်၊ အပေခဲအပေကို ကျွန်တော်

အပူ မထောက်ပံ့နိုင်တာ ... ဦးလေးတို့မာန္တအတိုင်း သဘော

ကုန်တယ်"

"မင်းမိန်းမဆန္ဒကို ... မေးဦးလေကွာ"

"ဟာ ... မေးစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စပဲ ကျွန်တော်

ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ခြင်ရမှာပေါ့”

“အေး ... ဒါဆို မင်းအမေရှေ့မှာ မင်းဝေရကို ကျေနပ်နပ်ကြီး ယူပေတော့ ...

မင်းညီမ အပျိုကြီးကတော့ မင်းအမေပျက်မှောက်မချင်း တာဝန်ယူသွားမှာပေါ့”

ဖခင်ဖြစ်သူ ရက်လည်ပြီး သုံးရက်အကြာမှာ အမွေခွဲပေးသဖြင့် ထွန်းရွှေလည်း ရသည့်အမွေပစ္စည်းယူကာ အလုပ်တာဝန်ရှိရာသို့ မိသားစုနှင့်အတူ ပြန်ခဲ့သည်။

ဖခင်ဆုံးပြီး အမေဖြစ်သူလည်း တရှောင်ရှောင်နှင့် အိမ်ပေါ်က မထိုင် နှလုံး ဆီးချို သွေးတိုးရောဂါမှန်သဖြင့် မိခင်ကြီး ရှိနေသလိုဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် ဦးလေးနှင့်ဘကြီး အဖေ ဆွေမျိုးများက ခြင်သူ လယ်ကိစ္စ အိမ်ကိစ္စ လူမယာကိစ္စနှင့် လုံးလည်လိုက်သည်ကို မကြည့်ရက်၍ လယ်ယာကိစ္စ စိတ်ချရအောင် ခွင့်လှယ်ပေးပြီး ကိုသန်းမောင်နှင့် ပေးစားလိုက်သည်။

ဖခင်ကြီးဆုံးပြီး ခြောက်လအကြာမှာဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည့်သတင်း ကြားရသူ ထွန်းရွှေ၏ဇနီး မငွေတင်က လင်ဖြစ်သူနှင့် တစ်ယောက်တစ်စကားများတော့သည်။

“ရှင်အမျိုးတွေလုပ်ပုံ ... ကောင်းသေးလား”

“ဘာကို ကောင်းသေးလားလို့ ပြောတာလဲ”

“အမွေခွဲပေးတုန်းက အပျိုကြီးလည်းဖြစ် မိဘတွေ ကျန်းမာရေးကို ပြုစုနေရလို့ အမွေကို သုံးပုံနှစ်ပုံမက ပေးနိုင်လို့ သေးခဲ့ရတယ် ... အခု ... လပိုင်ပဲခွံသေးတယ်၊ ဘယ်က အကောင်နဲ့ ပေးစားလိုက်လဲ ... ဒီကောင်က အခန့်သား ကျုပ်တို့ရမယ့်ဝေစုပေါ် ခံစားသွားတယ်”

“ရှေ့ကို ကြည့်ပါအုံး မိန်းမရာ ... ချက်ချင်းယောက်ျား သူ့သင့်ပေမဲ့ အမွေအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်အုံးမလဲ မသိဘူး၊ အမွေရော၊ နာတာရှည်ဖြစ်နေရင် သူတို့ရှိတာတောင် လောက်ပါ့ မလား”

“ရှိတာ ... ရောင်းချပြီးကုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကုန်မှာကြောက်ပြီး ... ဆေးပြီးတိုနဲ့ ကုနေမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေ လိမ့်မယ်”

“တဲပါ ... မိန်းမရယ်၊ တို့လည်း ရသင့်သလောက် ရခဲ့တာပဲ၊ မတန်ဘူးလို့ ထင်တာနဲ့ ... သူ့စားယိုက်လို့ စားတာပဲ မှတ်လိုက်ပါ”

“ရှင်က ... နိဗ္ဗာန်ရောက်မယ့်သူတော်ကောင်းကြီးပေါ့ ကျုပ်ကတော့ လုံးဝကို မကျေနပ်ဘူး”

သို့ဖြစ် လွန်ခဲ့သောလက အမေကျန်းမာရေး မတောင့် သည့်အတွက် လာခိုင်ရင် တစ်ခေါက်လောက် လာပါအုံးတု ဟေ့

အကြောင်းကြားသည့်အတွက် ထွန်းရွှေလည်း ဇနီးနှင့်သမီးအား
ရှေ့ပြေးလွှတ်လိုက်သည်။ အခြေအနေဆိုးပါက လှမ်းအကြောင်
ကြားရန်ဖြစ်သည်။

ဇနီးမငွေတင်ကို သားအမိ တောင်ပြိုရွာသို့ ရောက်သွားပြီး
နှစ်ဆယ့်ငါးရက်မြောက်အရောက်မှာ ဆုံးသွားခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် ထွန်းရွှေ ခွင့်တင်ပြီး တောင်ပြိုရွာသို့ ရထား
တစ်တန် ကားတစ်တန်စီးပြီး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာရောက်တော့ မိခင်နာရေး သုံးရက်မြောက်နေ့ဖြစ်
မြေချသည်ကိစ္စ မိရုံလေးဖြစ်သည်။

ထိုရက်အတွင်း ယောက်ဖဖြစ်သူ သန်းမောင်နှင့် ဆုံတော့
သည်။ ထွန်းရွှေနှင့် သုံးနှစ်ခန့် ငယ်ပြီး သန်းသန်းမြင့်နှင့် နှစ်နှစ်
ကြီးသည်။

သူ ... ရွာမှာ ရှိခဲ့စဉ်က ရပ်ကွက်ခြင်း မနီးစပ်သဖြင့်
မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးခဲ့။ စကားပြောကြည့်ရာ သဘောကောင်းကောင်း
သည်ဟု ပွတ်ချက်ချမိသည်။

မိခင်ကြီးနာရေးကိစ္စကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ မငွေတင်နှင့်ပင်
နီးနီးကပ်ကပ် စကားပြောခွင့် မရသေး။

ဇနီးဖြစ်သူ၏ အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်ခုခုကို
အလိုမကျသည့် အမူအရာကို တွေ့နေရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်သား အနီးကပ်ဆုံမိလို့ ဘယ်သူ

နဲ့ တကားများထားလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲမေးတော့ ... နောက်မှ
ဘာလုံးပြောပြမယ်ဟုသာ ပြောသည်။

ညဘက်ရောက်တော့လည်း ဝန်းပြစ်သူက ဦးလေး၏
သာသမီးများနှင့် သွားအိပ်သည်။ ဦးလေးအိပ်က ခြေရင်းခြံခြံ
သည်။ ထွန်းရွှေကတော့ မိခင်ကြီး ခေါင်းချခဲ့သည့် သူ့အိပ်
ဟုတ်တော့သော ညီမဖြစ်သူအိပ်မှာ အိပ်ရသည်။

ရက်လည်ပြီးပြီ၊ ခွင့်လည်း ငါးရက်ခန့် ကျန်သေးသည်မို့
မှက်ချင်းပြန်၍ မကောင်းသည့်အတွက် ဦးလေးအိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့
နေလိုက်သည်။

သုံးရက်ခန့်နေရန် ဝန်းပြစ်သူကလည်း ပြောသည့်အတွက်
ထွန်းရွှေလည်း မေးလာသမျှ လူတိုင်းကို နောက်သုံးရက်နေမှ
ပြန်မည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ရက်လည်ပြီးနောက်နေ့မှာ မငွေတင်တစ်ယောက် ရွာက
အသိတစ်ယောက်၏ လှည်းပေါ် ပါသွားသည်။

ညနေစောင်းမှ ပြန်စောက်လာသည်။ ဘယ်က ပြန်လာ
သည်လဲမေးတော့ အမေ့ကို လာပြုစုရင်း ခင်မင်သွားတဲ့ အသိ
တစ်ယောက်ရဲ့ရွာကို သွားလည်တာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးလို့ သား
အမိနှစ်ယောက် သွားတာ ... ရှင်ကို ခေါ်တော့ မအားထူးဆိုဟု
ပြောသည်။

“မအားတာတော့ အမှန်ပဲ ... လှည်းပေါင်းတာက

ဘယ်သူလဲ”

“ရှင်ညီမရဲ့ ရည်းစားဟောင်းတဲ့ ... အလုပ်လက်ကျော
မတင်လို့ဆိုပြီး ... အဆက်ပြတ်လိုက်တာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့
ကောင်လေးက သန်းသန်းမြင့်နဲ့ တစ်နှစ်ယော်တယ်လို့ ပြောတယ်
သူက အခုသွားတဲ့ရွာကို လိုက်ပို့ပေးတာ”

“တော်တော်စပ်စပ်တဲ့ မိန်းမပဲ”

“ကျုပ်က မစပ်စပ်တုံး ... သူက လာမိတ်ဖွဲ့ပြီး သူ
အသည်းကွဲသွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြလို့ သိရတာ ... ကျွန်
လည်း ရေလိုက်ငါးလိုက် ကြည့်ပေါင်းရတာပေါ့”

“ကဲ ... သမီးလည်း ပပ်ပန်းလာပြီ၊ ရေချိုးပေးလိုက်အုံး”

“မနက် ... ပြန်ကြမလား”

“သုံးရက်နေမယ်ဆိုတော့ မနက်ပြန်မှ သုံးရက်လေ ...
သန်ဘက်ခါ စောစောပြန်ကြမယ်”

“ပြီးရော ... ရွာက ဘာမှ မသယ်သွားဘူးနော်၊ ပစ္စည်း
တွေ ပါလာရင် သယ်ရဦးရ မလွယ်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ... ရှင်သဘော၊ ရှင်အမျိုးတွေပေးမှာ ရှင်
အကြောင်းပြပြီး ပြောပေတော့”

မငွေတင်လည်း ကစားနေသော သမီးရှိရာသွားပြီး ရေချိုးရန်
ပြင်နေသည်။

မငွေတင်က နောက်တစ်နေ့နေရန်ပြောသည့်အတွက် ရွာမှ

မိခင်ဖြစ်သူ ရက်လည်ပြီး သုံးရက်ထပ်နေကာ လေးရက်ပြောက်
နေမှ ပြန်ဖြစ်တော့သည်။

ဝုန်း

ကျယ်လောင်သောအသံကြီးကို နောက်ဘက်အဆောင်မှ
ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ညစာ စားနေသော သန်းမောင်နှင့်
သန်းသန်းမြင့်တို့ ခေါင်းကောင်သွားသည်။

မိခင်ကြီးကို မြေချအပြီး တစ်ပတ်အထိ အစ်ကိုတို့ မောင်
တို့မိသားစု ညအိပ်ပေးသလို ဘကြီးဦးစံထွေးအိပ်ကလည်း အဖော်
လာအိပ်ပေးသည်။ /

နေသာထိုင်သားလည်း ကျသွားပြီး (၁၄)ရက်ပြောက်
လည်း ရှိပြီမို့ မည်သူမှ လာမအိပ်တော့။

ယခု ညခုနစ်နာရီခွဲပြီးရုံ ရှိသေးသည်။ ထိတ်လန့်စရာ
ကြုံလိုက်ရသည်။

“ကိုသန်းမောင် ... နောက်ဘက်အဆောင်ကို သွားကြည့်
ပါအုံး ... ကြောင်များ ခုန်ချတာလား”

“အိပ်မှာ ... ကြောင်မှ မရှိတာ”

“ဦးလေးတို့အိပ်က ရွှေငါးများ ရောက်လာလား ...
သွားကြည့်လိုက်ပါ”

ကိုသန်းမောင်လည်း ဓာတ်မီးဆွဲပြီး ... ထသွားကာ
နေရာအနံ့ ထိုးကြည့်သည် ... မတွေ့။

သို့ဖြင့် နောက်လှည့်ပြီး ထမင်းဝိုင်းသို့ ပြန်ရန်အပြု
ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်

“ဟင် ... ခြေသံ ... ခြေသံ နောက်ကပဲ”

ဓာတ်မီးနှင့် လှည့်ထိုးလိုက်စဉ် ခြေသံပျောက်သွားသည်။
ဓာတ်မီးနှင့် ချောင်ကြိုချောင်ကြားပါမကျန် မီးထိုးကြည့်သည်။
ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့။

သို့ကြောင့် ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အဘိုးအဘွားလက်ထက်က စီးပွားရေးလည်းကောင်း၊
သင်ဝါးလည်းပေါသည့်အချိန် အိမ်ကြီးရရှိခဲ့ဆောက်ထားခဲ့သည်။
နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက်အဆောင်မှာ အထပ်မိုးပင်
ထည့်ထားလိုက်သေးသည်။

အိမ်ကြီးဆောက်စဉ်က မိသားစု ကိုးယောက်ရှိသည်ဟု
ဆိုသည်။

အိမ်ကြီးကို သန်းသန်းမြင့်တို့အဘိုးက ဆောက်ခဲ့သည်။
အဘိုးမှာ သားသမီး ခုနှစ်ယောက်ရှိသည်။ မိသားစုကိုးယောက်
နေခဲ့သော အိမ်ကြီးမှာ အထပ်ဆုံးသမီးနှင့် သားတို့က ခရီးသွားရင်း
ကားမှောက်ကာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်မှာ ဆုံးသွားသည်။
မောင်နှမငါးယောက်မှာ ကိုထွန်းရွှေ၏မိခင်မှလွဲ၍ အားလုံး

အိမ်ထောင်ကျသွားသည့်အတွက် အိမ်ထောင်ကျသူများကို မိဘများက အမွေများ ခွဲပေးသည်။ စီးပွားရေး ထူထောင်ပေးသည်။ ကိုထွန်းရွှေ၏မိခင်က ထိုအချိန်က အိမ်ထောင်မကျသည့်အတွက် မိဘများနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

မိဘမသေခင် ကိုထွန်းရွှေ၏မိခင် မရင်လှကို မိဘများ သဘောတူသည့် ကိုအုန်းရွှေဆိုသည့် လူငယ်နှင့် ပေးစားလိုက်သည်။ ထိုအချိန် မိဘများ လက်ဝတ်ဆံ့ အိမ်ကြီးသာရှိတော့သည်။ ကိုအုန်းရွှေနှင့် မရင်လှတို့ ဆယ်နှစ်မျှ ကြီးစားလိုက်သည်နှင့် လယ်မြောက်ကေ လှည်းနွားများသာမက လက်ဝတ်လက်စားများပါ စုဆောင်းမိခဲ့သည်။

ကိုထွန်းရွှေကို ပွေးတွားပြီး ဆယ်နှစ်သားအရွယ်အရောက်အတိုးနှင့်အဘွားတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ကိုအုန်းရွှေ မရင်လှနှင့် ထွန်းရွှေအေးအေးရီ၊ သန်းသန်းမြင့်တို့ မိသားစုငါးယောက် နေထိုင်ခဲ့သည်။

အလတ်ပ အေးအေးရီ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ အများအရားနှင့် ဆုံးပါးသွားသည့်အတွက် အကြီးဆုံး ထွန်းရွှေနှင့် အငယ်ဆုံး သန်းသန်းမြင့်တို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ယခု နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို မိဘထံမှ အမွေရလိုက်သော သန်းသန်းမြင့်လည်း ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုသန်းမောင်နှင့်အတူ နေရပေမဲ့ အထီးကျန်သလို ခံစားရသည်။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အိမ်ကြီးမှာ ဂနုခင်းသက်ဆို
အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ညမှောင်သည်နှင့် မိတ်ချောက်ချား
သလို ရှိခဲ့သည်။

ငယ်ပဉ်ကတည်းက အမှောင်ကို ကြောက်သလို သရဲ
အကြောင်း ကြားလိုက်မိလျှင် ခြေဖျားလက်ဖျားမှ ချွေးစီးများ
ထွက်ကာ နှလုံးရပ်ချင်သလို ခံစားရတတ်သည်။

ယခု ... အိမ်နောက်ဘက်အဆောင်က ဝုန်းခနဲအသံလေး
ခြေသံတွေပါ အပြင်မှာ ထိုင်နေရင်း ကြားနေရသည်။

ကိုသန်းမောင် ပြန်ရောက်လာတော့ ဘာမှမတွေ့ဟု
ဆိုသည်။

“သရဲ ... သရဲ ... ခြောက်တာလား။ အဖေ ...
မကျွတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“သရဲ ... မဟုတ်ပါဘူး မိန်းမရ၊ မကြောက်ပါနဲ့”
ကိုသန်းမောင်က ထမင်းဝိုင်းပြန်ထိုင်ပြီး ဆက်စားလိုက်
သည်။ သန်းသန်းမြို့ကတော့ တစ်ပန်းကန်ကုန်သည်နှင့် ထပ်မယူတို
ယောက်ျားဖြစ်သူ စားနေသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။

“ဘုန်း ... ဘုန်း ... ဘုန်း”
အမေတစ်ခုခုနဲ့ အခန်းနံရံများကို ရိုက်သည့်အသံမျိုး
ထွက်လာသည်။

“တင် ... အဲဒါ ... သ ... သရဲပဲ”

အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းရောက်မှာ အိမ်ခန်းလေးခန်း ခွဲထားသည်။

သူတို့လင်မယားက ဧည့်ခန်းရောက် အခန်းမှာ အိပ်ကြသည်။

အောက်ဘက်မှာ သုံးခန်းအလွတ်ရှိသည်။

ထိုအခန်းဘက်မှ ကြားလိုက်ရသောအသံဖြစ်သည်။

“ဝုန်း ... ဝမ်း”

ဂလုံ ... ဂလုံ

အိုးခွက်ပန်းကန်များ ကျသည့်အသံ ယက်တိုက် ထွက်

လာသည်။

ကိုသန်းမောင်က တုတ်မီးနှင့် တိုးကြည့်စဉ် အသံ ရပ်

သွားသည်။

“အဖေ ... အမေလားဟင် ... သမီးတို့ကို မခြောက်

မိနဲ့ ... သမီးတို့ ကြောက်လို့ မခြောက်ပါနဲ့။”

တုန်တုန်ခိုရုံနှင့် သန်းသန်းမြင့်က နောက်သို့ လှမ်းကြည့်

မင်း ပြောဆိုတောင်းပန်နေသည်။

ဝရော ... ဝေါ ... ဝုန်း

ခေါင်ပိုးပေါက်လည်း ခဲများကျသည့်အသံမျိုး ကြားရပြန်

သည်။ ကိုသန်းမောင်က ထမင်းရိုင်းကို လက်ဝဲသတ်လိုက်ပြီး

ခန်းကန်များကို ဝုပြုထပ်လိုက်သည်။

“သိမ်းမနေနဲ့တော့ ... ဘာမှ မရှိဘူး။ ဇကာယူပြီး

အိပ်ခန်းထဲသို့ ... လာ ... ထ ... လက်သွားဆေးကြမယ်”

“ပသွားရဲဘူး”

“လာပါ ... ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ပါပါတယ်၊ တတ်နိုင်လည်းပါတယ် ... လာပါ ... ကိုယ်တို့သွားရင် ငြိမ်သွားမှာပဲ”
ကိုသန်းမောင်က အတင်းခေါ်နေသဖြင့် ကြောက်ကြောက်နှင့် ကိုသန်းမောင်၏လက်တစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲကာ ကပ်ပြီး လိုက်သွားသည်။

နောက်ဘက်အဆောင် မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်သွားသည်။ အိုးခွက်ပန်းကန်များ ကျသည့်အသံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်သော်လည်း အထဲမှာ မည်သည့်ပန်းကန်ခွက်ယောက်တစ်ခုမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မရှိ၊ မူလထားသည့်အတိုင်းသာ ရှိနေကြသည်။ သူတို့ နောက်ဘက်အဆောင်မှာ ရှိနေစဉ် အိမ်ရှေ့အခန်းမှာ ရှိသည့် မှန်အိမ်က ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားသည်။

“တင် ... မီးငြိမ်းသွားပြီ”

“မီးခြင် ... ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုယ့်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ သစ်သားမီးခြစ်ရှိတယ် ... လာလက်ဆေးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်ကြမယ်”

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဝုန်း

တတိယမြောက်အခန်းထဲက အသံများ ကြားလိုက်သည်။ သူတို့ ထိုအခန်းရှေ့က မြတ်လျှောက်စဉ် အထဲက အသံပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

“မ ... မချောက်ပါနဲ့။”

“အဲဒါ ... ဒေါ်လေး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်နေရာရာက
ထွက်လာတဲ့ သရဲပဲဖြစ်မယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး မှန်အိမ်ကို
ဖြင့်ထွန်းလိုက်သည်။

မှန်အိမ်ကို ဖြုတ်ယူသွားပြီး ဘုရားခန်းရှေ့သို့ သွားကာ
ခိုင်းနေကြသည်။

ဘုန်း ... ဘုန်း ... ဟုန်း

ဝုန်း ... ခွပ် ... ခွပ်

ထရုံကိုပုတ်သည့်အသံများရော၊ အပြင်မှရန်ချသည့်အသံနှင့်
အိမ်ထွက်များဟောသည့်အသံများပါ ထက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သော်လည်း ဘာမှမတွေ့ ...

“မကြောက်နဲ့နော် ... သူ အသံပေးရုံကလွဲပြီး ဘာမှ
မထွက်ပါဘူး ... သိလား”

“အခန်းကို ... ဘာမှမလိုဝင်ပြီး အိပ်မလဲ”

“သူ ... ခြောက်လှန့်အသံပေးချင်သလောက် ပေးပါစေ၊
အိမ်ထဲကို ဒီဘုရားခန်းရှေ့မှာ ထိုင်နေမယ် ... အခြောက်အလှန့်

သွားတာနဲ့ အခန်းထဲကို သွားကြမယ် ... မနက်ခြန်ညကို
လေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဘကြီးဖြစ်ဖြစ် ခေါ်အိပ်ကြမယ်”

“ဦးလေးကိုခေါ် ... ဘကြီးက သရဲကြောက်တတ်တယ်”

နောက်ဘက်က အသံပြိုင်လွှားသဖြင့် အိပ်ခန်းသို့ သွား
မှန်အိမ်ကိုဆွဲပြီး ထလိုက်ကြသည်။

မှန်အိမ်ချိတ်မှာ ချိတ်ပြီး မီးကို ပြန်ပိတ်လေး ထားလို
သည်။

မှန်အိမ်ချိတ်ပြီးသည်နှင့် ဓာတ်မီးလှိုးကာ အိပ်ခန်းဘက်
လျှောက်လာကြသည်။

“ဘုန်း”

“အား”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကျောကုန်းကို ... လက်ဝါးနဲ့ ဂိုက်လိုက်တာ”

“လာ ... လာ ... အခန်းရောက်ပြီး ဝင်ကြစေ”

သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ဖယောင်း

တစ်တိုင်ယူပြီး မီးထွန်းလိုက်သည်။

ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်

“အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်”

ဝုန်း

ဘုန်း ... ဘုန်း ... ဘုန်း

အပေါ်က ခုန်ချလိုက်သည့်အသံမျိုး ကြားသလို အိမ်ကြ

ပြင်ပါ တုန်ခါသွားသည်။

သူတို့အခန်းထဲ ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း အသံမျိုးပုံ ကြ

ပြန်သည်။

ယခုအချိန်ထိ သရဲကို အကောင်အထည် မမြင်ရရုံ

တော်သေးသည်။

“ကျွီ”

“ဟင် ... အခန်းထဲ ဝင်လာပြီနဲ့ တူတယ်”

အိပ်ခန်းတံခါး ဝှေ့ထားသဖြင့် တံခါးပွင့်လာသံ ကြားလိုက်

သည်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်သည့် မင်းတုပ်ပျက်နေသည်မို့

သံပြန်မရှိရသေးသည့်အတွက် တံခါးကို ဝှေ့ငှားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ ကုတင်ပေါ် ငှက်ပအိပ်ရသေး။ ထိုင်ပြီး နားစွင့်

နေခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းတံခါးပွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အထဲ ဝင်လာ

သည်လား။ အခန်းဝမှာ ရှိနေသည်လား မဝေခွဲတတ်။

သန်းသန်းမြင့်ကတော့ တံခါးပွင့်သံကြားပြီးကတည်းက

ဆိုသန်းမောင်ဘေး တိုးစာပ်ထိုင်လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။

“မကြောက်နဲ့”

ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်

အခန်းဝမှ ခြေသံကြားပြီး နောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွား

သည်အသံကို ကြားလိုက်သည်မို့ သရဲထွက်သွားပြီဟု သိလိုက်

သည်။

အချိန်က ဆယ်နာရီဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီ။

တံခါးကို ဖွင့်သည့်အသံကြားပြီး ဖွင့်မလာသည့်အတွက် အနည်းငယ် ကြောက်စိတ်လျော့သွားကာ အိပ်ရာပေါ် တက်လိုက်သည်။ မြင်ထောင်ချပြီး မီးမှိတ်ကာ အိပ်လိုက်ကြသည်။

အပြင်ကအသံလည်း ငြိမ်သွားသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်နောက်ပိုင်း သရဲခြောက်လှန့် အသံပြုခြင်း မတွေ့သည့်အတွက် နိုးမလာတော့။

မနက်ခြောက်နာရီထိုးမှသာ လင်မယားနှစ်ယောက်လဲ နိုးလာကြသည်။

အိပ်ခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်ပြီး နောက်ဘက်မှ အခြေအနေ လိုက်ကြည့်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဘာမှ ကျနေခြင်းမရှိ ... အသံဖြင့် ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသွားသည်။

နေ့ခင်းရောက်တော့ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးစိန်ထွေးကို ဖော်ပြ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ညလာအိပ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

တစ်နေ့လုံး လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ပြီး အချိန်တို တပြည်းပြည်း ကုန်လွန်သွားရာ ညဘက်သို့ ရောက်လာသည်။

ည ခုနစ်နာရီခန့် တတ်ပီးတစ်လက်နှင့် ဦးစိန်ထွေး ရောက်လာသဖြင့် ကိုသန်းမောင်က တံခါးထဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာထူးလဲကွ”

“အခုအချိန်ထိတော့ ဘာမှ မထူးသေးဘူး ... ကျွန်တော်
တို့ စကားထိုင်ပြောရအောင် ရေခွေးတွေလည်း တည်ထားတယ်၊
ဆက်ဖက်လည်း သုပ်ထားတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ... လက်ဖက်စားတော့ တော်တော်နဲ့
အိပ်ချင်တော့ဘူးပေါ့”

ဘုရားခန်းရှေ့မှာ သန်းသန်းပြိုင်က ထိုင်နေသည်။

“လာ ... ဦးလေး၊ ဦးလေးကြိုက်တဲ့ လက်ဖက်သုပ်
ထားတယ် ... ငါ့ရဲ့ ခြောက်လံည်း ဖုတ်ပြီး ဆီဆင်းထားတယ်”

“ကောင်းတယ်တော့ ... ထမင်းကျွန်သေးလား”

“အင်း ... ကျန်သေးတယ်”

“ဒါဆို ... ထမင်းတစ်ပန်းကန် သွားထည့်ကာ ...

ညနေစောစောကတည်းက ထမင်းစားထားတာ ခိုက်က ဆာချင်
မလို ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့ခြောက်ဖုတ်နဲ့ လက်ဖက်နဲ့ ထမင်းနဲ့
ဆိုက်ဖက်တာပေါ့”

ကိုသန်းမောင်က မီးဖိုထဲ တန်းသွားပြီ။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်
ထည့်ကာ ယူလာသည်။

ထိုအချိန်ထိ ထူးခြားမှု မရှိသေး။

“ဒါ ... အကုန်ပဲ ဦးလေး၊ ဝပဲ့မလား”

“ဘာသာပြေစားတာပဲကွာ ... နှစ်ပန်းကန် သုံးပန်းကန်

မလိုပါဘူး”

“ကဲ ... စားထားဦးလေး၊ မနေ့က ဒီအချိန် ထမင်း
စားတုန်း ခြောက်လှန့်သံ ကြားတာပဲ ... အခု ဦးထောင့်
ရောက်လို့ များ မခြောက်မလှန့်တာလား”

“မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ သရဲ ဖြစ်မှာ
မိုးမလင်းခင် ဒီအိမ်က ထွက်သွားလောက်ပါပြီ”

“အင်း ... ထွက်သွားပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မယ်
ဦးစိန်ထွေးအတွက် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အိမ်ရာကို မမှောင်
ကတည်းက ပြင်ပေးထားသည်။

“သရဲ ... မလာတော့ဘူးဆိုပြီးတော့ ပြန်မသွားနဲ့
ဦးလေး ... ဒီတစ်ညနှစ်ညလောက်တော့ လာအိပ်ပေး”

“လာအိပ်ပေးရမှာပေါ့ ... အခုလို အစားလေးနဲ့
လာရကျိုးနပ်တယ်”

“သမီးတို့ကလည်း ကိုယ့်ဦးလေးအထာကို သိပါတယ်
ငေါ ... ငေါ ... ဝရော

“ဗျန်း ...”
အိမ်အမိုးပေါ်ရော အိမ်ထဲကိုပါ သဲများ သဲများနှင့် ပစ်လိုက်
သည့်အသံမျိုး ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ ... အိမ်ထဲ ခဲတွေ ပစ်သွင်းနေပြီ”
ကိုသန်းမောင်နှင့် ဦးစိန်ထွေးတို့ ဓာတ်မီးကိုယ်စီ ကိုင်

—ကြားရာသို့ မီးထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှလည်း မတွေ့ဘူး”

ဦးစိန်ထွေးက ထိုင်ရာကထပြီ၊ အိပ်ခန်းများရှေ့ဘက်သို့
ထွက်သွားသည်။ ခဏနေ ပြန်လာသည်။

“ဘာမှကို မတွေ့ဘူး ... အသံတွေက သဲတွေ မဲတွေ
အသံတွေအသံပဲ ... အစိုးပေါ်ရော အိပ်ထဲရောပဲ”

“ခုန်း ... ခုန်း”

“ဟာ ... ထုတ်တန်းပေါ်က ခုန်ချတာလား။ အထပ်မိုးက
ချတာလား ... ဒါ သွားကြည့်အုံးမယ်၊ မင်းကို့ ထိုင်နေကြ”

“သွားမနေနဲ့ ... ဦးလေး။ ဘာမှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”
ထိုစဉ်မှာပဲ အခန်းအလယ်မှာ တွဲလောင်းချိတ်ထားသည့်
အိပ်မီး ဝုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားသည်။

“ဟာ ... သရဲက ငါ့ဘေးမှာနဲ့ တူတယ်၊ မီးလာငြိမ်း
သွားတယ်”

ပြောပြီး ... ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည် ဘာမှမတွေ့။

ခုန်း ... ခုန်း ... ခုန်း ... ခွမ်း

နောက်ဘက်က ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်လာသဖြင့်
ဦးစိန်ထွေးလည်း နောက်ဘက်သို့ မီးလှမ်းထိုးကြည့်လိုက်စဉ်
ဓာတ်မီးရောင်အောက်မှာ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသည့်သဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်
သည်။

“ငါ ... လှုပ်ရှားတာ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တယ်”

ကိုသန်းမောင်က ထိုင်ရာက ထလာပြီး မှန်အိမ်ကို ခြေထွန်းလိုက်သည်။

သန်းသန်းမြင့်လည်း ထိုင်ပြီး ကျန်နေရမည်ကို စိတ်မသည့်အတွက် ကိုသန်းမောင် မီးထွန်းနေရာသို့ ထလာသည်။
ဝှန်း

“အမယ်လေး”

သန်းသန်းမြင့်ကို မမြင်ရသောအရာက ဆောင့်တွန်းလိုသည့်အတွက် အခန်းနံရံဘက် လွင့်ပြီး နံရံနှင့်ဆောင့်ကာ လဲသွားသည်။

“တာ ... သန်းသန်းမြင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ဦးစိန်ထွေးက တူမဖြစ်သူကို ထူပေးရန် ရောက်သွားသည့် သန်းသန်းမြင့်ကို သူတို့အနီးမှ ခြေရင်းဘက်သို့ ဒုဗ္ဗတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ထို့နောက် လဲရာမှ နံရံကပ်ပြီး ရပ်သွားသည်။ မမြင်ရသော တစ်ဝိုက်တစ်ယောက်က ဆွဲမလိုက်သလိုဖြစ်သည်။

“ကိုသန်းမောင် ... ကယ် ... ကယ်ပါအုံး”

“ဦးလေး ... သွားဆွဲကြမယ်”

နှစ်ယောက်သား သန်းသန်းမြင့်ထံသွားကာ လက်မောင်းနှင်ဖက်ကို ဆွဲထားသည်။

ဝုန်း

အား

ဦးစိန်ထွေးရော သန်းမောင်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ရုတ်တရက်
သောင့်တွန်းခံလိုက်ရပြီး နောက်သို့ ပစ်လဲကျသွားသည်။

သန်းသန်းမြင့်အား အောက်မှ သန်မာသော လူတစ်ယောက်
က ခါးကိုတိုင်းပြီး မတင်ထားသလို ပက်လက်အနေအထားနှင့်
ချွေကားယားလက်ကားယား ပြစ်နေသည်။

သန်းသန်းမြင့်တစ်ယောက် အသံမထွက်နိုင်ဘဲ အကြောက်
တွန်ကာ သတိမေ့သွားသည်။

ဦးစိန်ထွေးနှင့် သန်းမောင်တို့ အပြင်မှာ သန်းသန်းမြင့်
လေထဲဝဲလည်နေသည်ဟု မြင်ကြသည်။

တကယ်တော့ မမြင်ရသည့် သရဲက သန်းသန်းမြင့်၏ခါးကို
သက်ကြီးနှင့်ကိုင်ကာ မတင်ထားပြီး ဆွဲလှည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ထင်တိုင်း လှုပ်ရှားပြီးမှ ကြမ်းပြင်ကို လွှတ်ချလိုက်
သည်။

“ဝုန်း”

“ဟာ ... သေပါပြီ”

သန်းမောင်က ဇနီးသည် လေပေါ်က ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျ
လာသည်ကိုမြင်၍ ထအော်ကာ ဇနီးသည်အနီး ပြေးသွားလိုက်
သည်။ ခေါင်းကို မတင်ကာ ပွေ့ထားလိုက်သည်။

“သတိပေ့နေတယ် ... လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိတော့ဘူး”

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

အနီးက ခြေဆောင့်သံပေးပြီး နောက်ဘက်သို့ ထွက်သွား
သည်ကို ကြားနေရသည်။

ဘုန်း ... ဘုန်း ... ဘုန်း

နောက်ဘက်က နံရံကိုပါ သွားထုရိုက်နေသည်။

“ဟာ... ဟိုအိမ်နားအဝမှာ မည်းမည်းကြီး ရပ်နေတယ်”

ဦးစိန်ထွေးက ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်သည့်အတွက်
ပါးစပ်ကလည်းပြော မီးနှင့်လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်စဉ် ပျောက်သွား
တော့သည်။

ရှုပ် ... ရှုပ် ... ရှုပ်

“ဟော ... ဟိုအခန်းနားက ခြေသံ”

“သရဲက တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်ဘူး ... နှစ်ကောင်
လောက်ရှိမယ် ... အစ်မတို့လင်မယားများ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ
လာခြောက်နေတာလား”

“အဖေခနဲ အမေတို့ မကျွတ်မလွတ်လို့ ခြောက်တယ်
ဆိုရင် သူတို့ကို ပြုစုလိုက်တဲ့သမီးကို အခုလို လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
အခု ... သရဲက အတော်ကြမ်းတာ”

“အေး ... ဦးလေးထင်တာကို ပြောတာ၊ အစ်မခနဲ
ယောက်ဖက်တော့ လူအေးတွေပဲ ... သရဲဖြစ်ရင်တောင် ကြမ်း

ကြမ်းရင်းရင်းရှိမှာ မတုတ်တာကတော့ သေချာတယ်၊ ဒီဒီဒီပေါ်
ဆောက်နေတဲ့ သရဲတွေကတော့ ကြမ်းချင်ရင်းချင်နေတယ်”

သူန်း

“တာ ... ငါ့ကျောကို ရိုက်သွားတယ်”

“မနေ့က ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရိုက်သေးတယ်၊
ဆောက်အိသွားတယ်၊ ဒက်ရာရအောင် မလုပ်လို့ တော်သေးတယ်”

သူ့လက်ပေါ်မှာ သတိပေးနေသော သန်းသန်းမြင့် တစ်ချက်
လှုပ်သွားပြီး ငြိမ်နေပြန်သည်။

“ဦးလေးတူမကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါအုံး၊ တစ်ချက်
လှုပ်သွားတယ်”

ဦးစိန်ထွေးက သန်းသန်းမြင့်၏လက်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။
နာခေါင်းဝနား လက်ကို ကပ်ကြည့်သည်။

“တင် ...”

“မင်းပိန်းမ နှာခေါင်းဝ လက်ကို ကပ်ကြည့်စမ်း ...
ဒီ ဝမ်းကြည့်တာ တယ်မော့နီဘူး”

“တုတ်တယ် ... အသက်ပရှူတော့ဘူး ဦးလေး”

“သရဲလက်ထဲ ပါသွားပြီး ... အကြောက်တွေနဲ့
အခုလို ဖြစ်သွားတာပဲ ... သန်းသန်းမြင့် ... သန်းသန်းမြင့်
ထပါအုံး”

“သူက ... သရဲသိပ်ကြောက်တာ ... နှလုံးသွေးကြော

ကျဉ်းတဲ့ရောဂါလည်းရှိတယ် ... အကြောက်လွန်ပြီး အသေ
ပါသွားတာပဲ”

“တောက် ... သရဲတွေ၊ လာပြောက်ပါအုံးလားက
... ဟီး ... ဟီး ...

ငိုမိန်းမ သေသွားပြီကွ ... ခြောက်ပါအုံးလား”

ဦးစိန်ထွေးက ထိုင်ရာက ထသွားပြီး ပြတင်းတံခါးက
ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်ခြံမှ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူကို လှမ်း၍ အသံ
ပြုလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီး ကိုကျင်မောင်”

“အစ်ကိုစိန်ထွေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကျင်မောင် ... ရှိလား”

“အခုပဲ ... အိပ်သွားတယ်၊ ကိစ္စရှိရင် နှိုးလိုက်မယ်”

သန်းသန်းမြင့်တို့အိပ်မှာ သရဲရောက်လာပြီး ခြောက်လှန့်
သည့်အကြောင်း ဆွေမျိုးများ သိထားကြသည်။

သို့ကြောင့် ကိစ္စအထူးရှိ၍ ခေါ်သည်ထင်ကာ မေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

“အေး ... နှိုးလိုက်၊ မပြူးလည်း ဒီဘက်ကို ကူးလာ
ခဲ့အုံး”

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ ... ဦးကျင်မောင်တို့လင်မယား
ရောက်လာသည်။ တူမဖြစ်သူ၏ အသက်ကင်းပဲ့နေသော ရုပ်ခန္ဓာကို

မြင်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... သန်းမောင်”

သန်းမောင် ပြန်မပြောဘဲ ငိုရှိုက်နေသဖြင့် ဦးစိန်ဝေ...က

“သရဲခြောက်လို့ပေါ့ကွာ ... ခြောက်တာမှ ရိုးရိုးခြောက်

တာ မဟုတ်ဘူး။ လူကို ဆွဲမပြီး လေထဲမှာ ဆူလပတ်လည်အောင်

ပျံ့နေတာ ... မင်းတို့တူမတာလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက သရဲ

ဆို တုန်နေအောင်ကြောက်တာ ... နှလုံးရောဂါအခံကလည်း ရှိ

ဆိုတော့ အကြောက်လွန်ပြီး အသက်သေတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

တောက် ... သရဲမှာ အပေါ်ဆွဲမထားပြီး ပစ်ချလိုက်

သေးတယ် ... ငါတို့ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ... သရဲလုပ်သမျှ

ခံနေရတယ် ... ဝင်ဆွဲလို့ ငါတို့နှစ်ယောက် လွင့်ထွက်သွားအောင်

လည်း လုပ်သေးတယ်”

“ဦးလေးရဲ့ကျောကိုလည်း ဘုန်းခနဲ ရိုက်သွားတယ်”

“ကဲ ... သန်းနုမောင်၊ မင်း သူငယ်ချင်းတွေ သွားခေါ်

ဦးနား ကျင်သိန်းတို့ကိုပါ ခေါ်ခို ... နီးစပ်ရာ လူငယ်တချို့

တို့ပါခေါ် ... အောက်လင်းမီးတွေ ရမလား၊ မီးစက်ရမလား ...

ရတာယူခဲ”

ဒုန်း ... ဒုန်း

နောက်ဘက်က ထုရိုက်သံ ကြားလိုက်ရသေးသည်။

“ခြောက်ကွာ ... ခြောက်ချင်သလောက်ခြောက်၊ မင်းတို့

ကြောင့် ဒီမှာ လူတစ်ယောက် သေပြီကွ ... ဟီး ... ဟီး ...
သန်းမောင်က နောက်ဘက်ကြည့်ပြောရာက စကားအမည်
ငိုချလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ... ထွန်းရွှေတို့ဆီ သံကြိုးရိုက်လိုက်အံ့
ပြေချအမိ လာနိုင်ရင် လာရအောင် ... ဟုတ်လား”

“မိချင်မှမိမယ် ... မနက်ဖြန်သိလို့ သန်ဘက်ခါလာ
တော့ ပြေချမိနိုင်ကောင်းရဲ့ ... ခွင့်ပရလို့ မလာဖြစ်ရင်တော့
သူ့မိန်းမကို လွှတ်လိုက်မယ်ထင်တယ်”

“ခွင့်တော့ ရမယ် မထင်တော့ဘူး ... တစ်လ
နှစ်ကြိမ်ဖြစ်နေပြီ”

“အေးကွာ ... ရင်လှ ပြေချပြီးတာပဲ ဆက်ရက်တော့
ပြည့်သေးရဲ့လား ... အခု သူ့သမီးက လိုက်သေပြီ”

“မရင်လှဆုံးတဲ့ရက်က ဒီနေ့အထိ ဆယ့်ခြောက်ရက်
ရှိသေးတယ်”

“ကံဆိုးလိုက်တာ တူမကြီးရယ် ... အိမ်ကို ဘယ်
သရဲတွေ ရောက်လာတာလဲ ... အုန်းရွှေနဲ့ရင်လှတို့ လင်မယား
မကျွတ်မလွတ်ဘဲ သရဲဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်က ... ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောရတာလဲ”

“ဟ ... မယ်ပြုံးကလည်း ရင်လှတို့လင်မယား သ
ဖြစ်တယ်ဆိုရင် သူ့သမီးကို သေလောက်အောင် ခြောက်လှန့်ပါ

လေး”

“ဘဝပြောင်းသွားပြီပဲ ... အရင်ဘဝကို ပြန်မှတ်မိပါ
တော့မလား”

“သင့်ခြင်ပြီး ရောက်လာတာဆို မှတ်မိလို့ပေါ့ ... နည်း
စွဲလမ်းမှု၊ သားသမီးစွဲလမ်းမှု ဒီစွဲလမ်းမှုတွေ ရှိနေလို့ ဒီအိမ်ကို
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပဲ အိမ်ပေါ်သို့ လူတွေ ရောက်လာသည်။ ဆွေမျိုး
များ စုပြုံရောက်လာပြီး အော်ဟစ်ပို့ယုံကြဲတော့သည်။

ယောက်ျားလေးများ၊ ရောက်လာပြီး လှုပ်ကိုင်စရာ ရှိသည်
တို့ကို ဝိုင်းဝန်းလှုပ်ကိုင်နေတော့သည်။

မကြာခင်များပင် နားရေးအိမ်မှာ လူများ စုရုံးရောက်ရှိလာ
သည်။ မဲဝိုင်းလေးနှစ်ဝိုင်းလည်း အိမ်အောက်ထပ် ပီးရောင်အောက်
မှာ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေလေပြီ။

ကိုထွန်းရွှေတစ်ယောက် ညီမဖြစ်သူ ဆုံးသွားပြီ အပြန်
လာပါတူသော သံကြိုးစာကို ရလိုက်စဉ် ရပ်နေရာမှ သတိပေ့သွား
သလို ဖြစ်သွားသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်လေးငါးရက်ခန့် ကမှ မိခင်ဖြစ်သူ ဆုံး
သွား၍ တောင်ပြိုရွာသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ယခု တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့သည့် ညီမဖြစ်သူ ဆုံးပြီတဲ့ ... ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာရောဂါနဲ့

ဆုံးတာလဲ ... ခွင့်တတော့ ရရန် လမ်းမမြင်၊ လစာမဲ့ခွင့်ယူရုံ
တော့ ရသည်။

သံကြိုးစာယူပြီး ရုံးခန်းထဲဝင်သည်။ အထက်အရာရှိထံ
သံကြိုးစားပြပြီး လစာမဲ့ခွင့်တစ်ပတ် ယူလိုက်သည်။ ရုံးကိစ္စ
စိစဉ်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်က အလုပ်သမားများအတွက် နှစ်ခန်းတွဲအိမ်များ
ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်ကို ဝန်ထမ်းမိသားစု နှစ်စုအတွက်ဖြစ်သည်။
အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ သူငယ်တန်းမှာ တက်နေသည့် သမီးလေး
ကျောင်းက ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ကိစ္စပေါ်ပြန်ပြီ ... မိန်းမရေ၊ မနက် တောင်ပြိုတဲ့
သွားကြမယ်”

“ဟင် ... ဘာကိစ္စလဲ၊ ပြန်လာတာမှ ဆယ်ရက်လောက်
ရှိဦးမယ် ... ဘာကိစ္စပေါ်ပြန်ပြီလဲ”

“မင်းယောက်မ ဆုံးသွားပြီဆိုပြီး သံကြိုးစာရောက်လာ
တယ် ... ကိုယ် ခွင့်တစ်ပတ် ယူခဲ့တယ်၊ လစာမဲ့ခွင့်ပဲရတယ်”

“ဘာ ... သန်သန်းမြင့် ဆုံးသွားပြီဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ ... ဘာရောဂါနဲ့လဲ”

“မသိဘူး ... သူ့မှာတော့ နှလုံးရောဂါ နှလုံးသွေးကြော
ကျဉ်းတဲ့ရောဂါရှိတယ်၊ အဟောမခံနိုင်ဘူး ... တိုကျု သိရမှာပဲ
ပြင်ဆင်စရာရှိပြင်ဆင် ... မနက်သွားကြမယ်”

“ရှင်ညီမ ... ဝဋ်လည်တာဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတယ်
တုတ်လား ... ရှင်အမေကို ရက်စက်ထားတာ တစ်နေ့ ဝဋ်ခံ
မယ်ဆိုတာလေ”

“အဲဒီကိစ္စတွေ အစ ပြန်မတော်နဲ့တော့ကွာ ... အမေ
ညည်း သေနေ့စေ့လို့သေတာ ... အခု သန်းသန်းပြင်လည်း
နေ၊ ဒီရက် သေရမယ့်ကံပါလို့ သေတာလို့ပဲ မှတ်လိုက် ...
အခု ပြောမနေနဲ့တော့”

မငွေတင်က ယောက္ခမဖြစ်သူ နေမကောင်း၊ အသည်း
ညစ် ဖြစ်နေသည်ဆို၍ ကူညီပေးရန် တောင်ပြိုရွာသို့ သားအမိ
အဖေက သွားခဲ့သည်။

မိခင်ကြီး နေမကောင်း၊ အသည်းအသန်ဖြစ်နေ၍ ဆေးရုံ
ဆောင်ရန် အကြံပေးသော်လည်း မတင်ခဲ့ ... တိုင်းရင်း ဆေးပြား
အဖွဲ့မှာနှင့်သာ ကုခဲ့သည်။

ဘကြီးဖြစ်သူ ဦးကျင်မောင်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးစိန်ထွေး
တို့ကလည်း ပိုက်ဆံလိုရင် ထုတ်ပေးမယ် ဆေးရုံတင်ရန် အကြံ
ပေးသည်။

ကိုသန်းမောင်၏ဦးလေးက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးဖြစ်
သည်။ ကိုသန်းမောင်က ပိုက်ဆံအလကား အကုန်မခံနှင့်၊ သူ့
ဦးလေး ရအောင် ကုပေးလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကိုသန်းမောင်၏ဦးလေး
တိုင်းရင်းဆေးဆရာလက်ကို အပ်ခဲ့သည်။

သမီးဖြစ်သူကပါ လင်စကား နားယောင်ပြီး မိခင်ကြီး
ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ မပို့ခဲ့။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာလည်း အစွမ်းကုန်
ကုသည်ဟုဆိုသည်။

ဒေါ်ရင်လှ၏ ကျန်းမာရေးက ပြန်ကောင်းမလာဘဲ အသက်
ဆုံးသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ရင်လှဆုံးတော့ ဦးလေး ဘကြီး
မိသားစုရော မငွေတင်ကပါ သန်းသန်းမြင့်ကို ကရုဏာဒေါသ
ပိုင်းဆို့ကြသည်။ သူတို့စကား နားထောင်လျှင် ချက်ချင်းသေ
မတုတ်ဟုဆိုသည်။

လင်စကား နားယောင်ပြီး ဝိုက်ဆံကုန်မှာ ကြောက်သလောက်
မိဘအတွက် အကုန်မခံချင်ဟုဆိုတာ စကားမပြောဘဲ နေကြသည်။
နောက်မှ တူငှာလေးတစ်ယောက်ပဲ ဒို့တော့သည့်အတွက်
အပြစ်မတင်တော့ဘဲ အခေါ်အပြောမပျက် နေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
မငွေတင်ကလည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုထွန်းရွှေကို ရှင်ညို
လင်မယား ဝိုက်ဆံကုန်မှာကြောက်ပြီး ခေါင်းမာလို့ ရှင်အ
စောစောသေရတာဟု ထိုအချိန်က ပြောပူသည်။ ကိုထွန်းရွှေ
မွှင်လွှတ်ခဲ့သည်။

ယခုလည်း ညီမနာရေးကိစ္စ ကြားသည်နှင့်ချက်ချင်းသွား
ရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။

သူတို့မိသားစု ရောက်သွားတော့ နာရေး သုံးရက်ဖြင့်
ပြိုပို့ ပြေချရန် သင်္ချိုင်းသို့ သွားနေချိန်ဖြစ်သည်။

ကိုတွန်းရွှေတို့လည်း လိုက်မသွားတော့ဘဲ အိမ်ကသာ
ဆောင့်နေခဲ့သည်။ ညနေဝိုင်းရောက်တော့ သန်းသန်းမြင့် သေရသည်
အကြောင်းကို သိရတော့သည်။

သရဲနှစ်ကောင် ခြောက်လှန့်သည်အကြောင်း အကြောက်
နှစ်ပါး သေသွားရသည်အကြောင်းကို သိရသည်။

နာရေးရက်အတွင်း အချို့က ခြောက်လှန့်သည်ကို မကြုံ
ဘူးဟု ပြောသူရှိသလို နောက်ဘက်အဆောင်က အသံတွေ ကြားရ
သည်။ ဂုဆိုသည်။

အထပ်ခိုးကလည်း အသံတွေ ကြားတဲ့သူ ရှိသည်ဟု
ဆိုသည်။ ရက်လည်မည့်နေ့ မရောက်ခင် အကြိုညမှာ နောက်နေ့
အလှူအတွက် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေကြသည်။

မငွေတင်တို့ သားအမိက သူတို့အတွက် ပေးထားသော
အနုပညာ သားအမိနှစ်ယောက် အိပ်နေကြသည်။

အချိန်က ည ထမင်းတစ်နာရီဝန်းကျင်ရှိပြီ ... မီးဖိုခန်း
ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကြက်သွန်များ အခွံခွာသူကခွာ
သူကလွှဲ လုပ်နေကြသည်။

အိမ်ကြော် ကြော်ရန်၊ အသုပ် သုပ်ရန်၊ တင်းထဲထည့်ရန်
အားဖြင့် လုပ်နေကြရသည်အတွက် လက်ဝမသတ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ခြေရင်းဘက်မှာ ထမင်းချက်သူများ၊ ဝက်သားဟင်း
ဆိုင်သူတို့၏အသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

အိမ်ရှေ့က ဝဲဝိုင်းသုံးဝိုင်းမှာလည်း လူစည်ကားနေသည့်
 ကိုထွန်းရွှေက ထမင်းတင်းချက်သည့်နေရာမှာ ဝိုင်းကူနေသည့်
 “ဝုန်း”

အပေါ်ထုတ်တန်းမှ မငွေတင်တို့သားအမိအိပ်သည့်အခါ
 ခုန်ချလိုက်သလိုပို သားအမိနှစ်ယောက်လုံး လန့်နိုးသွားသည့်
 “အမေ ... အမေ ... ဘာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ဟိုထောင့်မှာ သရဲကြီး
 ရပ်နေတယ် ... သရဲကြီး”

“ဘာမှ မရှိပါဘူး သမီးရယ်”

“ရှိတယ် ... သရဲကြီး အစွယ်ကြီးတွေနဲ့ မျက်လုံး
 ရဲရဲကြီးတွေ သမီးတို့ကို ကြည့်နေတယ် ... ကြောက်တယ်
 ... သမီးကြောက်တယ်”

သမီးလေးလည်း မျက်လုံးကြီးပြုံး လက်ညှိုးထိုးကာ
 အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲကျသွားသည်။

“လာ ... လာကြပါအုံး ...

အခန်းထဲမှာ သရဲပြောက်လို့ လာကြပါအုံး”

မငွေတင်၏အသံကြောင့် ... အမျိုးသမီးအချို့ ပြေး
 လာသည်။

“ဘယ်မှာလဲ ... သရဲ ... ဘယ်မှာလဲ”

“အစ်မတော့ ... သရဲကို မတွေ့ဘူး ... သမီးကတော့ သရဲကိုတွေ့တယ်တဲ့ ... အခု ... အကြောက်လွန်ပြီး ပေ့နေပြီ”

“ဟေ့ ... လာ ... အိမ်ရှေ့ဘက် ပွေ့ချီလာခဲ့”

“မသန့်သန့်ပြင်လည်း သရဲကိုမြင်ပြီး အဘက်ထွက်သွားတာ ... ဒီသမီးလေးဘာမှ မမြင်ပါစေနဲ့”

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ လူကြီးများလည်း ကလေးကို ဝိုင်းပြီး မြဲကြသည်။ ဘုရားစင်က သောက်တော်ရှေ့ကန်ကို စွန့်ပြီး ရေနှင့် တောက်ပေးကြသည်။

နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ခန့်လှုပ်တော့ ... လှုပ်လာပြီး အသံ ငြိမ်ဝင်လာသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ကြောက်တယ် ... ကြောက်တယ်”

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ... ဒီမှာ ပေပေရော ဝေဝေရော လူကြီးတွေလည်း ရှိတယ်၊ ... သရဲမရှိတော့ဘူး ... ပြေးသွားပြီ”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ်၊ ဟို ... ဟို အပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ကြည့်နေတယ်”

ကလေးမလေး လက်ညှိုးထိုးပြသည့်အပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ထုတ်တန်းပေါ်မှာ မည်သည့်သရဲကိုမှ မတွေ့။

“မရှိပါဘူး ... သမီးရယ်၊ ဒီမှာ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ် ... သရဲ မလာဝံ့ပါဘူး”

“ဟိုအပေါ်မှာ ... ရှိတယ်၊ မျက်လုံးက ရဲရဲကြီးတွေ

သမီးကို စိုက်ကြည့်နေတယ် ... ကြောက်တယ် ... ကြောက်
တယ် ... တီး ... တီး”

ကလေးမလေးက သူ့အမေကို အတင်းဖက်တွယ်ပြီး
ပျက်နှာအပ်ကာ ငိုနေသည်။

ထိုညတစ်ညလုံး ကလေးမလေးကို အိပ်ရှေ့မှာ သိပ်တော
ပြီး မိဘများရော လူကြီးများပါ မအိပ်ဘဲ စကားထိုင်ပြောတတ်
ပိုးလင်းသည်အထိ နေလိုက်ကြသည်။

မနက် ငါးနာရီနောက်ပိုင်း အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်မည်
လေးနာရီခွဲခန့်အရောက် အိပ်ရှေ့မှာ ကလေးကို မအိပ်ဘဲ ထိုင်
စောင့်သူများလည်း နောက်ဘက်အခန်းသို့ ကလေးအား နေထိုင်
ကာ အိပ်ချင်သူများ ဝင်အိပ်လိုက်ကြသည်။

ကလေးမလေးက ဘုန်းကြီးများ ကြွလာပြီး တရားနာ
ကြားမှ အိပ်ရာမှ ခိုးလာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ မငွေတင်လည်
ခိုးလာသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများကို လျှောက်ထားတော့ ပရိတ်တရား
ရွတ်ဖတ်ပေးမည်၊ ပရိတ်ရေမန်းများကို ညနေပိုင်း ခြံထဲခြံပြီး
အိပ်ထဲပါပက်ရန် ဆရာတော်က မှာကြားခဲ့သည်။

သို့ဖြစ် တရားပွဲလည်း ပြီးပြီ၊ လာသမျှ ဧည့်ပရိသတ်
တို့ကိုလည်း ဝက်သားဟင်းနှင့် လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံကျွေးမွေး
ခဲ့သည်။

ကိစ္စအဝဝ နေ့ဆယ်တစ်နာရီခွဲခန့် ပြီးဆုံးသွားသည်။
အလုပ်များ သိမ်းဆည်းတိုက်ရွတ်ဆေးကြောပြီး ကာလသားများက
နှုတ်ဖို့ ပေးကြသည်။

ညနေ သုံးနာရီခန့် အားလုံး ဝိုင်းဆောင်ပြီးပြီမို့ အိပ်မှာ
အလွယ်များမှလွဲပြီး ရှင်းလင်းသွားသည်။

လူငယ်အချို့နှင့် ဆွေမျိုးလူကြီး လေးငါးယောက် စောင့်
အိပ်ပေးမည်ဟုဆိုသည်။

ညရောက်ကော့ ကိုသန်းမောင်၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
ညိုယောက်ခန့်နှင့် ဦးစိန်ထွေး ဦးကျင်မောင်တို့ လင်မယားသား
အဖော်အဖြစ် ရှိနေသည်။ /

မည်သူမှ အခန်းတွေထဲ မအိပ်ဘဲ အိပ်ရှေ့ဘုရားခန်း
သို့မှာသာ အိပ်ကြမည်ဟု ဆိုသည်။ စကားထိုင်ပြောနေကြရင်း
အချိန်တို့ တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားသည်။

ညရှစ်နာရီပြီးပြီ၊ ညက မအိပ်ရသေးသည့် ကိုထွန်းရွှေ၊
ဦးစိန်ထွေးနှင့် ဦးကျင်မောင်တို့က ညဦးပိုင်း အိပ်ထားမည်ဆိုကာ
အိပ်ကြသည်။

ကိုသန်းမောင်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုက ခြေရင်းဘက်မှာ
အရက်သုံးပုလင်း ဝယ်ထားပြီး ကြက်သားကာလသားချွတ်နှင့်
အိပ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ထိုင်နေမည်ဟုဆိုသည်။

ဒေါ်ပြုံးနှင့်မတွေ့ဘဲတို့က သမီးလေးကို ကြားမှာထားရင်း

ဦးစိန်ထွေးတို့ ခြေရင်းဘက်မှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည့် အိပ်လျှင်လည်း သည်နေရာမှာပင် အိပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဝုန်း ... ဒုန်း

ညဆယ်နာရီခန့် အရောက် ထုတ်တန်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သော အသံကြီးကြောင့် အိပ်နေသူအချို့ နိုးသွားသလို အရက်များမှာလည်း ဆူဆူညံညံ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ ... သရဲ လာမမြောက်နဲ့၊ ငါတို့ မကြောက်ဘူး မြောက်တော့ မမြောက်နဲ့ အရက်သောက်ချင် ... လာနဲ့”

“ဟေ့ ... သန်းမောင်၊ မင်းကောင်တွေကို ထိန်းဆီးတာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ဝုန်း

ခွမ်း

ဦးကျင်မောင်၏စကားအဆုံးမှာ သူတို့ ဝိုင်းထဲမှာ အရာပုလင်းတစ်လုံး လွင့်ထွက်သွားပြီး နံရံထိကာ ကွဲသွားသည်။ အမြည်းအတွက် ဝိုင်းအလယ်မှာထားသော ကာလထဲ ချက်အိုးကြီး နောက်ဘက်သို့ လေထဲမှာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး မင်သက်စွာကျန်ရစ်သည်။

“ဟာ ... ပါသွားပြီ၊ အမြည်းအိုးကြီး သယ်သွားပြီ”

“နေပါစေ ... သိပ်လည်း မကျန်တော့ဘူး”

ဝုန်း

ကြက်သားထည့်ထားသော အိုးကြီး အိမ်ရှေ့သို့ လွင့်ထွက်လာသဖြင့် သန်းမောင်တို့အုပ်စု မထိရန် ရှောင်လိုက်ကြသည်။

“အိုးထဲမှာ ... ဘာမှ ပါမလာတော့”

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

နောက်ဘက်မှာ ထုရိုက်သံ ဆူညံစွာ ထွက်လာသည်။ သရဲအကြောင်း သန်းမောင်ပြောပြထားသည့်အတွက် မည်သူမှ ပါးစပ်မသရမ်းဝံ့တော့။

ထိုအချိန်ထိ ကလေးမလေး မမိုးသေး ... မငွေတင် ကလည်း ကလေးလန် နိုးမှာစိုး၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။

“သရဲလုပ်တာ ... အရက်တစ်ပိုင်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီည အရက်သောက်ရင်း အချိန်ချွန်ပလို့”

“မင်းတို့ ... ပါးစပ်သရမ်းပြီး လျှောက်ခေါ်တာကို”

“မလာဘူးထင်လို့ ... ခေါ်တာပေါ့”

ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဂျိန်း

“ဟာ ... အိမ်ကို ဆွဲလှုပ်နေတယ်”

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို ငလျင်လှုပ်သည့်အတိုင်း ... ယိမ်းထိုးအောင် လှုပ်နေသည်။

ဘုန်း ... ဘုန်း

ဝရော ... မေးရာ

အိမ်နံရံကို ပုတ်လိုက် အမိုးပေါ် ခဲများသဲများနှင့် ပက်တင်

လိုက် လုပ်နေသည်။

“သရဲက လူများလည်း မပူဘူး၊ အိမ်ပတ်လည် လှည့်
ခြောက်နေတယ်”

ထိုအချိန် ဦးစိန်ထွေးနှင့် ကိုထွန်းရွှေတို့ပါ နိုးလာသည်။

“ဘာလဲ ... သရဲခြောက်ပြန်ပြီလား”

“ခြောက်တယ် ... ဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ကစပြီး
ခြောက်နေတာ ... အခု အိမ်အောက်ဘက်က လှည့်ပြီး အသံပေး
ခြောက်နေတယ်”

“သန်းမောင်တို့ အရက်ဝိုင်းက အပြည်းအိုးကြီး ဆွဲယူပြီး
စားလိုက်တယ် ... အိုးကို အိမ်ရှေ့တို ပြန်ပစ်လို့ မထိအောက်
မနည်းရှောင်ကြရတယ် ...

အရက်တစ်ပုလင်းပါ အဆစ်ပါသွားတယ်”

“ယူပြီး ... သောက်သွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ယူပြီး နံရံကို ပစ်ပေါက်သွားတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ ... လူ လေးငါးခြောက်ယောက်
လောက် နေပေးလို့ ... သမီးလေးလည်း မနိုးဘူးပို့လား”

“မနိုးသေးဘူး ... သူမနိုးလို့ တော်သေးတာပေါ့
ကလေးဆိုတာ တစ္ဆေသရဲတို့ ပြင်နိုင်တယ် ... သူ နိုးလာမှာ
ပိုးရိမ်နေတာ”

သို့ဖြင့် အိမ်အောက်မှာ အသံပေးနေသော သရဲလည်း

ကျေနပ်သွားလို့လား မသိ၊ နောက်ထပ် အသံပေး ခြောက်လှန်ခြင်း
မပြုတော့။

တစ်နာရီနီးပါး ထိုင်စကားပြောနေကြပြီး မျက်လုံးများ
စင်းလာကာ ပြန်အိပ်လိုက်ကြသည်။

သန်းမောင်တို့ လေးယောက်လည်း နာရီပြန်နှစ်ချက်ခန့်
အရောက် အရက်ဝိုင်းအနီးမှာပင် ထိုးအိပ်လိုက်ကြသည်။

.....

မနက်ခြောက်နာရီခွဲခန့် အားလုံး စိုးလာကြသည်။
သန်းမောင်၏သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှလွဲ၍ လူကြီးများ

တို့ယုံအိပ်အသီးသီးသို့ ပြန်သွားကြသည်။
ကိုထွန်းရွှေတို့လည်း ဦးလေးစိန်ထွေးအိမ်သို့ လိုက်သွား

ကြသည်။
“မင်းတို့ ... ဘယ်နေ့ပြန်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ... ဒီနေ့ နေ့လယ်ပြန်ချင်တာ၊
ဦးလေးတို့မက မနက်ပြန်မှ ပြန်မယ်ဆိုလို့ ... တစ်ညအိပ်
နေရအုံးမယ်”

“ဒါဆို ဒီတစ်ည သရဲ အခြောက်အလှန် ပစ်ရအောင်
ဒီမှာပဲ ... မင်းတို့မိသားစု အိပ်ကြ”

“ကလေးတစ်ခုခုဖြစ်လို့ မဖြစ်ဘူး ... ဒီမှာပဲ အိပ်ကြ
မယ်၊ ဦးလေးတို့မက အပေဆုံးတုန်းက သိသွားတဲ့ မိတ်ဆွေ

တစ်ယောက်ရဲ့ ရွာအထိ သွားလည်ပြီး ထမ်းစားလူးတယ် ...
အဲလိုသွားရင်းနဲ့ အဲဒီရွာမှာ သရဲတစ္ဆေ နှင်ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာ
တစ်ယောက်ရှိတာ သိလာခဲ့တယ် ...

အခု ... မငွေတင်ရဲ့ ပိတ်ဆွေရှိတဲ့ ပေါက်တစ်ပင်ရွာ
သွားပြီး ဆရာပင့်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟဲ့ ... ငွေတင်၊ ပေါက်တစ်ပင်ရွာမှာ ငါမသိတဲ့
မရှိဘူး ... တယ်သူတွေလဲ”

“ဒီရွာက မောင်ကျော်လှရဲ့ အစ်မ မအေးမြိုင်နဲ့ သိတ
ဦးလေး ... အမေနေမကောင်းလို့ သူ့မောင်နဲ့အတူ လူမ
လာကြည့်ရင်း သိသွားတာ”

“အင်း ... အဲဒီကျော်လှနဲ့ သန်းသန်းမြင့်တို့ ကြုံ
လိုက်သေးတယ် ... တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ကြာမယ်နဲ့ တူတယ်
နောက်ပိုင်း အလုပ် လက်ကျောမတင်းလို့ ပြတ်လိုက်တယ် ဆိုလ
ပဲ ... အဲဒီအချိန်က သူ့အစ်မ မအေးမြိုင်လည်း ရင်လှတို့အိမ်
ချောင်းပေါက်မတတ် ဝင်ထွက်နေတာ ... သူ့မောင်နဲ့ ပြတ်သွား
အသွားအလာ ပြတ်သွားတာ၊ ရင်လှ နေမကောင်းတော့ သုံးလေး
ခေါက်လောက် လာကြည့်တာတော့သိတယ်”

“အဲဒီအချိန်က ကျွန်မနဲ့ သိသွားတာ ... နာရေးရက်
လည်း ရောက်လာတယ်၊ မပြန်ခင် ထမ်းလားစားရမယ်ဆိုတာ
ကိုထွန်းရွှေကို ခေါ်တာ မလိုက်လို့ ... သူ့မောင် ကျော်လှ

လှည်းနဲ့ သွားကြတာ”

“အင်း ... ဒီရွာနဲ့ဆို နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်”

“မင်း ... လိုက်သွားမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး ... ဦးလေး၊ သမီးကို ၆ နဲ့ရ

ခုံးမယ်”

ထိုစဉ်မှာပဲ ကျော်လှ လှည်းမောင်းပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မ ... ဆရာပင့်လာခဲ့မယ်နော် ဦးလေး”

“အေး ... ပင့်လာခဲ့၊ ဆရာ ခြေကြွေကို ဦးလေးတို့

ပီရည်ထားလိုက်မယ်”

သို့ဖြင့် ... မည်သူမှ မအားသည့်အတွက် မငွေတင်တစ်ယောက်တည်း ကျော်လှ၏လှည်းပေါ်တက်ပြီး လိုက်သွားသည်။

.....

တကယ်တော့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိပ်ကြီးပေါ် သရဲတစ္ဆေများ ရောက်လာအောင် မငွေတင်နှင့် မအေးမြိုင်တို့ နှစ်ယောက် ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူကို တူတူတန်တန် မကုဘဲ ဆေးပြီးတိုင်း လေးနှင့်သာ ကုခဲ့သည့်အတွက် ရောဂါသက်သာမလာဘဲ သေဆုံးရသည်ဟု မအေးမြိုင်ကို ကွယ်ရာမှာ ပြောဆိုမိသည်။

အမွေခွဲတော့လည်း သုံးပုံပုံပြီး တစ်ပုံပင် မရှိ ပြန်
တို့ ပေးခဲ့သည့်အတွက် မကျေနပ်ဟုလည်း ပြောဆိုပါသည်။

ထိုအခါ မအေးမြိုင်က အိမ်ကြီးပေါ်မှာ သရဲခြောက်ထိုး
လူမနေဘူးဆို သူတို့ ပြန်ရောင်းရမှာပဲ ... အိမ်ပြန်ရောင်းရ
ပိုက်ဆံထပ်တောင်းပေါ့ ... ဟု အကြံပေးခဲ့သည်။

သရဲခြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု မေးတော့ ...
မပူနဲ့ အသိဆရာကြီး ရှိသည်ဆိုကာ မအေးမြိုင်က မငွေတင်ကို
ခေါ်သွားပြီး ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ပေးသည်။

ဆရာကြီးက အောက်လမ်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ဆရာကြီးအား သူတို့ဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောပြတော့ ဆရာကြီးက အသေ
လုပ်ချင်တာလား ... ခြောက်ရုံလှန့်ရုံလားဟု မေးသည်။

အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မနေရဲအောင် ခြောက်လှန့်ပြန်
ရပါပြီဟုဆိုကာ သူတို့ဆန္ဒကို ပြောပြခဲ့သည်။

ဆရာကြီးက သူတို့အား ဒေဝ ယက္ခ အင်းနှစ်ချပ်ကို
ပေးလိုက်သည်။ 'ဒေဝ'အင်းကို အခြင့်မှာထားပြီး 'ယက္ခ'အင်း
ချပ်ကို အောက်ဘက်မှာ ထားရမည်ဟု အသေအချာ ဖိရင်ကာ
မငွေတင်အား ပေးလိုက်သည်။

မငွေတင်လည်း ကျော်လွန်ပင် အပူကပ်ကာ အင်းနှစ်ချပ်
ကို ထုတ်တန်းနှင့် နောက်ဆုံးအခန်းထဲမှာ တစ်ချပ်စီ ကပ်ထားရန်
တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

မတွေ့တင်လည်း ဆရာကြီးထံရောက်တော့ ... အကျိုး
အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ခြောက်ရုံလှန့်ရုံ လုပ်ချင်တာ ... အခု
သောက်မ သေသွားပြီမို့ အင်းချပ်များကို ဝယ်ရှားပေးပါရန်
ဘောင်းပန်ပြောဆိုသည်။

“အင်း ... ဆရာကြီး စိရင်ပေးတာလဲ ခြောက်ရုံလှန့်ရုံ
ပဲ ... လူသတ်ဖို့အထိ မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြောက်လွန်လို့
နှလုံးရပ်ပြီး သေသွားရတယ်ဆိုတော့ ဆရာကြီး ... ဒီအင်း
နှစ်ချပ်ကို ပြန်သိမ်းပေးမယ် ...

တိုရောက်ရင် သူတစ်ပါးစိရင်သွားတဲ့ အင်းနှစ်ချပ်ကို ...
ဆရာကြီးက လာရှင်းလင်းပေးတယ်လို့ သတင်းလွှင့်လိုက် ...
ဟုတ်လား”

“စိတ်ချပါ ... ဆရာကြီး၊ အခု ရွာက လာကတည်းက
အရဲတွေကို နှင်ထုတ်နိုင်မယ့် ဆရာကြီးကို သွားပင့်မလို့ဆိုပြီး
ပြောလာခဲ့တာ”

“အင်း ... အခု သိပြီမဟုတ်လား၊ အမွေတို့ ပစ္စည်း
တို့ဆိုတာ ထိုက်မှရတာ၊ အတိတ်ဘဝက ရထိုက်စားထိုက်ရင်
ဘဝမှာ သူ့အလိုလို ရမှာပဲ ... အတိတ်ကံမပါရင် ပစ္စည်းဥစ္စာ
တို့ကြီး ရှေ့ရောက်နေလည်း စံစားရချင်မှရမှာ”

“သဘောပေါက်ပါပြီ ... ဆရာကြီး”

“ကလေးမရဲ့ယောက်မလည်း ... မိဘကို လုပ်ကျွေး

ခဲ့တာ မှန်ပေမဲ့ အတိတ်ကံ ဖပါလို့ ... သူ့စံရမယ့် ... မွေ
ယောက်ျားဖြစ်သူလက်ထဲ ထားခဲ့ရတယ် ... မတုတ်လား”

“ကျွန်မလည်း မကောင်းတဲ့စိတ် ... မပွေးတော့ပါဘူး
တိုရောက်ရင် ဆရာကြီးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် တန်တော့ပါ့မယ်”

“ကဲ ... တူမကြီး လိုက်ခဲ့ဦးမလား”

“ကျွန်မ ... မလိုက်တော့ဘူး၊ တိုကျရင် ကျွန်မမောင်ကို
အင်းချပ်တွေ ဖယ်ရှားခိုင်းပါ”

“အေး ... သူ ထားတာဆိုတော့ သူ့ပဲ ယူခိုင်းရမှာပဲ
သို့ဖြင့် ပေါက်တစ်ပင်ရွာမှ နေ့နှစ်နာရီခန့် တောင်ပြိုရွာထိ
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သုံးနာရီခန့် ရောက်လာကြသည်။

ခဏတစ်ပြတ် နားနားနေနေ နေပြီးနောက် ဆရာကြီးအား
အိမ်ပေါ်ရှိသည့် သူများက သရဲခြောက်သည့်အကြောင်း ပြောပြ
သည်။ ပြောသမျှ နားထောင်ပြီး စဉ်းစားတွေးတောသည့်ဟန်
ပြုနေသည်။

“ဒါ ‘ဒေဝ’ ‘ယက္ခ’ အင်းနဲ့ တိုက်ထားတာ၊ အင်းနှင့်
အင်းပဲ ... အပေါ်မှာတစ်အင်း၊ အောက်မှာတစ်အင်း အပေါ်က
အင်းက ‘ဒေဝ’အင်း ... အောက်ကအင်းက ‘ယက္ခ’အင်းပဲ၊
ကဲ ... အပေါ်ကို မောင်ကျော်လှ တက်ကြည့်စမ်း”

“ကျွန်တော် ... တက်မယ်လေ”

ကိုသန်းမောင်က ပြောစဉ် ... ဆရာကြီးက

“နေ ... နေ ... သူက တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာကြီးကို ညှိုးတယ် ... အင်းကို ဘယ်လိုယူရမလဲ သူ သိတယ် ... တို့ တက်လို့ ရအောင် ကူညီလိုက်”

အမှန်က အင်းနှစ်ချပ်ကို ထားသူအား ပြန်ယူခိုင်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အပေါ်ရောက်သွားသော ကျော်လှလည်း ထုတ်တန်းအပေါ် အင်းချပ်ကို ခွာလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှ ‘ဒေဝ’ အင်းတွေ့ပြီ ... ဆရာကြီး”

“အေး ... သေသေချာချာ ယူ ... ဆင်းခဲ့၊ လွတ် နေခဲ့”

ကျော်လှ အောက်ရောက်လာသည်။

“အများဆုံး ထုသံရိုက်သံကြားတဲ့အခန်းကို ... သွားပြ

သန်းမောင်က ကျော်လှအား နောက်တက်ကျသည့် အခန်း ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကျော်လှက အခန်းထဲဝင်သွားစဉ် မောင်က အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေသည်။

“တွေ့ပြီ”

အင်းနှစ်ချပ်လုံး ဆရာကြီးလက်ထဲ အပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... အခုအချိန်ကစပြီး ဘာသံရဲမှ မမြောက်မလှန်၊ ... အခု မြောက်လှန် နေတာ ဒီဘီလူးလို့ နောင်အင်း

ကြောင့်ပဲ ... ဆရာကြီး ယုသွားပြီး ဗျက်ဆီးပစ်လိုက်ပယ်
ဆရာကြီးက အင်းရှင်ချုပ်ကို ပင်ပန်းထုတ်လိုက်ပြီး
လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ဦးကျင်မောင်က ဆရာကြီးအား ခြေကွဲ ငွေပေးလို့
သည်။

နာရီဝက်ခန့်သာကြာသည်။ ကိစ္စပြီးပြီပို့ ဆရာကြီးလည်
ပြန်မည်တုဆိုကာ ထတော့သည်။ ကျော်လွှာက သူပဲ ပြန်လို့
ပို့မည်ဆိုကာ ဆရာကြီးအား လှည်းရှိုရာသို့ ပင့်သွားတော့သည်
ကိုထွန်းရွှေ ကိုသန်းမောင်တို့ ဆရာကြီး ထွက်သွားသည့်
အထိ လှည်းရှိုရာ လိုက်ပို့ကြသည်။

ထိုည ... ကိုသန်းမောင်အိပ်မှာ ဦးစံနုပွေးမိသားစု
ကိုထွန်းရွှေတို့ အိပ်ကြသည်။

ည ထယ်နာရီထိုး၍ ပိးမှိတ်ပြီး အိပ်သည်တိုင် မည်သည့်
သရဲမှ ခြောက်လှန့်ခြင်း မရှိတော့။

နောက်နေ့မနက်စောစော အစာပြေစားသောက်ပြီးသည်နှင့်
ကိုထွန်းရွှေနှင့် မငွေဘင်တို့လည်း ဦးလေး ဘကြီးနှင့် ဆွေမျိုး
များကို နှုတ်ဆတ်ပြီး အလုပ်ရှိုရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

အမှန်းမိစ္ဆာသရုပ်

“သမီးလေးရေ ... သွားကြမယ်”

“သက်လွင်ရေ ... ငါ့မိနစ်လောက်စောင့်၊ မင်းသမီး
အိမ်သာထဲ ရောက်နေတယ်”

ခဏကြာတော့ သမီးလေးကြူကြူနှင့် အဘွားလေးတို့
အိမ်ထဲက ထွက်လာကြသည်။

“မြေးလေးကိုဖို့ပြီး ... အိပ်ပြန်လာမှာလား”

“လောဘူး ... ! ခေါ်လေး၊ လိုအပ်တာလေး ပြုထဲ
ညှပ်ဝယ်လိုက်အုံးမယ် ... ပြီးမှ ပြန်ဟောခဲ့မယ်”

“အေး ... အေး”

ကိုသက်လွင်လည်း လေးနှစ်သမီးလေး ကြူကြူအား မှုတ်
ရန် အိပ်မှ ကားမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

မိတားဆိုးသမီးလေးကို မိခင်မျက်ကွယ်ပြုသွားသည့် လွန်ခဲ့
သည့် သုံးလခန့်မှစပြီး အသေးစိတ်တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

ယခင်က လင်နှင့်မယား သမီးလေးနှင့် နေခဲ့သည်။
 ဇနီးသည်ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း မုဆိုးမအင်္ကျီကို အိမ်မှာ
 ခေါ်ထားရသည်။ စားရေးသောက်ရေးကို အသက် ၅၆-နှစ်
 အင်္ကျီလေးက တာဝန်ယူပေးနေသလို သမီးလေး အိမ်ပြန်ရောက်သည့်
 အခါတို့တွင်လည်း အင်္ကျီလေးပင် တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။
 သမီးကိုလည်း မိခင်ဖြစ်သူ အလုပ်ကိစ္စနှင့် နိုင်ငံခြားသွား
 နေသည်ဟု ပြောထားခဲ့သည်။ ပထမတစ်လခန့်အထိ မိခင်ကို
 ညရောက်တိုင်း မေးခဲ့သည်။

ယခုနောက်ပိုင်း မိခင်အကြောင်း တစ်ခါမှ မမေးတော့
 သိတိုင်း သမီးလေး မိခင်အနီးမှာ မရှိသည့်အတွက် မျက်နှာလေး
 ညှိုးကာ မိခင်ပြန်လာမည့်အချိန်ကို အမြဲလိုလို မေးခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်မှစပြီး မိခင်အကြောင်း တစ်ခါမှ
 မမေးတော့၊ ကလေးကလည်း ညှိုးငယ်သည့်အသွင် မရှိ၊ အမြဲ
 လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။

ခါတိုင်း ကျောင်းပို့သည့်အခါ မိခင်ဖြစ်သူပင်လျှင် မသွားတော့
 အမြဲဆူပူနေတတ်သည်။ ခရီးသွားသည်ဟု ပြောထားပေမဲ့ မူကြို
 ပို့သည့်နေ့တိုင်း မိခင်ပြန်လာမည်ရက် အမြဲမေးတတ်သည်။

ယခု နှစ်လခန့်ရှိပြီ ... မိခင်အကြောင်း တစ်ခါမှ မမေး
 တော့၊ မိခင်ဖြစ်သူကို ပေသွားပြီဟုပင် ကိုသက်လွင်က ထင်လိုက်
 သည်။

ကားက ပူကြိုကျောင်းရှေ့ ရောက်လာပြီ။ ဆရာမ ...
ဆင်းလာပြီး ကြူကြူလေးကို ခေါ်သည်။

“ဖေဖေ ... သွားပြီ”

“အေး ... အေး၊ ဖေဖေ ... ညနေ လာကြိုမှယ်
တုတ်လား”

“တုတ်”

ကြူကြူလေးလည်း ဆရာမနောက် ပါသွားသည်။
ကိုသက်လွင်လည်း ကားကို မြို့ထဲတက်သို့ ဆက်မောင်း
စောခဲ့သည်။

မြို့ထဲက ဗြဝတ်ရည်အထည်ဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်သည့်နေရာ
ရှာပြီး ရပ်လိုက်သည်။

ကားစက်သပ်ပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်က မနက်
ခုနစ်နာရီဆို စပွင့်ပြီ။ ဈေးက ခြောက်နာရီပွင့်သည်မို့ ဈေးလာ
ဝယ်သူများကို အပိုပြုပြီး စောစောပွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်အရောင်းကောင်စီမှ မိန်းကလေးအား ...

“နုနုရည် ... ရောက်ပြီလား”

“စောစောကပဲ ရောက်တယ် ... အထဲဝင်သွားလေ”

ဗြဝတ်ရည်အထည်ဆိုင်မှာ ညီမဖြစ်သူ နုနုရည်က ဆိုင်
တာဝန်ခံဖြစ်သည်။ ဆိုင်ပွင့်ချိန်က ပိတ်ချိန်အထိ ဆိုင်ကိစ္စ တာဝန်
ယူကာ စီစဉ်ပေးနေသူဖြစ်သည်။

အပ်မကြီးပြင်ရည်က အိမ်ထောင်နှင့် မိသားစုကိစ္စ
တစ်ပတ်မှ နှစ်ပတ်ခန့်သာ ရောက်ပြန်သဘောမျိုး လာတတ်သည်

မိဘလက်ထုတ်ဆိုင်ကို အပ်မကြီး ပြင်ရည်က အရပ်
အနီး တိုးချဲ့ကာ သာမန်ဆိုင်မှ ဆိုင်ကြီးဖြစ်လာစေသည်။

ညီမဖြစ်သူကို ဆိုင်မှာ အချိန်ပြည့်နေစေပြီး ... အရောင်
မိန်းကလေး ငါးယောက် ခန့်ထားသည်။

နောက်ဘက်မှာလည်း အထည်ချုပ်သည့် ဝက်ချုပ်သ
ခြောက်ယောက်ထားရှိပြီး ... ချုပ်ထည်များပါ တင်ရောင်းခဲ့သည်။

နုနုရည်က ကိုသက်လွင်နှင့် အထက်တန်းကျောင်းသား
ကတည်းက ချစ်သူသမီးရည်းစားများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

နုနုရည်မိဘများနှင့် ကိုသက်လွင်မိဘများက စီးပွား
ကိစ္စဖြင့် ပတည့်ကြ။

သို့ကြောင့် နုနုရည်နှင့် လုံးဝသဘောမတူဘဲ မြင့်မြင့်
နှင့် ပေးစားခဲ့သည်။

ချစ်သူသမီးရည်းစားမဖြစ်ဘဲ မိဘများကြောင့် ကြုံကြုံလေး
တို့မိခင် မြင့်မြင့်မော်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည်။

သူတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ ဖခင်ပြင်
လူကြီးရောဂါနှင့် ဆုံးသွားသည်။ ဖခင်ဆုံးပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ

ကိုသက်လွင်မိခင်ကြီးလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။
ကိုသက်လွင်တို့ လူငယ်တွေကို သဘောထား တင်း

သည် နုနုရည်၏ဖခင်ကြီးလည်း အသက်ပသေသော်လည်း လေ
ကုန်နှင့် အိပ်ရာပေါ် လဲနေသည်။

သို့ကြောင့် ကိုသက်လွင်လဲနီးဆုံးပြီး နှစ်လည်ခန့်အရောက်
နုနုရည်ရှိရာသို့ အကြောင်းရှာပြီး ရောက်လာတော့သည်။

သံယောဇဉ် မပြတ်လေးသည့် နုနုရည်က မသင့်တော်
သေးသည့်အတွက် မလာရန် တားသော်လည်း ကလေးကျောင်း
ပြီးပြီး နေ့စဉ်လိုလို ရောက်လာတတ်သည်။

ကြာကြာမနေ၍ နုနုရည်လည်း သည်းခံပြီး အခေါ်အပြော
ဆုပ်နေရသည်။

ယခင်ကလို ချစ်သူသမီးရည်းစားအဖြစ်နှင့်တော့ လာမတွေ့
နေ ဖွာထားသည်။ ကြာသည်ထင်လျှင် အတင်းပြန်ခိုင်းသည်။
အယ်လိုပင် ပြန်လွှတ်သော်လည်း တစ်နာရီခန့်တော့ ကြာအောင်
နေသွားတတ်သည်။

ကိုသက်လွင်၏အရည်က သည်မြို့လေးမှာမဟုတ်။ မြို့နယ်
ဆေးရုံကြီးဘေးက စည်ပင်သာယာရုံးမှာ စည်ပင်အင်ဂျင်နီယာ
ဖြစ်သည်။ ရုံးကို ကိုးနာရီအရောက် သွားရသည်။

သမီးကို မူကြိုပို့ပြီး အချိန်တစ်နာရီခွဲခန့် ပိုနေသည်။

သို့ကြောင့် နုနုရည်ကို ဆိုင်မှာ တစ်နာရီခန့် အချိန်ဖြန်း

ပြီးမှ ရုံးကို သွားလေ့ရှိသည်။

သည်နေ့က စနေနေ့ ရုံးပိတ်သည့်အတွက် ဒေါ်လေး

ဖြစ်သူက မူကြိုပို့ပေးပြီး ပြန်လာမှာလားဟု မေးခြင်းဖြစ်သလို
ကိုသက်လွင် ထုံးစံအတိုင်း နုနုရည်တို့ဆိုင် လှည့်ဝင်လိုက်သ
သည်။

တစ်နာရီပင် မထိုးသေး ပြန်လွှတ်နေသည်။

“အခုမှ ... စကားပြောလို့ ကောင်းတုန်းရှိသေးတယ်
ပြန်ခိုင်းပြီ ... ဒီနေ့ ရုံးပိတ်တယ်”

“ရုံးပိတ်တာသိတယ် ... ရှစ်နာရီကျော်ရင် မပ ရေး
လာလိမ့်မယ်”

“သူလာမှ ... ပြန်မယ်”

“အဆူခံရအောင် လုပ်မလို့လား ... နောက်ကို အခု
တစ်နာရီလောက်တောင် လာခွင့်မရှိဘဲ ... ဖြစ်သွားမယ်”

“အဲဒီလိုတော့ ... အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့ နုရယ်၊ နောက်
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဆို ပြန်ပို့မယ်”

“မရဘူး ... သူ ရှစ်နာရီ အိမ်က ထွက်လာခဲ့မယ်
မှာလိုက်တယ် ... အခုလောက်ဆို လာနေပြီ”

“ကဲပါ ... မယ်မင်းကြီးမရယ် ပြန်ပို့မယ် ... မလာ
အစ်မကို အကြောင်းပြပြီး ပြန်ခိုင်းနေတယ် ... ဟိုရွှေ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်သောက်ပြီး ... မင်းလေးရဲ့အစ်
မလား မလာ ကြည့်မယ် ... မလာရင် ပြန်ဝင်လာခဲ့မယ်”

“အဲဒီလို ... မလုပ်ပါနဲ့၊ နောက်နေ့လာချင်တယ်ဆို

ပြန်ပါတော့ ... ဟုတ်လား”

“နောက်နေ့လာချင်လို့ ပြန်မှာနော် ... အစ်မကို
ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အခုပြန်ပါ ... ဟုတ်လား”

ကိုသက်လွင်လည်း နုနုရည်ကို ပြုပြင်ပြီး စိုက်ကြည့်ပြီး
ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုသက်လွင်လည်း ဈေးရုံထဲဝင်ပြီး ဟင်းစား အသားငါး
အသီးအရွက်များကို သုံးရက်စာ ခန့်မှန်းပြီး ဝယ်လိုက်သည်။
ပြီးသည်နှင့် ကားဆီသယ်လာပြီး အိမ်သို့ ပြန်မောင်းလာ
ခဲ့သည်။

သမီးလေးလည်း ပြန်ရောက်နေပြီ။ ညစာလည်း စားပြီးပြီ။
သမီးအခန်းထဲမှာ ကစားစရာများအပြင် ဆယ့်နှစ်လက်မတီဇွီလေး
တစ်လုံးပါ ထားပေးရမည်။

သမီးလေးသုံးနှစ်အရွယ်က ကာတွန်းကား တီဇွီကလာလျှင်
မလွတ်တန်းကြည့်သည်။ ကာတွန်းကြိုက်မှန်းသိ၍ ဝေငြိမ်သို့က
ကာတွန်းကား ဖိဒီယိုခွေများ ဝယ်လာပေးတတ်သည်။ ကာတွန်း
ကားကြည့်နေလျှင် တစ်အိမ်လုံး မည်သည့်အစီအစဉ်မှ မကြည့်
ရတော့။

သို့ဖြစ်၍ ကိုရီးယားကား အတွဲလိုက်ကြည့်တတ်သည့်
မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ညပိုင်းရောက်လျှင် ဆူညံပူညံနှင့် တီဗွီလှကြတေ
သည်။

သို့ကြောင့် သမီး ကာတွန်းကားကြည့်ရန် တီဗွီအထော
လေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးရတော့သည်။ တီဗွီလေးကို သူ့အခန်းထဲမှ
ထားစေသည်။ ကြောင်နှစ်ကြွက်ကားဆို အလွန်ကြိုက်သည်။

ယခုနောက်ပိုင်း တီဗွီမကြည့်ဖြစ်တော့။ မိခင်ဖြစ်သူက
အခန်းဆက် ကိုရီးယားကားများ ကြည့်နေလျှင် ကိုသက်လွင်က
သမီးလေးကို သိပ်ရသည်။

ပုံပြောခိုင်းလျှင် ပါးစပ်ထဲတွေ့ရတတ်သမီးကို ပုံပြင်လုပ်ဖို့
ပြောပြရသည်။

ယခု မိခင်ဖြစ်သူ သမီး လေးနှစ်အရွယ်မှာ ဆုံးသွားသည်။
သမီးဖြစ်သူကို အသိမပေးဘဲ ညာထားသည်။

ယခင်က မည်သို့ပြောပြော မိခင်ဖြစ်သူကို မေးသည်။
ယခု မမေးသည်မှာ ရက်အတော်ကြာခဲ့ပြီ။

“သမီး ... အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ၊ မီးပိုတ်ပြီး အိပ်တော့”

“သမီး ... မအိပ်ချင်သေးဘူး၊ တီဗွီကြည့်အုံးမယ်”

“အိပ်လိုက်တော့ ... ဝေဝေ ပုံတစ်ပုံ ပြောပြမယ်”

“ဝေဝေ ... ပြောတာ နားထောင်လို့ မကောင်းဘူး

မပြောနဲ့”

ကိုသက်လွင်လည်း သမီးကိုကြည့်ပြီး အံ့ကြနေမိသည်။
လည်းမပြောခိုင်း၊ မအိပ်ချင်သေးတုဆိုသည်။ သူ့ပုံက တစ်ခုခုကို
ချွဲရှက်ထားသလို မလုံမလဲ ရှိနေသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို ဖေဖေ ဟိုဘက်အခန်း ပြန်တော့မယ်
နော် ... သမီး ဇေဇေကို မှီးချင်ရင် အခန်းတံခါးကို ထုလိုက်
... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ကိုသက်လွင်လည်း အခန်းထဲက ထွက်လိုက်သည်။
သမီးက အခန်းတံခါးကို ဖေလိုက်သည်။

မူကြိုမှာ ငါးနှစ်ပြည့်တာနီးတလေး လေးငါးယောက်
ရှိသည်။ ရှေ့နှစ်ဆို မူလတန်းကျောင်းမှာ တက်ရတော့မည်ပြင်သည်။
ထိုငါးနှစ်နီးပါးရှိ ဝုလေးထဲမှာ ကျော်ကျော်ပိုးနှင့် အေးအေး
မန်းမန်းဟိုနှစ်ယောက်က ကြုံကြုံကို အမြဲတမ်း ဝ၊သည်၊ ဆရာမ
လေလျှင် ဆွဲဆိတ်သည်။

အစားအသောက် စားသည့်အချိန်ဆိုလျှင်လည်း ဆရာမ
ရှေ့မှာ ငြိမ်နေတတ်ပြီး ဆရာမလစ်သည်နှင့် လှစားတတ်သည်။

ကြုံကြုံလေးအား ဆရာမနှင့်တိုင်လျှင် ခဲတံနှင့် ထိုးမည်ဟု
ငြိမ်းခြောက်ထားသည့်အတွက် ကြိုတ်ပြီးခံနေရသည်။

တစ်နေ့ ဆရာမနှစ်ယောက်လည်း နေ့လယ်စာ စားချိန်
အငယ်ဆုံးကလေးများကို အစားအသောက် စားတတ်ရန် သင်
ပြီး ... ဂရုတစိုက် ရှိနေသည်။

အကြီးကလေးများကတော့ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ချိတ်
ထမင်းဘူးများဖွင့်ပြီး စားကြသည်။

ဆရာမအလင်မှာ ကြူကြူလေး ထမင်းစားနေစဉ် သေ
ရုထားသော မုန့်ဘူးကို ကျော်ကျော်စိုးက အတင်းဆွဲယူသွား
စားနေသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူ ငိုနေတာလဲ”

“ဟိုမှာ ... ကြူကြူ ငိုနေတာ ... ဆရာမ”

“ကြူကြူ ... သမီး ဘာဖြစ်လို့ ... ငိုတာလဲ”

“သမီးမုန့်ဘူးကို ယူသွားပြီး ... စားလိုက်လို့”

“ဘယ်သူ ... ယူသွားတာလဲ”

“ကျော်ကျော်စိုးပါ ... ဆရာမ”

ဘေးက ကလေးများကလည်း ဆရာမကို ဝိုင်းဝိုင်းဆွဲ
အတွက် ကျော်ကျော်စိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျော်ကျော်စိုး ... သူ့မုန့်ဘူး ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“မရှိဘူးဆို ... ထမ်း”

“မင်းနောက်က ... ဘူးအစိမ်းလေးက ကြုံကြုံဘူး”

“တုတ် ... တုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... ရန်လည်း လုစားတယ်၊ ညာလည်း ညာ ...
သွား ... ရှေ့က ဝိနပ်ချွတ်ကပြင်မှာ ထိုင်ထ ငါးဆယ်

လုပ်”
ကျော်ကျော်စိုးက အခန်းအပြင် ကိုပြီး လျှောက်လမ်းမှာ
ထိုင်ထမလုပ်ဘဲ နေသည်။

ထိုစဉ် အားတစ်ခုက မှကျော်ကျော်စိုး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို
ဆွဲဆွဲဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ထိုင်သလိုပြစ်သွားပြီး ရုတ်တရက် ဆွဲထ
လာသည်။ ထိုင်လိုက် ထလိုက်ကို ကိုယ်တိုင်မလုပ်ရဘဲ အား
တစ်ခုက ဝုန်းခနဲ ဆွဲထိုင် ဝုန်းခနဲ ဆွဲထလုပ်နေသည်။

“အား ... အား ... ဆရာမရေ ... အား”

ကျော်ကျော်စိုး အော်စွဲကြောင့် ဆရာမရေ ကလေးများပါ
ညှို့လိုက်စဉ် ကျော်ကျော်စိုးတစ်ယောက် ထိုင်ထခြင်းကို စက်နှင့်
ဆွဲသလို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲနှင့် အကြိမ်ငါးဆယ်ပြည့်ပြီး ပက်လတ်
ကျသွားသည်။

ဆရာမလည်း ကြောက်ပြီး ကြည့်နေရာမှ အခန်းပြင်သို့
ချွတ်သွားပြီး ကျော်ကျော်စိုးကို ဆွဲထလိုက်သည်။ သတိမလစ်
အားသော်လည်း အကြောက်လွန်ပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ကလေးများကို ထမင်းကျွေးနေသော ပတ်ဝန်း
ဆရာမလေးလည်း ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆရာမ”

“ဘာဖြစ်မှန်း ... မသိတော့ပါဘူး။ မြင်ရတာ တကယ်
ကြောက်စရာကြီး”

“သား ... ကျော်ကျော်စိုး ဘာဖြစ်သလဲ”

“သား ... ကြောက်တယ် ... ကြောက်တယ်။ သင့်
ကြီးက သားကို အတင်းဆွဲထိုင် အတင်းဆွဲထ လုပ်နေတာ ...
ဟီး ... ဟီး”

“အခု ... သရဲမကြီး မရှိတော့ပါဘူး။ သား ... ဇ
ထိုင်နိုင်လား”

ကျော်ကျော်စိုးကို ဆွဲထုပေးလိုက်သည်။ ဒူးမခိုင်ဘဲ ခွေတ
သွားသည့်အတွက် ဆရာမက ပွေ့ချိုပြီး အထဲသို့ ခေါ်သွင်းလာ
ခဲ့သည်။

“ကျော်ကျော်စိုးက ကြောက်ရဲ့ မှန်ဘူးကို ယူစားပစ်တဲ့
အပြင်ထွက်ပြီး ထိုင်ထ ထီးဆယ်လုပ်ခိုင်းလိုက်တာ ... အခု
ကြောက်စရာ မြစ်သွားတာပဲ”

“သူ ... ပြောတော့ သရဲမကြီးက လုပ်တာတဲ့”

“ဘယ်ကသရဲ ... ရောက်လာတာလဲ”

“ထူးတော့ ... ထူးတယ် ... ကျော်ကျော်စိုး ထိုင်

ထိုက် ထလိုက် လုပ်တာမျိုး လူမှုနှင့် ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“သူ ပြောသလို တကယ်ပဲ သရဲရောက်လာပြီး လုပ်တာများလား”

“နေ့ခင်းကြီး ... သရဲ မရှိနိုင်ပါဘူး”

ထိုက်ထိုက် ထိုနေ့မှာပင် မပြီးခဲ့။

နောက်နေ့ရောက်တော့ ကျော် နှုတ်ခန်းနှင့် အေးအေးသန်း

ဆိုက ခဲတံအချွန်နှင့် တစ်ယောက်က နိုင်ကို ခပ်ဝတ္တရံထိုးသည်။

တစ်ယောက်က လက်ဝဲဘက်ပေါ်မှ ထိုးသည်။ အဝတော့ မဆုသေး။

“နင် ... ဘာဖြစ်လို့ ဆရာမနဲ့ တိုင်တာလဲ၊ ခဲတံနဲ့ ထိုးပယ်လို့ ပြောတာ ... မကြောက်ဘူးလား”

“ဦးနုကို အကုန်စားလိုက်တာပဲ”

“ဇီတို့ ... ဘာလုပ်လုပ်၊ ဆရာမကို မပြောရဘူးလို့

ပြောထားတယ်လေ ... အခု နင်အပြစ်နဲ့ နင် ခံပေတော့၊

ဆရာမကို တိုင်တာနဲ့ ခဲတံတဆုံးထိုးချလိုက်မယ်”

“တဲ့ ... နင် ကြောက်ပြီလား”

အေးအေးသန်းက ယောင်ကို ခဲတံအချွန်နှင့် စိတ်ထာထာ

ကြည့်လည်း နာပေပဲ့ မအော်ရဲ၊ ကြိတ်ပြီး ခံနေသေးသည်။

“အား ... အား ... နာတယ် ... ဆရာမနဲ့ ဝတ်သယ်”

“တိုင် ... ဆရာမက ဇီတို့မိဘတွေကို ကြောက်တယ်

ဇီတို့ နာအောင် မလုပ်ဘူး”

“ငါ့အမေက နှင့်တို့နှစ်ယောက်ကို ဒီတစ်... သတ်မယ်တဲ့”

“ဘယ်ကအမေလဲ ... လူကြီးတွေ ကျောင်းထဲ ဝင်လို့ မရဘူး ... ကဲ ... ကဲ ... မကြောက်အုံး”

ကျော်ကျော်စိုးက ကြူကြူလေး၏ လက်ဖဝါးပေါ် ထောက်ထားသည့် ခဲတံအမျှန်ကို အားနှုတ်ဖိလိုက်သည်။ ခဲတံက လက်ဖဝါးထဲ စိုက်ဝင်သွားသည်။

“အား ... အား ... နာတယ်”

ဝုန်း

ကလေးနှစ်ယောက် ထိုင်နေရာမှ လွင့်ထွက်သွားပြီး တစ်ယောက်က ပေါင်မှာ ခဲတံစိုက်နေသလို တစ်ယောက်က လက်ဖဝါးမှာ ခဲတံစိုက်နေသည်။

နှစ်ယောက်လုံး နံရံဘေးမှာ တုံးလုံးလဲနေသည်။ အဝယ်လေးများ၏ အခန်းသို့ ရောက်နေသော ဆရာမလည်း ဝုန်း နှင့် အသံ၊ ကလေးများအော်တစ်သံကြောင့် အခန်းထိ မျက်မျှင် ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“အေးအေးသန်းနဲ့ ကျော်ကျော်စိုးက ကြူကြူကို ခဲတံနဲ့ ဝိုင်းထိုးနေကြတယ်။ ပြီးတော့ ... သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီဘက်ကို ဝုန်းဆိုပြီး လွင့်သွားတာပဲ”

ကျောင်းသားကြီးလေးများက ဆရာမကို ရှင်းပြသည်။

ကျေးဇူးလေးက ပေါင်နှင့်လက်ကို ပွတ်ပြီး ငိုနေသည်။

“ဟယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြူကြူကို ဝိုင်းထိုးထား

တယ်”

“ဆရာမ ... ဒီနှစ်ယောက်ဆီ လာပါအုံး၊ သူတို့ကိုလည်း

ဆက်တွေနဲ့ ထိုးထားတယ်”

အေးအေးသန်းက နီမှာ ခဲတံလက်တစ်ဆစ်ဖိုပီး ဖောက်ဝင်

သလို ကျော်ကျော်မိုးလက်ခုံပေါ်မှာလည်း ခဲတံ ဝိုက်ဝင်နေသည်ကို

တွေ့လိုက်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က နာကျင်၍ အော်တစ်ပိုသိုနေသည်။

ဆရာမနှစ်ယောက်လည်း ကလေးသုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်

ညစ်နေသည်။

“ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် ကျောင်းတော့ အပိတ်ခံရ

တော့မှာပဲ ... သူ့မိဘတွေ့တာလည်း ဝိုက်ဆံ့ရှိတော့ ပြဿနာ

တော့မှာ သေချာသလောက်ပဲ”

“ဒီအတိုင်းနေလို့ ... မဖြစ်ဘူး၊ ဆေးရုံကိုခေါ်သွားမှ

ဖြစ်မယ် ... သူတို့မိဘတွေ့တိုလည်း အကြောင်းကြားရမယ်”

သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း မကျေမအေးနိုင် ဖြစ်ကြပြီး ခုံခေါ်

ခွင့်သည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။

ကျော်ကျော်မိုး၏မိခင်က အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ ကြူကြူ

လေးကိုရော ဝခင်မြစ်သူတို့ရော ပိန်ခေါ်သည်။

ဆရာများကိုလည်း ကလေးများအား သေချာဂရုတစိုက် ပြောပြ၍ မြစ်ရသည့်အတွက် ကျောင်းကိုပါ ပိတ်ခိုင်းနေသည်။ ရပ်ကွက်ရုံးရောက်တော့ တာဝန်ရှိသူများက ဆရာများထံ ခံဝန်ချက်တိုးပြီး ဝှင်စေသည်။ သည်တစ်ခါ အလားတူအဖြစ်မျိုး ဖြစ်လျှင် ကျောင်းပိတ်ပစ်မည်ဟု ဆိုသည်။

ကိုသက်လွင်က ကလေးများအားလုံးကို ဆေးခန်းပြုသည့် ကျန်ကျစရိတ်ကို ကျခံပေးရသည်။

ဆေးခန်းကိစ္စ ရုံးကိစ္စပြီးတော့ ည ခုနစ်နာရီထိုးပြီဖြစ် သည်။ ရုံးခန်းမှ ကိုသက်လွင်တို့သားအဖ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျော်ကျော်စိုးသားအမိလည်း ရုံးမှ ရှင်းပေးလိုက်သည်ကို မကျေနပ်ချမ်း ပြောလို့ဆိုလို့ မပြီးနိုင် ... ကားမောင်း ထွက်သွား မှသာ အားလုံးနားအေးသွားကြသည်။

ကားကို ပိတ်ဆိုးမာန်ခိုင်းနှင့် မောင်းထွက်သွားစဉ် လမ်း အလယ်တည့်တည့်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည့်အတွက် မတိုက်မိရန် ခေါင်းကို ဆွဲလှည့်လိုက်ရာ နောက်မှ ကျော်တက်လိုက်သော ကားက ဘေးတိုက်ဝင်ဆော် မိသွားသည်။

ကားမောင်းနေသည့်တက်ကို ဝင်တိုက်မိလိုက်သည့်အတွက် ကျော်ကျော်စိုး၏မိခင် ခေါင်းနှင်နှင် ဝိုက်မိကာ အော်ရာပြင်းစွာရပြီ

ပေသွားသည်။

ကျော်ကျော်စိုးက ခါးပတ်ပတ်လိုက်သည့်အတွက် ဘာမှ
မသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖြစ်နေ
သည်။

မကြာခင် ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားသည်။ မသေသော်လည်း
ဆေးရုံမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကုသရတော့မည်။

ကိုသက်လွင် သည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး သမီးဖြစ်သူ
မူကြိုကျောင်း ပြောင်းထားရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
သို့ကြောင့် နောက်နေ့ ကျောင်းမလွှတ်ဘဲ မူကြိုကျောင်းကို
အသစ်ရုံးစိုက်သည်။

သူတို့မြို့လေးမှာ မူကြိုကျောင်း ငါးကျောင်းခန့် ရှိကြောင်း
မိခင်လိုက်၍ သိခဲ့ရသည်။

စိတ်တိုင်းကျ စုံစမ်းပြီး “ပြတ်မွန်မူကြို”ကို ရွေးလိုက်
သည်။ ပြတ်မွန်မူကြိုမှာ လက်ရှိ သုံးနှစ်မှ ငါးနှစ်မပြည့်ခင် ကလေး
အဆယ်ရှိသည်ဆိုသည်။

ဆရာမနှစ်ယောက်နှင့် အဆီကြီးတစ်ယောက်တို့ တာဝန်
သင့်ကြားပေးသည်ဟုဆိုသည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိသည့်
အဆီကြီးက ကလေးများ၏အပြင်ကိစ္စကို တာဝန်ယူပေးသည်မို့
ကလေးစောင့်ရှောက်မှု အားသာနိုင်သည်ဟု စိတ်မှာတွေးထင်ကာ
မူကြိုကို ရွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြာကြာလေးကို တစ်ရက် အိမ်မှာနေခိုင်းပြီး နောက်နေ့
“မြတ်ဗွန်မူကြို” မှာ ပြောင်းရွှေ့အပ်နှံလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မနက်ခုနစ်နာရီမှ ညနေလေးနာရီခွဲထိဖြစ်သည်။
ညနေ ငါးနာရီအထိ စောင့်ပေးသည်။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာတော့ ဆရာမက ကိုသက်လွင်အား ခေါ်
တွေ့ပြီး သမီးအကြောင်း ပြောပြသည်။

“သမီးက စာသင်တာ သိပ်စိတ်ဝင်စားဘူး ... ရှေ့မှာ
သင်ပြနေရင် ကျောင်းအပြင်ကို အကြိမ်များစွာ ကြည့်တယ် ...
ပြီးတော့ ပြုံးရင် ပြုံးပြနေတတ်တယ် ...

သမီးကြာကြာ ဆရာမ စာသင်နေတယ် ... ရှေ့ကိုကြည့်
ဆို ... ခဏပဲ၊ အပြင်ကိုပဲ ခေါင်းက လည်နေတော့တာပဲ ...
စာကို စိတ်ဝင်စားတာလား ... အပြင်မှာ သူ စိတ်ဝင်စား
အရာ ရှိလို့လား ... ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်ဘူး ...
ဖြစ်နေတယ် ...

ပြီးတော့ ... အရပ်တွေနဲ့ ကစားတဲ့အချိန်ဆို ဘယ်
နဲ့မှ မကစားဘဲ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်
သူ့နားမှာ ကစားဖော် ရှိနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အင်း ... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ အကြောင်းပြော
မရှိဘူး ဆရာမ ... အိမ်မှာတော့ ပုံမှန်ပဲ ... တစ်ခုရှိတာ
လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်က သူ့အဖေ ... ကားအက်ဆီ

မြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ် ... သူ့ကို အသိပေးမထားဘူး ... အဖေ ခရီးသွားနေတယ်လို့ပဲ ပြောထားတာ”

“သူ့အမေရှိစဉ်က ... အမေနဲ့ မခွဲဘဲ နေတတ်လား”

“မူကြိုတို သုံးနှစ်ကတည်းက ထားခဲ့တာ ... ကျင့်သား ရနေပါပြီ ... ကျောင်းအပို့အကြိုရယ် အိမ်မှာဆို သူ့အဖေ တာဝန်တွေေ့ ... သူ့အဖေ မဆုံးခင် လေးငါးလလောက်ကမှ သူ့ကို ခွဲသိပ်တာ ... မအိပ်ခင် သူ့အဖေက ညတိုင်း ပုံပြောပြ ကယ်”

“သူ့အဖေ ... ခရီးသွားတယ်ဆိုလို့ သူ့စိတ်ထဲ အဖေကို မျှော်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျောင်းအပြင်ကို ကြည့်နေတာလည်းဖြစ်မယ် ...

လေးငါးနှစ်ဆိုတာ၊ သေခြင်းတရားကို သိစပြုနေပါပြီ။ ကလေးကို အမှန်အတိုင်း သိစေချင်တယ် ... ဒါမှ သူ့စိတ်ထဲ ပုံဖော်နေတဲ့ အမေအကြောင်း သိပြီး မေ့ဖျောက်နိုင်လိမ့်မယ်”

“အားလုံးက ... အသိပေးခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က သမီးကို သနားလို့”

ကိုသက်လွင်လည်း ဆရာမကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ အိပ်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးက ဆရာမ ခေါ်တွေ့ရခြင်း အကြောင်းကို မေးသဖြင့် ကိုသက်လွင်က ရှင်းပြရသည်။

“မင်းကို ... ဒေါ်လေး ပြောချင်တာ ကြာပြီ”

“ဘာလဲ ... ဒေါ်လေး”

“အဲဒါတိုင်း ကြည့်ကုလေး ကျောင်းကပြန်ရောက်ရင်ပဲပြန်
ကျောင်းပိတ်တဲ့အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးအရာ။ သူ့အပေအ
နေပြီး စကားတွေ မေးလိုက် ပြောလိုက် မဟုတ်လား။

အခုနောက်ပိုင်း အခန်းထဲမှာ မထွက်ဘဲ အချိန်ပြည့်
နေတယ် ... ပြီးတော့ သူ့အမူအရာက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် ဝင်သွားရင်လည်း ပြန်တု
ခိုင်းတယ် ... ပုံပြော၊ မလားဆို အဖေပြောတာ နားထောင်
မကောင်းဘူးတဲ့ ...

အဲဒါဆို ... ဘယ်သူပြောပြတာ နားထောင်လို့ ကောင်
လဲလို့ ... မေးတော့ ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်လဲ”

“ပြောပါအုံး ... မင်းကို ဘာပြောလဲ”

“ဖေဖေသာ ... အပြင်ထွက်ပါ။ အဲဒါက လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

“ဒေါ်လေးအထင် ... သူ့အပေ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ
သမီးအနီးမှာ ရောက်နေတာများလား”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါလိုပဲထင်တယ် ... မူကြမ်း
ရန်ဖြစ်တဲ့ကလေးတွေကို ခဲတံနဲ့ ထိုးတာရော ... ကောင်
အပေ ကားတိုက်မိတာရော ... ခြင်္သေ့မော်ရဲ့ စနက် ဖြစ်နိုင်တာ

“တကယ်ပဲ ... မကျွတ်မလွတ်လို့ သမီးဆီရောက်
တယ်ဆိုရင် ... ကလေးအတွက် မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လို မကောင်းတာလဲ”

“ကလေးအပေါ် ... မခွဲနိုင်မခွာရုံကံ ဖြစ်နေရင် ...
သူ ဒီအိမ်မှာ နေခွင့်မရတဲ့တစ်နေ့ သူနဲ့အတူ ကလေးကို ဆီမသွား
ဘူးလို့ ပြောနိုင်လား”

“ဟုတ်တယ် ... တကယ်သာရှိနေတယ်ဆို သမီးအတွက်
အန္တရာယ်ပဲ”

မြတ်ဗွန်ပုထိုးကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ
ပြဿနာတက်တော့သည်။

ထိုနေ့က ကြူကြူလေး အစားမှား၍လားမသိ ...
ဝမ်းပျက်နေသည်။ အိမ်သာ ဗာစ်ကြိမ်ထက် ပိုမသွားတတ်သော
ကြူကြူလေးလည်း နေ့လယ်စာစားပြီးနောက်ပို၍ အိမ်သာ နှစ်ကြိမ်
တက်ဖြစ်သည်။

သုံးကြိမ်မြောက် တက်မည်ဆိုတော့ ဆရာမကလည်း
အမင် စာမသင်ချင်၍ အကြောင်းရှာသည်ဟု ပြောလာသည်။
ကလေးပုံစံက မကျန်းမာသည့်ပုံစံ မဟုတ်သည့်အတွက် မည်သူမျှ
မစိုးရိမ်ကြ။

“ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ... သွားရမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် သွားမယ်
လို့ပြောတာနဲ့ ... ရိုက်ပြီမှတ်”

ညနေ အလေးနာရီခန့်ရောက်တော့ ကြူကြူလေး ဝမ်းသွား
ချင်လာသည်။ ဆရာမက ရိုက်မည်ဆိုသည့်အတွက် မပြောရဲဘဲ
ကြိတ်ပြီနေရသည်။

အိပေမဲ့ စကတ်ထဲ ဝမ်းတွေ ထွက်ကျတုန်တော့သေး

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဆရာမ ... ကြူကြူ ငိုနေတယ်”

“ဟဲ့ ... ကြူကြူ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ”

“အီး ... အီးတွေ ထွက်ကျတုန်ပြီ”

“ဟယ် ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ကလေး။ အိမ်သာတက်
တာကို မပြောဘဲ အီးထွက်အောင် ပေထိုင်နေတယ်”

“ဆရာမက ... ဒီတစ်ကြိမ် အိမ်သာတက်မယ်ပြော
ရိုက်မယ်ဆိုလို့ သူကြိုက်ငိုနေတာ”

အနီးက ကျောင်းသားအကြီးက ဆရာမဆူပူ၊ ကြောက်
တု ပြောလိုက်စဉ် ...

“တိတ်စမ်း ... နင် ဝင်မပါနဲ့၊ တကယ်ပါချင် ပြော
ပေါ့ ... အခုတော့ ကြမ်းပြင်တွေ ဆေးချရတော့မယ် ...

ဒေါ်မြ ... ဒေါ်မြ ... လာပါအုံး”

“ဆရာမ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ... ကြူကြူ အိမ်သာတက်ချင်တာ မပြော
ပါချလိုက်လို့ ... ခေါ်သွားပြီး ဆေးကြောပေးလိုက်ပါအုံး”

“စောစောကလည်း နှစ်ကြိမ်လား သုံးကြိမ်လား အိမ်သာ
ဝင်တယ် ... ဝမ်းပျက်တယ်နဲ့ တူတယ် ... ဆေးတိုက်မှဖြစ်
ဝမ်းပိတ်ဆေးရှိလား”

“စကားများလိုက်တာ ... ဒေါ်မြ၊ ဘာဆေးမှ မရှိဘူး၊ စကားရင် ကျောင်းလွတ်တော့မှာပဲ ... သူ့အဖေလာမှ ပြောပြ လိုက်မယ်”

ထိုစဉ် တစ်ပတ်ခန့်မှ ဆရာမလေး ရောက်လာပြီး စပ်ရ သည်၊ ကြူကြူလေးတို့ ဆရာမက စိတ်မရှည်သည်ပုံနှင့် ရှင်းပြ သည်။

“နေအုံး ... ငါ့လက်တွေ ပေကုန်လား မသိဘူး ... သွားဆေးလိုက်အုံးမယ်”

ကျောင်းနောက်ဘက်ရှိ အုတ်ရေကန်ရှိရာသို့ ထွက်သွား ကာ လက်ဆေးလိုက်သည်။ အုတ်ဘောင်ပေါ် ဆပ်ပြာခွက်ကို တစ်ပြုံး လက်ကို ဆေးနေသည်။

ထိုစဉ် ဆပ်ပြာတုံးက အောက်သို့ ရုတ်တရက် ကျသွား သည်။

ဒေါ်မြကလည်း ကြူကြူလေးကို ရေဆေးပေးရင်း ... ဆရာမအား

“သူ့စကတ်တွေ စိုကုန်ပြီ ... တောင်ထိလည်း မတောင် တော့ဘူး ... မိမိထဲမှာ စကတ်အပိုရှိသေးတယ်မို့လား ... ယူဝတ်ပေးလိုက်မယ်နော်”

“ဝတ်ပေးလိုက် ... မနက်ပြန် ပြန်ယူခဲ့ဖို့လည်း မှာလိုက် နေအုံး ... လျှော်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီး ယူခဲ့ဖို့လိုက်”

“တုတ်ကဲ့”

လေသံမာမာနှင့် ပြောဆိုပြီး လှည့်အတွက် ဆပ်ပြာတုံမ
နင်းပြီး ပက်လက်ပစ်လဲကျသွားစဉ် ခေါင်းနှင့်သမံတလင်း ဆေး
မိ၍ ခွပ်ခနဲပြည်ကာ လဲရာမှ ပထမိုင်တော့။

“ဆရာမ ... ဆရာမ ... ဒုက္ခပါပဲ ...

ဆရာမရှိရိ ... လာပါအုံး။ ဒီမှာ ဆရာမ ချော်လဲလို
ထိုနေ့မှာပဲ ဆရာမ ဦးခေါင်းခွဲကျပြီး ဦးနှောက်ထဲ ဆေး
ယိုကာ အသက်သေဆုံးသွားတော့သည်။

ကိုသက်လွင်လည်း မြတ်မွန်မှုကြီးကျောင်းမှ ပိုင်ရှင်ဆရာမ
သေဆုံးသွားသည့်သတင်းရော ... သမီးနှင့်ပါ ဆက်စပ်နေသည့်
အကြောင်းအရာတို့ကိုပါ သိခဲ့ရသည်။

ညဘက်ရောက်တော့ အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်မပျော်
သူနှင့်ပြင်ပြင်မော်တို့ ဆုံဆည်းခဲ့ရာမှ ပြင်ပြင်မော် သေဆုံးသည့်
အထိ ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေမိသည်။

မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ပူးစာရေးနတ်က အတင်းစုံမက်ဆေး
သည့်အတွက် လင်မယားအရာပြောကဲ့သို့သည်။

ကြာတော့လည်း အနေနီးစပ်သွားသည်နှင့် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး သံယောဇဉ်လေး ရှိလာခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်သို့ အရောက် ကြကြလေး

ပွေးစားခဲ့သည်။ သမီးလေးပေါ်အချစ်ကြောင့် ကိုသက်လွင်လည်း မြင့်မြင့်မော်ကို ကြပ်ကြပ်နာနာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

သမီးလေးသုံးနှစ်အရောက် ကိုသက်လွင်နှင့် တစ်ယောက် တစ်ခွန်းစကားများကြတော့သည်။

မြစ်ပုံမှာ မြင့်မြင့်မော်က အွန်လိုင်းပေါ်မှ ရှေးရောင်းသည် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။

လူ့ထံမှ ရှေးမကြာခဏ လှမ်းဝယ်သည့် ဝင်းကြိုင်ဆိုသူက ပစ္စည်းမမှာလည်း တစ်နေ့ကို ဝုန်းနှစ်ခါ သုံးခါ ဆက်ပြီး ရှိသတဲ့လုပ်လာသည်။ သဘောမကျသော်လည်း တာဝန်အရ ပြန်လှန်ပြောဆိုရသည်။

ကိုသက်လွင်က ကြာတော့ မယုံသင်္ကာ မြစ်လာသည်။ ဝုန်းကိုယူပြီး အိမ်ထောင်နှင့်ပို့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ရန် ပြောသော်လည်း မရ။

ဝုန်းနံပါတ်ပြောင်းသော်လည်း မည်သို့ မည်ပုံ စုံစမ်းသည် မသိ။ အဆက်အသွယ်ရပြီး ဆက်သွယ်လာပြန်သည်။

ထိုအခါကို သက်လွင်က မြင့်မြင့်မော်ကိုယ်တိုင် မကင်းမရှင်းသည်မို့ ယခုကဲ့သို့ ဆက်သွယ်နေခြင်းဟု အပြစ်တင်ခဲ့သည်။

ကြာတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အခုအတစ်လေးများ မြစ်လာသည်။ စကားများကြသည်။ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ မြင့်မြင့်မော်က အရှုံးတိုက်ပြီး ဝုန်းဆက်ပြသည်။

ထိုနေ့က စကားများပြီး မြင့်မြင့်မော် ကားမောင်း
အိမ်ထဲထွက်သွားသည်။ ကားမောင်းရင်း စိတ်ကလည်းဆို၊
ကလည်း ဝင်လာသည်မို့ ဖုန်းကိုကောက်ကိုလိုက်စဉ် လမ်းထောင့်
ထွက်လာသောကားနှင့် အချိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်လိုက်မိသည်။

ခါးပတ်ပတ်မထားမိသော မြင့်မြင့်မော် ထိုနေ့ရာမှာ
အသက်သေဆုံးသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်က သမီး လေးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့ရက်ဖြစ်သည်။
မွေးနေ့ပွဲကို သမီးလေးအတွက် မလုပ်ပေးဖြစ်လိုက်။ သမီးလေး
ကိုလည်း မွေးနေ့ရက် ရောက်တော့မည်ဟုသာ လွန်ခဲ့သော
အပတ်က ပြောထားမိသည်။

နောက်ပိုင်း ကိုသက်လွင်နှင့် မြင့်မြင့်မော်တို့ ရက်စက်
ဆိုသလို ပြဿနာဖြစ်နေသည့်အတွက် မွေးနေ့အကြောင်း မပြော
မိတော့။

သမီးလေးကလည်း မေ့နေပြီဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာ သမီးလေးက မိခင်ကိုမေးတိုင်း
ခိုင်ကြီးကို သွားနေတယ် ... အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာမို့ ရက်စက်
မည်ဟု ပြောထားခဲ့သည်။

ယခု ... သမီးလေးနားသို့ သူ့အဖေ ပြန်ရောက်လာ
သည်ဟု ကိုသက်လွင် ယုံကြည်နေမိသည်။

သမီးလေးနှင့် ပြဿနာဖြစ်သူတိုင်းကို သူ့အဖေ

ခွဲလွှတ်ခြင်းမရှိဘဲ ရက်စက်စွာ နှိပ်ကွပ်ခဲ့သည်။

သူ ... ကလေးအနီးမှ ဒီခင်တစ္ဆေပိညာဉ်ကို မည်ကဲ့သို့

အေးအေးရောက်အောင် ဝယ်ရှားပစ်ရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်

ပယောဂနှိပ်နှင်းနိုင်မည့် ဆရာများသာ ဤကိစ္စကို

မိမိမည်တူ ထင်မိသည်။

“မြတ်စွာရှင်ကြီး”ပိုင်ရှင်ဆရာမ သေ ရုံးသွားသည့်အတွက်

မိမိကို ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်တ သည်။

ကြာကြာလေးလည်း မှုကြိမ်တက်ရတော့၊ ရှေ့နှစ်ဆို ငါ့နှစ်

ဆဲရောက်ပြီ၊ ထိုအခါမှ ကျောင်းထားမည့်ဟု ဆုံးဖြတ်တာ မှုကြီး

ထားခြင်းကိစ္စကို ကိုသက်လွှင့် မစဉ်းစားတော့။

“သမီးရေ ... ဝေကြီး ဒီနေ့ ရုံးပိတ်တယ်၊ အပြင်

သွားစရာရှိတယ် ... သမီးလေး လိုက်မလား”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ဖေဖေ”

“အလှူပိတ်ထားလို့ ... သွားစားကြမယ်၊ လိုက်မယ်ဆို

အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်”

“ရေချိုးပေးခဲ့တော့ ... ဧါလေး၊ အေးတယ် ...

မြေလက်မျက်နှာဆေးပေးပြီး ... အဝတ်အစားလဲဝတ်ပေးလိုက်ရင်

ရပါပြီ”

ခဏနေတော့ အဝတ်အစားအသစ်လွဲလွယ်ဝတ်ဆင်ပြီးပြီ။

ကြာကြာလေး အိမ်ထဲက ထွက်လာသည်။

သမီးလေး၏နာမည်အပြည့်အစုံက "သက်ကြွ...
ဖြစ်သည်။ ကြွကြွလေးဟူသော အားလုံးခေါ်နေကြသည့်အတွက်
အားလုံး လူရင်းရော အသိမိတ်ဆွေများကပါ ကြွကြွလေးဟူသော
ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

အလှူအိမ်ရောက်တော့ ကိုးနာရီခွဲပြီးပြီ။ ထိုအိမ်မှာ နုနုရည်
နှင့် ဆုံကြသည်။

"လာ ... ကိုသက်လွင် ဒီရိုင်းကို ... လာထိုင်"

ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းက အလိုက်သိခွာ လှမ်းခေါ်ပြီး
နေရာဖယ်ပေးသဖြင့် နုနုရည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြစ်သည်။
ထောပတ်ထမင်းနှစ်ပွဲ လာချပေးသည်။

"လာ ... သမီးလေး၊ ဒီမှာထိုင် ... အရှောလေးပဲ"

'ဘယ်နှစ်နှစ် ရှိပြီလဲ"

"လေးနှစ်ခွဲ"

"ဇား ... သမီး၊ သက်လွင် ... မင်းလည်းစား၊
နုနုရည်လည်း ခုပဲရောက်တယ် ... ချိန်းထားကြလား"

"အံ့မယ် ... မချိန်းထားပါဘူးနော်"

"သိပါဘူး ... ရှေ့ဆင်းနောက်ဆင့် ရောက်လာတာမို့
မေးကြည့်တာ။ ... ကယ်တော့လဲ ... မစားရသေးဘူးလား"

"မင်းတို့လုပ်တာနဲ့ ... နုနု မျှော်နေပြီ၊ တော်ကြာ
မစားမသောက်ဘဲ ထသွားလို့ကတော့ ငါတို့ ဝိုင်းစားနေရအုံးမယ်"

“ဒီလောက်ပြောရုံနဲ့ ထမသွားသေးဘူး ... စားပြီးမှ
... နားမယ် ... ရှင်တို့လူက ... ကလေးအဖေ ပြင်နေပြီ၊
... နဲ့မထိုက်လို့ ထွက်သွားပြီးမှတော့ ခေါင်းထဲကို လုံး
... ဘာဘူး”

“ယုံချင်ရောကြီး ... မိန်းမသေလို့ ကပ် ညွှန်ဆွမ်းကပ်
... နောက်နေ့မနက်တိုင်း ဆိုင်ကို ဝင်ပြီး အလုပ်သွားတာ
... ကိုသိတယ် ... ကြိုက်ပြီး ကြုံနေကြလေ ... ဘာမှ ငြင်းဖို့
... ကြိုးစားကြနဲ့”

“အိမ်လောက်ထိ မတိုက်တက်သေးပါဘူးကွာ ... ကြိုးစား
... ရှိပါသေးတယ်၊ မင်းတို့အထပ်ကြီးထားတဲ့အတိုင်း မကြာခင်
... အပည့်ပျော် ... ပျော်ကွာ”

“ဝေး ... ဆေး”

“သမီးလေး ... ဒီအိမ်လေးကို သေသေချာချာကြည့်ထား
... ကိုကိုကို မေမေလေးဖြစ်နဲ့တော့မှာ”

“ကို ... လှပိုမနော်”

“အကြောင်သိ ... သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
... တုတ်လား သက်လွင်”

“ငါကတော့ ကြိုးစားနေတာပဲ ... ဇနီးထုံးပေါ့”

“ရေနစ်သေရုံပဲရှိတယ်”

“ပါးစပ်ကပြော ... လူက ရေထဲဆင်းပြီး ကယ်တင်

ချစ်နေပြီ”

ဒုန်း

သူတို့စားပွဲဝိုင်းကို နောက်ကပင့်တင်ပြီး ထုလိုက်သလို ထောပတ်ထမင်းပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းများ ဟင်းများ အပေါ်ရန်တက် သွားသည်။

အရည်သောက်ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ချဉ်ရည်ဟင်းလည်း ... တစ်ဝက်ခန့် လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ဘယ်သူ လုပ်လိုက်တာလဲ”

“ငါတို့လက်တွေ အကုန်အပေါ်မှာ ... ဘယ်သူမှ မလုပ်ဘူး ... ဒါ ... ဒါဆို ... သက်လွင် ... ဒါ မင်းကိစ္စပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... မကျေနပ်တဲ့ လုပ်ချက်ပဲ”

ထိုအချိန် အလှူရှင်က အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ဝိုင်းအသစ်ပြောင်းထိုင်ရန် ပြောလာသည်။

“တော်ပြီ ... မအေးရေ၊ အားလုံးစားလို့ပြီးကာနီးပေါ့ပြီ ... ထပ်မစားတော့ဘူး၊ အချို့ပွဲဝိုင်းမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့မယ်”

“ဘယ်သူတွေ ... ပေတုန်သေးလဲ”

“အားလုံး ... စားပွဲပေါ်ပဲကျတာ၊ ဘယ်သူမှ မဝေးတဲ့ပါဘူး”

“သမီးလေးကို ... ကျွေးပါအုံးလား”

“သမီးလေးက ... စောစောကတည်းက ပြီးနေပါပြီ”

“ကဲ ... ဒီဆို၊ တို့မှာ အချို့ပဲ ပြင်ပေးနေတယ် ...

ခိုင်းကို ပြောင်းထိုင်လိုက်တော့”

“ခုခုရည် ... သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစနေတာနဲ့ ဝအောင်

နေသေးရဲ့လား”

“မအေး သူငယ်ချင်းလား ... မစားဘဲနေမှာ အပျော်

မရှိ၊ နောက်တစ်ပန်းကန်တောင် ... ထည့်ပြီးနေပြီ”

“ကိုကျော်စိုးနော် ... ပါးစပ်သရင်းနေ ... တော်ကြာ

ကို ဝိုင်းပေါက်နေလိမ့်မယ်”

“တုတ်ပါ ... မေ့သွားလို့ ... ဘွာဘွာ”

စားပွဲဝိုင်းမှ သူငယ်ချင်းငါးယောက်လည်း ခုခုရည်နှင့်

အလွင်တို့ ဝယ်ရည်းစားများဖြစ်သည်ကို သိထားသည်မို့ အား

တမ်း နောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းမိန်းမက ... မင်းကို စိတ်မချလို့လား၊ သူ့သမီးကို

မချလို့လား ... မသိဘူး၊ သွားလေရာ လိုက်နေတာပဲလား”

“ငါ့နောက် မလိုက်ပါဘူး ... သူ့သမီးနောက်ကို

လိုက်နေတာပါ ... သူ အခုထိ မကျွတ်သေးဘူးကွ”

“ဒီအတိုင်းမနေနဲ့လေ ... မင်းအတွက်ရော တလေး

တက်ပါ ... မ ... မ”

လှမ်းက ကျော်စိုးကို သတိပေးသည့်အနေနှင့် မှတ်တမ်း

ပြုပြန်လိုက်ရာ ကျော်စိုး စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရှေ့မဆက်
ရပ်သွားသည်။

ထိုစဉ် နုနုရည်က ပြန်တော့မည်ဟု အလှူရှင် မအေးအေး
ပြောအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟယ် ... မိနုရယ် ငါ နှင်တို့ဝိုင်းမှာ စကားပြော
မလို လုပ်နေကာ ... ငါလာလို့ မရဘူး ခြစ်နေတယ် ...
အကုန်ရင် လူပါသွားမှာ ... ငါ ကောင်းကောင်းဆွယ်ခံရသေး
ထိုင်ကြအုံးတယ်”

“ငါ ... ဆိုင်မှာ ကလေးမလေးတွေကိုပဲ ထားခဲ့ရ
ပြန်ပြန်ပယ်”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ နှင်ပြန်ချင်ပြန် ကျော်စိုး
နေကြအုံး”

“ငါတော့ ... ပြန်တော့မယ်၊ သမီးလေးအတွက် အထူး
လေး လိုက်ဝယ်အုံးမလို”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဆိုင်ရှင်နဲ့သာ လိုက်သွား ...
အထူးစပယ်ရှယ်ရမယ်”

“အလကားပါ ... အကြံအဖန်ပုန်းသိတယ်”
နုနုရည်ကလည်း သာမှမပြောဘဲ ထသွားမည်။
သက်လွင်ကလည်း ကြုံကြုံလေးကို လက်ဆွဲပြီး နောက်
လိုက်သွားသည်။ မအေးအေးပြင်ကလည်း မတား

အသံချင်းများကို ပေးတိုးပြုပြီး ပြုံးကျေနပ်ခဲ့သည်။
အိပ်ပြင်ထွက်ပြီး ကားနားအရောက် နုနုရည်က ...
ကိုသက်လွင်အား ကြည့်ပြီး ...

“နောက်နေ့မှလာ ... အခု မလိုက်ခဲ့နဲ့”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါရစေ ... ဆိုင်မှာလည်း သမီး
အတွက် အထည်လေးတွေ ရွေးချင်သေးတယ်”

“ကလေးဝတ်တွေ ... မရှိဘူး”

“မညာပါနဲ့ ... ကိုယ်လာတိုင်း တွေ့နေတာပဲ၊ တကယ်
ဆိုဘူးဆိုလည်း ပိတ်စပယ် တပ်ပါတည်းတိုင်းပြီး ... နုနုကို
စက်ချုပ်သပလေးတွေကို အမြီးချုပ်ခိုင်းပယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ... ရှေ့ကသွားနဲ့၊ ကျွန်မ ကားပါတယ်”

“ဘယ်မှာ ပါလို့လဲ”

“ဟိုရှေ့က ခြံထောင့်မှာ ရပ်ထားတယ် ... ဒီမှာ
ပိုင်ရာမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ... ဟိုးရှေ့မှာ ရပ်ရတယ် ...
နားနှင့်လေ”

“နုနု ... အရင်ရှေ့ကသွားပါ”

နုနုရည်လည်း ကားရပ်ထားသည့်နေရာသို့ သွားပြီး
ကားပေါ်တက်သည်။ ပြီး ... ကားမောင်းထွက်လိုက်သည်။

နုနုရည် ကားမောင်းထွက်သွားမှ ကိုသက်မောင်လည်း
ကားကို စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အလှူဒါနနှင့် မြို့ထဲကို ဆယ်မိနစ်ပင် မောင်းစရာမလို
မြို့စွန့်နီးပါးဆိုပေမဲ့ မြို့က သေးသည်။ ကားလမ်းက အဝေးခြေ
ခရီးသွားကားများ ကုန်တင်ကားများ အမြဲတမ်း ဖြတ်ကြသည်။
ကားပြက်လှသည်မရှိ။

လမ်းသွယ်မှ ကားလမ်းမပေါ် မောင်းတက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ လူလိုလို အရိပ်လိုလို ပေါ်လာ
သည်ကို နုနုရည် မြင်လိုက်သဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်မိလိုက်
သည်။

“အမယ်လေး ... သရဲ ... သရဲ”

“ဒုန်း”

နောက်က လက်ကြီးထွက်လာပြီး နုနုရည်မှတ်နုကို
လှမ်းဆွဲသဖြင့် ထဒော်လိုက်စဉ် သူ့ကားကို ရှေ့မှလာနေသော
ကုန်တင်ကားကြီးက ဝင်တိုက်မိလိုက်သည်။

လမ်းပေါ်နှစ်ပတ်ခန့် လိင့်သွားပြီး လမ်းဘေးမှာ ပက်လက်
လန်လျက် ရပ်သွားသည်။

ကိုသက်လွင်တို့ ကားအနီးရောက်တော့ ... တိုက်မိ
သွားပြီးပြီ။

“သမီး .. ဆင်းမလာနဲ့ ကားပေါ်မှာနေ”

ကားကို ဆေးကော်ရပ်ပြီး လမ်းသွယ်ထဲမှ ကားလမ်းမပေါ်
ငြိမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကုန်းကားကြီးလည်း ရွှေမှလူအချို့ ဖိတ်ရပ်နေသည့် အတွက် ဆက်မပေါင်းဘဲ ရပ်နေသည်။

ကိုသက်လွင်တို့လည်း ကားထဲမှ နုနုရည်ကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ကြသည်။ ယောက်ျား လေးယောက်ခန့်ပိုင်းပြီး ဆွဲထုတ်မှ အပြင်သို့ ရောက်လာသည်။

အသက်မသေသေးသော်လည်း အခြေအနေမတောင်း ကြောင်း အားလုံးသိကြသည်။

“နုနုရည် ... နုနုရည် အားတင်းထား ... ဆေးရုံကို ခို့ပေးမယ် ... ဟုတ်လား။”

“သ ... သရဲ ... ငါ့ကို သရဲ ...”

ထိုမျှသာ ကိုသက်လွင်ကိုပြောပြီး ခေါင်းလည်ကူးတာ အသက်ထွက်သွားတော့သည်။

“နုနုရည် ... နုနုရည် ... မြစ်ရလေကွာ”

ကိုသက်လွင်လည်း ဆေးရုံရှိမည့်အကြံကို ရပ်လိုက်ရ တော့သည်။ အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော နုနုရည်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လမ်းဘေးဖောင်းမှာ ချထားလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ရဲများရောက်လာပြီး ပေးသည်။

“နောင်ကြီးနဲ့ ... သိလား”

“သိပါတယ် ... အလှူကုန် အတူတူ ပြန်လာကြတာပါ။”

သူက ရွှေတမောင်းပြီးလာတာ ကျွန်တော့်ကားက နောက်ထ

ပါလာတာ ... လမ်းကြားက ကွေ့အသွားမှာ လမ်းပေါ်
ကားကြီးနဲ့ ဆောင်းပိပြီး ... အခုလို ဖြစ်လွှားတာပဲ”

“အဲဆို ... ဒီမိန်းကလေး မှားတာပေါ့”

ကိုသက်လွင်လည်း နုနုရည် ပသေခင် ပြောသွားသလို
သရဲကိုတွေ့ပြီး အခုလို ဖြစ်ရသည်ကို မရှင်းပြတော့ ... ရှစ်
လွင်လည်း မည်သူမှ ယုံမည်မဟုတ်။

မြင့်မြင့်မော်တစ်ယောက် ပိညာဉ်တစ္ဆေဘဝနှင့် ဘယ်
လူတွေကို သတ်ဖြတ်နေအုံးမည်မသိ ... စိတ်မကောင်းစွာ
ကားဆီပြန်လာပြီး ... လေးထွက်ခဲ့သည်။

သူ ... အရင်ဆုံး နုနုရည်ဆိုင်သို့ ဟောင်းခဲ့ပြီး အက
အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

နုနုရည်အစ်မ ပြဝတ်ရည်ထံသို့လည်း ခဲလျားက ဖုန်းဆ
အကြောင်းကြားပြီးပြီဖြစ်၍ မကြာခင် အခင်းဖြစ်သည်နေရာ
မြဝတ်ရည်ရောက်လာကာ စီစဉ်စရာများ စီစဉ်လုပ်ကိုင်နေသည်

ကိုသက်လွင်လည်း သမီးပါနေသည့်အတွက် အိမ်
တန်းပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ကိုသက်လွင်လည်း အခေါ်ဖြစ်သူ
နုနုရည်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ အခေါ်ဖြစ်သူက သူ
နုနုရည်အကြောင်း သိပြီးပြီပို့ စိတ်မကောင်းသည့်အကြောင်း ပြ
လာသည်။

နေ့ဆယ်နှစ်နားရီနှင့် ရှိတော့ သမီးလေးအခန်းမှ ရယ်ဟောသံ၊
ကြားလိုက်သည့်အတွက် ကိုသက်လွင် သမီးအခန်းတံခါးကို ဖွင့်
ကြည့်သည်။

သူ့အနီးမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသကဲ့သို့ ရယ်ဟော
မင်း စကားတွေ ပြောနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“လာ ... ထိုင်အုံး။ ဒေါ်လေး ပြောပြစရာရှိသေးတယ်”
ကိုသက်လွင်လည်း အဒေါ်အနီး ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“မင်းအမေတို့ ဒေါ်လေးတို့ ကိုးကွယ်နေတဲ့ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသိလား ... မင်း နှစ်ခေါက်လောက် ရောက်ဖူးပါတယ်”

“ဦးတောင်ဘက်က ဓမ္မသုခကျောင်းလား”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီကျောင်းကိုသွား။ ဆရာတော်ရဲ့
အိမ်ကြီးရှိတယ် ... အသုံးက ပြောက်ဆယ်ကျော် နှစ်ဆယ်
ခန့်ကျော်ရှိပြီထင်တယ် ... သူ့မှာ ပယောဂအကြောင်း နားလည်
တယ်။ ဆေးလည်းကုတယ် ... မင်းအမေမှာမည် ဒေါ်လေးနားမည်
ပြောပြီး ဆရာတော်ကိုလျှောက် ... အဲဒီဆရာကြီးနဲ့ သွားတော့
လိုက် ... ဆူက ကာလုပ်သင့်တယ် ပြောလိမ့်မယ်”

“ဒီနေ့ ... အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်တနင်္ဂနွေနေ့
သွားလိုက်မယ် ... ဆရာတော်ကို လျှောက်လည်း ထူသွားသင့်တော့နဲ့”

တုတယ်”

“လှူချင်လည်းလှူ၊ မလှူလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီဦးလေးကြီး ... လိုက်လာပြီး လုပ်ကိုင်ပေးတယ်ဆိုရင် ကန်တော့ရမှာပေါ့”

“ပြစ်ပါတယ် ... ဆရာတော်ကိုလည်း အဝင်အကောင်းအောင် လှူလိုက်ပါ့မယ်”

နောက်နေ့ ဆွမ်းစားပြီးချိန်ခန့် ကိုသက်လွင်တစ်ယောက် ဓမ္မသုခကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာတော်ကို ဝင်ဖူးသည်။ ဆရာတော်က လမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတွက် ဆရာနေသည့်ရပ်သို့ ရောက်လာသည်။

“အဘ ... ဦးမိုး ... အဘဦးမိုး”

“ဟေ့ ... ဝင်ခဲ့လေကွာ”

“လာကွ ... ငါ ထမင်းစားပြီး ခိုက်လေးတာနဲ့ တုပေါ် တက်လဲနေတာ”

ကုတင်ပေါ်ထထိုင်မှ ... ဆရာဦးမိုးကို တွေ့ရသော ဘုရားကိုဦးချပြီး ထိုင်နေစဉ် ဦးမိုး အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ကိစ္စရှိလား ... သူငယ်”

ကိုသက်လွင်လည်း မြင့်မြင့်မော်အကြောင်းကို ချစ်လိုက်သည်။

“အင်း ... အဘ အာရုံခံကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

ပျက်လုံးဝိုက်ပြီး ခဏမျှ အာရုံခံနေသည်။ ငါးမိနစ်ခန့်၊
ကြာမှ ပျက်လုံးပွင့်ပြီး ...

“ငါ့သားရဲ့ ဇနီးက ... ငါ့သားကို ပိတ်တာနော ...
သူ့သမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့
စွမ်းအားတွေ ကြီးထွားကြီးလာနေပြီ။

သူ့သမီးကလည်း အမေ့အဖေ ဖြစ်နေတယ်။ ကလေးကို
အမေသေပြီလို့ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြ ... အမေ့အဖေ
စွဲလမ်းတဲ့စိတ်ကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်လုပ်။

သူ့အမေအဖေ ခွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိနေသမျှ ... ပိတ်ရဲ့
ဝိညာဉ်က သူ့အနီးမှာ ရှိနေမှာပဲ ... သမီး သူ့ကို ဗုန်စပြီး
ကိုယ့်အဖေ ချစ်လာမှ ... သမီးအဖေ စွဲလမ်းစိတ် ကုန်ထွားမယ်

အဲဒီအချိန် သူ့ကို အနီးက နှင်ထုတ်လို့ရတယ် ... အခုနေ
ကတော့ သူ့ကို အဝေးထွက်အောင် လုပ်တာနဲ့ ... သူ့ရဲ့
ဝံ့ပြန်မှုက သေချာတော့မယ်”

“ဆရာကြီး ... သရဲမကို နှင်ပေးလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဆရာကြီး နှင်ပေးချင်ပါတယ် ... အခုနေခေတ်မှာ မေ့ပျက်
ဘူး။ ခဏသည်ခံစောင့် ... သားရဲ့သမီးလေးကို သူ့အဖေအဖေ
တွယ်တာစွဲလမ်းတဲ့စိတ်ကို ပျောက်အောင်လုပ်အုံး”

“တုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ရှေ့ ... ဒီ ချည်မန်းကြီး ဝင်းရဲ့လမ်းကတော့”

ချည်ထား ... သမီးလေးရဲ့လက်မှာလည်း ချည်ထား ...
မချွတ်စေနဲ့ ... ဒီချည်မန်းရှိနေရင် မင်းတို့သားအဖကို ဘာမှ
မလုပ်နိုင်ဘူး ... အရင်ဆုံး အဘယ့်တော့ ပြန်လုပ်လိုက်ဆုံး

ကိုသက်လွင်လည်း ဆရာကြီးထံက ပြန်ခဲ့သည်။ ပြန်သာ
လာရသည်။ ဆရာကြီးတို့လည်း အားမရ တကယ်ဆို သရဲကို
လိုက်ပြီး နှင်ထုတ်ပေးရမှာ ... အခုတော့ သူတို့ကို ပြန်ပြီး
လုပ်ခိုင်းနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ပေးလိုက်တဲ့လက်ဖွဲ့ကြီးကိုတော့
လက်မှာချည်ထားရန်တော့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

နောက်နေ့ အိမ်က ရှစ်နာရီခွဲမှ ထွက်ပြန်တော့သည်။
သမီးကို မူကြိုလည်း မပို့ဖြစ်။ နုနုရည်တို့ဆိုင်ကိုလည်း ဝင်စရာ
အကြောင်း မရှိတော့ ... ရုံးကိုသာ တန်းလာခဲ့သည်။

ညနေ လေးနာရီခန့် ရုံးခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့်
အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ရုံးရှိလူတော်တော်များများ လေးနာရီထိုးကတည်းက ပြန်
ကုန်ပြီ။ လေးနာရီခွဲ ရုံးဆင်းသည်ဆိုသော်လည်း ကိုသက်လွင်
အလုပ်လက်ထောက်နေပေမဲ့ မပြီးနိုင်သေး။

ရုံးမှာစောင့်သည့် ဦးတင်ညွန့် တစ်ယောက်သာ တံမြက်စည်း
လှည်းရင်း ရှိနေသည်။ ဦးတင်ညွန့် အပြင်ထွက်သွားစဉ် ဖုန်းပြည်
လာသဖြင့် ကောက်တိုင်လိုက်သည်။

“ကိုသက်လွင်လား ... ကျုပ်ပြန်လာပြီ ... ရှင်က
ကျုပ်တို့နှင်မလို ... ဆရာလိုက်ခုံဝမ်းနေတယ်ပေါ့ကုတ်လား၊
ရှင်ဆရာ လိုက်လာရင် ကျုပ် ... သတ်ပစ်မှာ”

“တင် ... မင်း ... မင်း”

ဖုန်းထဲကအသံ ပျောက်သွားသည်။

တီ ... တီ

“တင်”

ကွန်ပျူတာပျက်နှာပြင်မှာ မြင်မြင်မော်ပုံ ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်ကိုတော့ ဟိုလူနဲ့ ခွပ်ခွပ် ဒီလူနဲ့ ခွပ်ခွပ် ... ရှင်
ကောင်မနဲ့ မြန်ရွှင်ချင်လို့ မဟုတ်လား ...

ဟား ... ဟား ... ရှင်ကောင်မကို ကျုပ် ...
မနေ့က ကားနဲ့ ပိတ်တိုက်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ပြီ ... ရှင် ပိတ်ကူး
ယဉ်လို့ မရတော့ဘူး ... ကျုပ်သမီးနဲ့ ကျုပ်ကိုခွဲမယ့်လူမှန်သမျှ
ကျုပ်သတ်မယ် ... ရှင်ကိုလည်း သတ်မယ် ... ဟီး ... ဟီး”

ရုတ်တရက် သူ့ဘာမှ မြန်မပြောမီ ကွန်ပျူတာပေါ်မှရှင်
ပျောက်သွားသည်။

ကိုသက်လွင်လည်း အလုပ်လတ်စေသတ်တော့ဘဲ ပါဝါ
ပိတ်ကာ အခန်းသော့ခတ်ပြီး ဦးတင်ညွန့်ကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပြန်
လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ ရောက်တော့ သမီးနှင်ဒေါ်လေးတို့ စကားထိုင်ပြော

နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ပြေးအဘွားနှစ်ယောက် ... စကားလက်ဆုံတု
ပါလား”

“အခုပဲ ... ရေချိုးပေးပြီး ထိုင်နေကြတာ”

“ဖေဖေ ... ဗုဒ္ဓဘူးနေ့ ရုံးပိတ်တယ်ဆို”

“ခရစ္စမတ်နေ့လေ ... သမီးဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖေဖေရယ် ... မေမေရယ် ... သမီးနဲ့ ရုပ်
သွားကြည့်ကြမယ်”

“တင် ... သမီးမေမေက ဘယ်မှာလဲ၊ ခရီးသွား
တယ်လေ”

“မေမေက ချီပါတယ် ... ခရီးမသွားပါဘူး။ သမီး
နေ့တိုင်း နေပေးတယ် ... ပုံတွေပြောပြတယ်”

“သမီး ... မေမေ မရှိဘူး”

“ရှိပါတယ်ဆို ... မေမေနဲ့ပဲ သွားနေတော့မယ်”

ကြူကြူလေးလည်း စိတ်ဆိုးပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။
ထမင်းစားပင် အတော်ပေါ်ယူရသည်။

ထမင်းထွက်စားပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသဖြင့် ...
ကိုသက်လွင်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ခရစ္စမတ်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ရုံးပိတ်သည့်အတွက်
ကိုသက်လွင်လည်း အခန်းအောင်းပြီး စာပတ်နေလိုက်သည်။

ဆယ်စာရိယာတို့၏ အလေးအထားကို အိမ်ထောင်ရေးအတွက် လာသည်။
အထောက်အကူပြုပေးပြီး ပညာရေးကော်လိပ်မှ ကျောင်းပြီးကာ
အထက်တန်းပြဆရာမအဖြစ် အမှတ်(၃) မူလတန်းကျောင်းမှာ
ဆောင်ရွက်သည်။

ကိုသက်လွင်နှင့် မောင်နှမတစ်ဝမ်းကို တော်စပ်သည်။
အစ်ကိုနှင့် မြင့်မြင့်မော်တို့၏ ပြဿနာကို သိထားသည့်အတွက်
အကယ်တုတ်မတုတ် ပရိတ်စာ အစ်ကိုအားမှ နာခဲ့သူဖြစ်သည်။
အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အလေးအထား အရ ဆရာမနှင့် သုံးဦးသာရှိသည်။

ကိုသက်လွင်မှာတော့ ဝိသေသပညာဆိုင်ရာနေသည့် ညီတစ်
ယောက်သာရှိသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိပြီး လူပျိုဖြစ်သည်။
ဝိသေသပညာဆိုင်ရာ နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ချိုချိုမာမာ မိသားစုလားရင်း တင်းနှင့်စားစရာ နှစ်နှစ်
လောက်သာရှိသည်။

ကြာကြာလေးကို ခေါ်ပြီး ပါလာသည့်ပုန်များကို တွေ့
ရသည်။ ပုန်စားပြီး ကာတွန်းကားကြည့်မည်ဆိုကာ ဆန်းဆန်
စားသုံးသည်။

ချိုချိုမာမာလည်း တစ်နေ့လုံးနီးပါး အချိန်ကြာပြီး ညနေ
အောက်မှာရောက်ကာနီးမှ ပြန်ရပ်ပြန်တော့သည်။
အောက်ထပ်မှ အင်ပါထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ထာတို့ကား

ကြည့်နေသည့် တူမ ကြူကြူလေးကို စွတ်ဆတ်ရန် ... ခန်းထဲသို့
ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကြူကြူ ... သမီး၊ ဒေါ်လေး ပြန်တော့မယ်”

“သွား ... သွား၊ မှောက်လည်း မလာခဲ့နဲ့”

“ဟင် ... သမီးကြူကြူ၊ ဒေါ်လေးကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“ဆိုးတယ် ... ဆိုးတယ် ...

ဒေါ်လေး ... လာလို့ ဒီနေ့ ဝေဝေရယ် မေ့မေ့ရယ်
အတူတူ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မှာ ... အခု မသွားရတော့ဘူး”

“သမီးမေမေ ... သေသွားပြီလေ ရှိမှ မရှိဘဲ”

“ရှိတယ် ... ဒီအခန်းထဲမှာရှိတယ် ... မသေဘူး”

“သမီး ... ကြူကြူ လူကြီးတွေကို မညာရဘူးလေ
မေမေက ... ဟိုးအဝေးကို ထွက် ... ထွက် ...

ဟင် ... သ ... သ ... ရဲ”

မီးမထွန်းရသေးသဖြင့် အနည်းငယ်မှောင်စပြုနေသော
အခန်းထောင့်မှာ ရုပ်နေသည့် မြင့်မြင့်မော်ကို ကြူကြူလေးရော
ချိုချိုဟယ် တွေ့လိုက်သည်။

“တွေ့လား ... မေမေချိုတယ်”

“ထုံစဉ်မှာပင် မြင့်မြင့်မော်၏ မူလရုပ်သွင် ပျောက်ပြီး ...
ကြောက်စရာအသွင် ပေါ်လာသည်။ ကြူကြူလေးကလည်း သူ့မိခင်
အဖြစ်မှ သရဲမအဖြစ် ပြောင်းသွားသည်ကို တွေ့နေရသည်။

“အဖေ ... အဖေ ... ဖေဖေ”

ကြူကြူလေး၊ ခေါ်သည်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး
ချိုချိုမာထံ လက်ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

ဝုန်း

ချိုချိုမာ နောက်သို့ လွင့်ထွားသည်
ထို့နောက် ခြေနှစ်ချောင်းကို ... သည့်အလား ဝေါခနဲ
ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

ဝုန်း

လူကို မငြိုး ပစ်ပေါက်လိုက် သည့်အလား ချိုချိုမာ လေမှာ
ပျံ့လွင့်ထွက်သွားသည်။

ချိုချိုမာတစ်ယောက် ပျက်လုံးပြုပြီး နာကျင်နေသော်လည်း
အသံက ထွက်မလာ။

အောက်ထပ်မ ဖုန်းလှိုင်ပြောနေကြသော ကိုသက်လွင်
တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် နာပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။

“ချိုချိုမာ ... ချိုချိုမာ ... ကြူကြူ ... ကြူကြူလေး
တံခါးဖွင့်ကြစမ်း ... အခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

တံခါးကို လှည့်ဖွင့်သည် ... မပွင့်၊ ကျယ်လောင်စွာ
ထုရိုက်အော်ဟစ်နေသော်လည်း အထဲက ဘာမှ ပြန်မပြော။

သရဲမက ... ချိုချိုမာအား စိတ်တိုင်းကျ ပစ်ပေါက်

နေသည်။

“မေမေ ... ဒေါ်လေးကို မလုပ်နဲ့”

“မလုပ်နဲ့ ...”

ကြူကြူလေးက မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဝတ်စုံကို အတင်းဆွဲပြီး မလုပ်ရန် အော်ဟစ်နေသော်လည်း ရပ်ခြင်းမရှိ၊ ကြောက်စရာ မျက်နှာကြီးနှင့် အသေသတ်နေတော့သည်။

လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့မှ ... ရပ်နေရာက ပျောက်သွား သလို ... အခန်းတံခါးလည်း သူ့အလိုလို ပွင့်သွားတော့သည်။

“အမယ်လေး ... သမီးလေး ... သေပါပြီ”

ဒေါ်လေးလည်း မလှုပ်မရှား၊ အခန်းသောင့်မှာ လဲနေသော သမီးကို သွားပြေးပွေ့ပြီး အော်လိုတော့သည်။

“သမီး ... ဒေါ်လေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မေမေနဲ့ ... ဒေါ်လေး ရန်ဖြစ်တာ ...

မေမေ စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါ်လေးကို သေအောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး တီး ... တီး ... တီး”

“မငိုနဲ့သမီး ... အခု မေမေက ဘယ်မှာလဲ”

“မေမေတို့လာတော့ ... ထွက်သွားတယ် ...

ဒေါ်လေးက ... သမီးမေမေ သေပြီတဲ့ ... မရှိတော့ ဘူးတဲ့ ... သမီးက ရှိတယ်ဆိုတာကို မယုံဘူး ... သေတာ ကြာပြီလို့ ပြောတာနဲ့ ... မေမေ ရောက်လာပြီး ရန်ဖြစ်ကြတာ”

“ဒေါ်လေးပြောတာ ... မှန်တယ်သမီး၊ ဖေဖေတို့က သမီးကို သနားလို့ မပြောတာ ... သမီးမေမေက လွန်ခဲ့တဲ့ ငါ့အလောက်က သေသွားပြီ ... အခု သမီးဆီ ရောက်နေတာ မေမေအစစ်မဟုတ်ဘူး”

“မေမေ စိတ်ဆိုးတော့ ... ကြောက်စရာမျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားတာ ... သမီးမြင်လိုက်တယ်”

“အဲဒါ ... လူမတုတ်လို့ပေါ့ သူ သေသွားပြီ၊ သမီးနားကို သရဲအဖြစ်နဲ့ ရောက်လာတာ”

ကိုသက်လွင်လည်း စိတ်လည်းဆိုး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး သရဲမ ကြိုက်မှန်း သိပေမဲ့/ စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောလိုက်သည်။

“သမီးက ... လူ၊ သူက ... သရဲ၊ သမီး မြင်တဲ့ ကတိုင်းပဲ သူ့စိတ်ဆိုးလာရင် သရဲမကြီး ဖြစ်သွားတာ”

“သမီးက ... နှမမေ့ကိုချစ်လို့”

“အခု ... ချစ်သေးလား၊ သရဲမကြီးကို”

“သမီး ... ကြောက်တယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... တီ ... တီ”

“ချောက်”

မီးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်လား မသိ၊ မှောင်သွားသလို အခန်းထောင့်မှာ သရဲမကြီးကို အားလုံးမြင်လိုက်ရသည်။

“မင်း ... မင်း ... ဘဝခြားသွားပြီ၊ သမီးနား လာမနေ”

နဲ့တော့ ... သွား”

“ဟား ... အား၊ ငါနဲ့သမီးကြား ဝေးအောင်လှုပ်မလှုပ်နဲ့သမီး ငါ ... သတ်ပစ်မယ်”

“မင်း ... သမီးကို စိတ်ခုက္ခမပေးနဲ့၊ သမီး အကြောင်း လွန်ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ငါ ... သမီးကို ခေါ်သွားမှ၊ ငါ-... ဒီအိမ်က ထွက် သွားတာနဲ့ အပါခေါ်သွားမယ်”

“မခေါ်ရဘူး ... မင်းကသရဲ ... ငါတို့ကလူ”

“လူကို မခေါ်ဘူး ... ပိညာဉ်ကို ခေါ်မှာ ... ဟိ ... ဟိ”

သရဲက ကိုသက်လွင်ကို အနီးကပ် တိုက်ခိုက်ရန် တိုးကပ်လာသည်။ လက်ကြီးနှင့် ဖမ်းတိုင်ပြီး အပေါ်သို့ ဆွဲမြှောက်သည်။

“လွတ် ... သရဲမ ... လွတ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... နင့်ကို ငါ ... သတ်မလို့”

ဝုန်း

ကိုင်မြှောက်ထားရာမှ ပစ်ဖျဲလိုက်သည်။

လဲနေသော ကိုသက်လွင်အနီးသို့ ရောက်လာကာ အပေါ်မှ မျက်နှာကြီးကို စီးမိုးထားရင်း လည်ပင်းညှစ်သတ်ရန် ပြုနေသည်။ ကြူကြူလေး ပြေးလာပြီး သရဲမ ပိခင်အား ထုရိုက်တာ

ဘက်နေသည်။

“မေမေ ... ဖေဖေကိုလွှတ် ... လွှတ် ... မလုပ်နဲ့!
ဖေဖေကို မလုပ်နဲ့ ... တီး ... တီး ... မေမေကို
တယ် ... မေ့မေ့ကိုမုန်းတယ် ... အခု လွှတ် ... လွှတ်”

ဖခင်လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ရန် ကြိုးစားနေသော မိခင်
ကြီးကို မလုပ်ရန် ထုခိုက်ပြီး တားနေသည်။

“သွား ... ငါ့နား လာလှုပ်မနေနဲ့။”

သရဲမက ကြူကြူလေးအား သမီးတု ပုပြင်တော့ဟဲ
လှုပ်နေသည့်အတွက် စိတ်ဆိုးပြီး လက်ပြန်ရိုက်လိုက်ရာ ...
ကြူကြူလေး လွင့်စင်၍ လဲကျသွားသည်။

ကိုသက်လွင်လည်း ဆရာကြီးပေးလိုက်သော လက်ဖွဲ့
ညှစ်မုန်းကို သတိရသွားသည်။ သမီးလေးကို ချည်ပေးရန် အိတ်
ထဲမှာ ထားသည်ပို့ လွတ်နေသောလက်နှင့် အိတ်ထဲမှ ချည်မုန်း
ကြီးကို နှိုက်ယူပြီး သရဲမ့မျက်နှာလှည့်သည်နှင့် တနေသော
မိခင်ထံ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ဝူ ... ဝူ ... ဝူ

မိခင်ထံမှ ဝင်းခနဲ လက်သွားပြီး မီးခိုးများ အလုံးလိုက်
ထွက်လာသည်။ တပြည်ပြည် မီးခိုးများ ပိုမိုများပြားလာကာ
သရဲမ၏ခန္ဓာကိုယ်လည်း မီးခိုးလုံးကြီးထဲမှာ အခိုးအငွေ့များအဖြစ်
ရောနှောပြီး လွင့်ပြောပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“သွားပြီ ... သရဲမကြီး ပျောက်သွားပြီ”

“ဆရာကြီးက သူပေးလိုက်တဲ့ ချည်မန်းကွင်းကစွမ်း
တယ်ဆိုတာသိလို့ ... လိုက်မလာတာဘဲ ... ယုံယုံကြည်ကြည်
ပေးလိုက်တာကို ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်က ...

ဆရာကြီး လိုက်မလာလို့ ဆရာကြီးပညာကို အ
သေးတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်အတွက် ပေးထားတဲ့ ချည်မန်းကြီး
လက်မှာ မချည်ဘဲ ဘုရားစင်မှာ တင်ထားလိုက်တယ် ...

လိုရမယ်ရ သမီးလေးကို ချည်ပေးမလို့ ယူထား
သရဲမသိပြီး သမီးလေးကို တစ်ခုခုလုပ်မှာစိုးလို့ မချည်ပေးဖြစ်
အိတ်ထဲမှာ ထားလိုက်တာ ... ကံကောင်းသွားတယ်”

“ဘုရားစင်ပေါ်က ချည်မန်းကြီးကိုယူပြီး အရံအဖတ်
အနေနဲ့ သမီးလေးမှာ ချည်ပေးလိုက်အုံး”

“ကဲ ... ဒေါ်လေး၊ ညီမလေး အခုလိုဖြစ်သွားတာ
စိတ်မကောင်းပါဘူး ... ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

“မင်းအစ်ကိုနဲ့ မင်းအစ်မကို လှမ်းအကြောင်းကြားလို့
ဘယ်သူမှ မသိအောင် သမီးအလောင်းကို အိမ်ကို ပြန်သယ်ထွာ
မယ် ... ဒီမှာ ကိစ္စပြီးစီးတဲ့အထိ မထားဝံ့ဘူး။ မင်းရဲ့သရဲမ
စိတ်ချရသေးလား မသိဘူး ... အဒေါ်လည်း မင်းညီမ ရက်လည်
ပြီးမှ ပြန်လာတော့မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ... ဒီရွှေသည်မှန်နဲ့ ပြီးထုံးသွားမိ

အနီ ... ဆုတောင်းမိပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်”

ဒေါ်လေးလည်း သမီးအလောင်းကို ဇက်ပြီး မစိုတော့
နည်းအတိုင်းသားနှင့် ဆက်တီပေါ်သွားထိုင်နေသည်။

ကိုသက်လွင်က ပုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေးလိုက်သဖြင့်
အာရုံစိုက် အားလုံးရောက်လာတော့ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ
သည်။

ကျယ်လောင်စွာ မှီရန် မိဝင်ပြင်သူက တားသည်။ ရဲစခန်း
ဆက်၊ ဆေးရုံရောက်လျှင် အလောင်းပါ ပြန်မရမှာစိုး၍ပြင်သည်။
ကားပေါ်တင်ပြီး ချိန်ချိန် ရှင်းစွာကို ဒေါ်လေးက အိမ်သို့
ပို့သယ်သွားတော့သည်။

ပြင်ပြင်မော်အိမ်အပန်းကြောင့် မဆိုင်သူရော ဆိုင်သူများပေါ်
ဆက်သေဆုံးကြရသည်။

အပန်းမိစ္ဆာသရဲမက ... တကယ်ပဲ အပြီးတိုင် တွယ်
ကွက်သွားသည်လား ... တယ်အချိန် ပြန်ပေါ်လာအံ့မည်ဆို
ကိုသက်လွင်တို့သားအဖလည်း စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ညတော
ကို တစ်ညပြီးတစ်ည ကျော်ပြတ်နေရတော့သည်။

အပြေးကြီးတဲ့ သရဲကြီး

“ကိုသောင်းစိန် ... ကိုသောင်းစိန်”

“အေးဆုံ ... ဘာလဲ၊ ခြံဝဲက အော်လာတယ်
လာ ... အထဲရောက်မှ ပြော ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တော်တို့အမျိုးကောင်သူငယ်ချင်း တောင် ... ရွာ
စားဆုတ်ခံရပြီး ... သေနေပြီတဲ့”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“မနက် ... လယ်ကွင်းထဲသွားတဲ့ ရွာကလူတွေ တွေ
ရွာလူကြီးကို လာပြောတာ ... ကျုပ် ကြားခဲ့တယ်”

“တောက် ... တို့ ... အောင်ချစ်သားရွာက ဘေး
တွေပဲဖြစ်မယ် ...

နေအုံး ... ငါ ... တောင်တို့အိမ် သွားအုံးမယ်”

“ရှင်က ... ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ တော်ကြာ ... ခဲ့တွေ
ရောက်လာရင် ... ရှင်ကို ဘာသိသေးလဲလို့ မေးလား၊ စမ်းလား
ပိုင်လာလိမ့်မယ်”

“ဟ ... ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒဲဒိုင်း ကြက်ပိုင်း မရောက်တာ
မှန်ရက်လောက်ရှိပြီ ... ပိုက်ဆံပြတ်လို့ အရက်ဆိုင်တောင်
မရောက်ဘူး ... ဝါ ... သွား သတင်းနားစွင့်လိုက်အုံးပယ်”

သောင်းစိန်က ဇနီးပြင်သူ အေးဘုံတားနေသည့်ကြားမှ
ရှာထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သံချောင်းလည်း ပိုးစိပြီး ဆုံးသွားပြီ ... ယခု သေသူ
တောင်က ရွာမှာ နာမည်ကြီးလူပိုက်ဖြစ်သည်။ သုံးပည်ရ တောင်တု
လူသိများသည်။ ဖဲသမားတောင်၊ ကြက်သမားတောင်၊ စားတောင်
ဟူ၍ဖြစ်သည်။

တောင်နှစ်ဘတူ ဆိုးတူပေါင်းဖက် နှစ်ယောက်ကတော့
သောင်းစိန်နှင့် သံချောင်းတို့ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်လုံး ဖဲရော၊
ကြက်ရော ဝါသနာကြီးသလို သူတင်ကြားသည့် ဝိုင်းဆီ အရောက်
သွားကြသူများဖြစ်သည်။

တစ်ရွာလုံးက သူတို့ သုံးယောက်တို့ ခွဲကြောက် ကြောက်
ကြသည်။ တစ်လကို တစ်ခါမက လှူကြီးဒိပ် ရောက်ကြသလို
တစ်နှစ်ကို ငါးကြိမ်ထက်မနည်း ခုံစခန်းရောက်ကြသည်။

အချုပ်ထဲမှာ သုံးလေးရက်ခန့် ထည့်ထားလိုက်သည်။

ပြီး ... ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။

ရဲစခန်းမှာ ဆွေမျိုးမကင်းသော ရဲတပ်ကြပ်တပ်ယောင်
ရှိသည်။ တစ်ဖန် တရားရုံး မရောက်မီ ထိုရဲက ထောင်ခံပင်ဘက်
အမျိုးဟုဆိုသည်။

ကြာတော့ သူနှင့်ရန်ငြိုးရန်စရှိသူများက ရဲစခန်းရောက်
လည်း ဒီကောင်တွေ ပြန်လွတ်လာတာပဲ ... အသေသတ်ပစ်တာ
အကောင်းဆုံးပဲဟု ပြောလာသည်အထိဖြစ်သည်။

အောင်ချမ်းသာရွာက သူတို့ကဲ့သို့ နာမည်ကြီး လူပိုက်
ကျော်မိုး၊ အောင်နိုင်၊ လှဝင်း၊ ထွန်းပိန်တို့နှင့် တတွဲတွဲ ရှိခဲ့ရာ
လွန်ခဲ့သောနှစ်မှစပြီး ကျောက်တန်းရွာ နာရေးအိမ်က ဖဲဝိုင်းမှာ
စကားများ ရန်ဖြစ်ရာက အတွဲမဝိတော့ဘဲ ရန်ဖက်များ ဖြစ်သွား
သည်။

အောင်ချမ်းသာရွာက ကျော်မိုး၊ အောင်နိုင်တို့လူစု ဖဲဝိုင်း
ကြက်ဝိုင်းလုပ်သည်ဟု သတင်းကြားလျှင် ရဲစခန်းထိသွားပြီး သတင်း
ပေးလက်ထောက်ချသည်။ သတင်းအတိအကျရသည့်အတွက်
ရဲစခန်းက လာဖမ်းသည်။

တောင်တို့စနက်မှန်းသိတော့ ... မိန်ဖော်ပြီး ရွာပြင်မှာ
လေးယောက် သုံးယောက် ရန်ပွဲဖြစ်ကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဓားထောင်လက်ချက်နှင့် အောင်နိုင် ဓားထိုး
ခံလိုက်ရသည်။ ရန်ပွဲက အလဲလဲ အတွဲတွဲနှင့် ပြီးသွားသည်။

လူ့စိုက်အောင်နိုင်က ရဲမတိုင်း၊ လူ့ကြီးမတိုင်ဘဲ ကလဲ့စား
ခြင်းချေနိုင်ရန် အချိန်အခါကို စောင့်နေသည်။

အောင်နိုင် ဒဏ်ရာ တစ်လကျော်ခန့် အရောက် ပျောက်
ကင်းသွားသည်။

ထိုရက်ပိုင်း အောင်နိုင်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်
အသွားအလာ ငြိမ်သက်နေသည်။

သံချောင်းတို့ သောင်းစိန်တို့က ဒီကောင်တွေ မှတ်သွားပြီ၊
နောက်ကို ကျောက်တန်းရွာသားတွေနဲ့ လာပတ်သက်ဝံ့တော့မှာ
တုတ်ဘူးဟု တောင်ကို ဝင့်ကြွားပြီး ပြောဆိုနေကြသည်။

အဲပေ့ ရန်ပွဲပြင်ပြီး လေးလခန့်အကြာ တောင်စဉ်းအရင်း
ခန်းဖြူတစ်ယောက် လယ်တွင်းထဲမှအပြန် ညနေ ငါးစာရိခန့်
အစောင့်ကားခံလိုက်ရသည့်အပြင် သတ်မြတ်ခြင်းကိုပါ ခံလိုက်ရသည်။

အလောင်းကိုတွေ့တော့ နောက်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်သည်။
ရွာအပြင် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ ကိုင်းတောထဲမှာဖြစ်သည်။

ရဲက မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်နိုင်သည့် ကျောက်တန်း
ရွာသား လူငယ်များကို စစ်ဆေးသည်။

တောင်က အောင်ချမ်းသာရွာမှ ကျော်ပိုး၊ အောင်နိုင်၊ လှဝင်း၊
ဇွန်းစိန်တို့လေးယောက်ကို မသတိကတူဆို၍ ... ရဲက စုံစမ်းရာ
အောင်ချမ်းသာရွာနှင့် နှစ်ပိုင်ခန့်ဝေးသည့် ထန်းပင်စုရွာ နာရေး
ဘိဝံ့မှာ ဖဲသွားရိုက်နေသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုရွာအထိလိုက်ပြီး ရုံစမ်းတော့ ပန်းဖြူသေသည်မှာ
မတိုင်ခင် တစ်ရက်ကြိုပြီး ဖဲဝိုင်းသို့ ရောက်နေကြောင်း သိလို
သည်။

ရဲက အမှုမပိတ်သေးဘဲ တရားခံအစစ် ရရှိအောင် ရုံစမ်း
ပေးမည်ဟုဆိုကာ ရဲစခန်းသို့ ပြန်သွားကြတော့သည်။

တောင်ကို သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လည်း ပန်းဖြူသေသည့်
ကိစ္စကို နည်းမျိုးစုံနှင့် ရုံစမ်းခဲ့ရာ သုံးလေးလကြာမှ အရက်သုံး
သူတို့ကြားချင်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်။

နာရေးအိမ်မှာ နေ့ခင်း ဖဲဝိုင်းမဖြစ်သေးသည့်အတွက်
ထန်းတောသွားပြီး ထန်းရည်သောက်မည်ဟု သတင်းလွှင့်ကာ
ပန်းဖြူလယ်ကွင်းထဲသွားသည့်အကြောင်း သတင်းလာပို့သည့်
လူငယ်နှင့်အတူ လှည်းတစ်စီးနှင့် ကျောက်တန်းရွာဘက်သို့ ထွက်
ခဲ့သည်။

ထိုသို့ မရောက်ခင် မိုင်ဝက်ခန့် ကတည်းက လှည်းကို
ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ရွာဘေးရှိ ရောင်းရိုးလေးထဲကနေ လျှောက်
ခဲ့ကြသည်။

ဝိုးအင်္ဂါ ရေရှိပြီး ဇွဲအင်္ဂါ ရေခန်းသည်။ သဲရောင်းလေး
ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ကိုင်းပင်များကလည်း ထူထပ်စွာ
ပေါက်ရောက်နေသည်။

ရွာထဲဝင်သော လမ်းအနီးရောက်တော့ ငါးနာရီဝန်းကျင်

ရှိပြီး လယ်တွင်းထဲမှ ရွာသားများလည်း ပြန်လာကြသည်။

သူတို့ စိတ်ချည်စွာ စောင့်ရုက္ခိန်းနပ်သွားသည်။ ပန်းဖြူ
တစ်ယောက်တည်း ပုဆိုးတစ်လည် ခေါင်းပတ်ပြီး တောင်းတစ်လုံး
ရွက်ကာ ပြန်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ယခင် တောင်တို့ လှူဒါန်သုံးယောက်နှင့် ရန်ငြိုးရန်ပ
မရှိခင် တက္ကတို့ခွဲက သူတို့လေးယောက် တောင်တို့အိမ်ကို
မကြာခဏ ရောက်ခဲ့သည်။

အသက် ၁၀-နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည့် ပန်းဖြူကို လှဝင်းက
စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ပန်းဖြူက သူတို့အားလုံး၏အကျင့်စရိုက်ကို
သိသည့်အတွက် အခေါ်အနှုတ် မလုပ်။ ရှောင်ဖယ်နေခဲ့သည်။

အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ကွဲကာစက လှဝင်းက ပန်းဖြူကို ခိုးယူ
ပေါင်းသင်းမည်ဟုပင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တိုင်ပင်သေးသည်။

နောက်ပိုင်း ချွန်ခွဲတွေ မကြာခဏဖြစ်လာသည့်အတွက်
လှဝင်းလည်း ပန်းဖြူကို ခိုးယူပေါင်းသင်းရန် မပြောတော့။

ယခု သူတို့လေးယောက် ပန်းဖြူကို ချုံထဲဆွဲသွင်းရန်
ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတို့ ကြည့်သည်။

ပန်းဖြူက ကံဆိုးသည်လားမသိ၊ ရှေ့မှာရော နောက်မှာပါ
လူမရှိ၊ သို့ကြောင့် ကိုင်းကောထံ ဆွဲခေါ်သွားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ပန်းဖြူက ဧရတိမ်နပ်သွားသလို ထမုတ်ပြည့်ဝ
သွားသည်နှင့် သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ မသတ်လျှင်လည်း သူတို့

လေးယောက်ကို ပန်းဖြူက သိပြီးဖြစ်သည်။

ပါးစပ်ကလည်း နှင်တို့ကိုတိုင်မယ် ... ငါ့အစ်ကိုကို သတ်ခိုင်းမယ်ဟု နားတမ်း ပြောနေသည့်မို့ နောက်ဆုံး သတ်ပစ်ကာ ကိုင်းပင်တွေကြားထဲ ထည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လေးယောက်သား ရိုးချောင်းအတိုင်း အတော်ကြာကြာ သွားပြီး ... ထန်းပင်စုရွာဘက်သို့ သွားသည့်လမ်းရောက်တော့ ရိုးထဲမှ တက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ရွာရောက်တော့ ဝဲဝိုင်း ဝရံသာရှိသေးသည်။ ထန်းတောမှာ အချိန်သွားပြုန်းနေရင်း ဝိုင်းကောင်းနေလို့ဟု ပြောပြီး ဝဲဝိုင်းဝင်ထိုင်ကြတော့သည်။

ပြီးခဲ့သည့်ညကစပြီး ရက်လည်သည်အထိ ထိုရွာ၏ နာရေးအိမ်မှာ ဝဲရိုက်ကာနေမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မသင်္ကာ၍ လာပေးလျှင် ပန်းဖြူမသေခင်တစ်ရက်ကြိုပြီး နာရေးအိမ် ရောက်နေသည်ဟု အားလုံးက မျက်မြင်သက်သေ လိုက်ပေးလိမ့်မည်။

သူတို့တွက်ထားသည့်အတိုင်း ပန်းဖြူဆုံးပြီး နှစ်ရက်မြောက်ညနေဝိုင်း ထန်းပင်စုရွာသို့ ရဲများ ရောက်လာပြီး စုံစမ်းသည်။

ပန်းဖြူသေသည့်ရက် ရွာမှာမရှိဘဲ ထန်းပင်စုရွာ နာရေးအိမ်မှာ တစ်ရက်ကြိုရောက်နေသည်ဟု ဝိုင်းပြီး သက်သေထွက်ပေးကြသည့်အတွက် ရဲများ မဖမ်းဖြစ်ဘဲ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။

သောင်းစိန်နှင့် သံချောင်းတို့ကို သတင်းပေးသူက ...
ကျော်ဦးတို့လေးယောက်ကို လှည်းမောင်းပြီး လိုက်ပို့သည့်ကား
ဖြစ်သည်။

သူတို့က “ပန်းဖြူကို လှည်းချင်နေလို့ ပြန်မချင်တာနဲ့
ခိုးပြေးချင်တယ် ... မင်း ... ပန်းဖြူတစ်ယောက်စာည်း ရှာ
အပြင်ထွက်ရင် သတင်းလာပေး ... ဝိုက်ဆံကောင်းကောင်း
ပေးမယ်ဆိုတာနဲ့ ... သတင်းသွားပေးမိတာ၊ မိန်းကလေးကို
ခိုးမပြေးဘဲ လေးယောက်လုံးရော်ကားပြီး သတ်လိုက်တယ် ကြား
ကတည်းက တစ်ညမှ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး” ဟု ပြော
လာသည်။

“အဲဒီအချိန်က မင်း ... ဘာကြောင့် ရဲကို ဖွင့်မပြော
တာလဲ” ... မေးတော့၊

“မင်းလည်း ကြုံရုံပါဖြစ်နေပြီ၊ ငါတို့ အဝမ်းခံရရင်
... မင်းလည်း ပါမှာပဲဆိုတာနဲ့ ကြောက်လို့ မပြောတာ ...
အခုတော့ ... ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်ကို နိုင်ကွက်
ရှိတယ် ... နိုင်းကောင်းတယ်ဆိုပြီး သူတို့ငွေလိုလို ရှာမရရင်
အနိုင်ကျင့်ပြီး ငွေသစ်တယ် ... ဒါကြောင့် မြစ်ချင်ရာဖြစ် ...
ရဲမတိုင်ဘူး၊ သူ့အစ်ကိုကို ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုပြီး လာပြောတာ ...
ကျွန်တော်ပြောတယ်လို့ ... မပြောပါနဲ့။”

“စိတ်ချ ... မင်းက သူတို့လှည့်ပတ်တာ ခံလိုက်ရတာပဲ။

ငါတို့ ခွင့်လွှတ်တယ် ... ဒီကောင်လေးကောင်းကို ငါ့ ပြန်သတ်
မယ် ... ပန်းဖြူသေရသလို ဒီကောင်တွေ သေရမယ်”

သံချောင်းနှင့်သောင်းစိန်တို့ ပြန်ပြောသည်ကို တောင်ကြား
သည်နှင့် ဓားဆွဲ၍ မြစ်လိုရာမြစ် သူတို့အိမ်အထိ သွားပြီး သတ်
မည်ဟု ကြိမ်းဝါးနေသည့်အတွက် သံချောင်းတို့က ဝိုင်းဆွဲကာ
ရှောင်းဖျာပြောဆိုရသည်။

ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် တစ်ယောက်ချင်း ရွာပြင်များ
ခေါ်ပြီး သတ်ပစ်ကြမည်။ တစ်လအတွင်း လေးယောက်လုံးကို
သတ်ပြီးမြစ်ဝစရမည်ဟု သံချောင်းနှင့် သောင်းစိန်တို့က အာမ
ခံခဲ့သည့်အတွက် တောင် ဓားကိုချကာ တောက်ခေါက်ပြီး ထိုင်နေ
တော့သည်။

တောင်၏မိခင် ခေါ်စိန်ဥကလည်း ကလဲ့စားမချေရန်တား
သည်။

“နင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ... ငါ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို
နေရမလဲ ... ငါ့ကို သနားပါ တောင်ရယ်”ဟု တစ္ဆေပြောကာ
တားနေသည့်အတွက် တောင်တစ်ယောက် စိတ်တွေ ဒွိဟဖြစ်ကာ
တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားသည်။

လိုအချိန်မှာ သံချောင်းတစ်ယောက် ညဘက်အရက်ဆိုင်မှ
အပြန် မြွေပေါက်ခံပြီး ... အထိပ်ပြန်ကာ ဆေးရုံမို့ လိုက်
ရက် သေဆုံးသွားသည်။

သံချောင်းသေသည်ရက်မှာ သောင်းစိန်က သူ့ပိန်းခနှင့်
အတူ အညာသို့ ရောက်နေသည့်အတွက် မသိလိုက်။

မအေးဘုံက မကျွေးနယ်ဘက်တပြစ်သည်။ မအေး
အတွားဆုံးသည့်အတွက် သောင်းစိန်တစ်ယောက် ပိန်းခကျွေးသူမှာ
တစ်လနီးပါး ကြာသွားသည်။

သံချောင်း၏နာရေးမှာ ဖဲဝိုင်း ညည်းဖြစ်သည်။
တောင်တစ်ယောက် သူငယ်ချင်း နာရေးမှာ အရက်လေး
တပြစ်နှင့် ဖဲဝိုင်းမှာပင် အချိန်ကျန်နေခဲ့သည်။

နာရေး သုံးရက်ပြောက်ညှပ် အောင်ချမ်းသာရွာက ကျော်မိုး
တို့လေးယောက် ဖဲလာရိုက်ကြသည်။ တောင်နှင့် တစ်ဝိုင်းပြားမှာ
ဆိုင်ကြသည်။

ထိုသို့ ဖဲလာရိုက်သည်ကို တောင်သိလိုက်ပြီးနောက် မနက်
ဆုံးနာရီခန့် တောင် ဖဲဝိုင်းက ထသွားသည်။ အောင်ချမ်းသာ
ရွာဘက်ထွက်သည့်လမ်းမှာ စားသွေးပြီး သွားစောင့်နေသည်။

ကျော်မိုး၊ အောင်နိုင်၊ ဇော်စင်၊ ထွန်းစိန်တို့လေးယောက်
ကလည်း တောင့်အထောက်ကို သိသည်။

သို့ကြောင့် မနက်ငါးနာရီကျော်မှ ကျောက်တန်းရွာလယ်
တွင်းသို့ သွားသည့်လမ်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မရိုးအတော်သွားပြီးမှ အောင်ချမ်းသာရွာဘက်သို့ ထွက်
ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုတစ်ရက်သာ သူတို့လူစု ဖဲလာရိုက်ခဲ့သည်။

တောင်၏အခြေအနေကို လာကြည့်သည်လား။ မင်းတို့ကို မပူ
လာသည်ဟု ဆိုချင်လားမသိ ... ထပ်မရောက်တော့။

တောင်လည်း လမ်းပျံ့ဖြတ်ပြီး၊ ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲ သတ်
သတ်ရ ဆုံးဖြတ်ကာ စားကိုပေးပြီး စောင့်သော်လည်း သူတော်
လမ်းမှ သူတို့မပြန်ခဲ့။

နောက်ရက်တွေလည်း သူတို့လာမည် အထင်နှင့် ဖိစိတ်
စောင့်သော်လည်း ရောက်မလာ။

ခရီးထွက်နေသော သောင်းစိန်တို့ လင်မယားလည်း
သံချောင်းရက်လည်ပြီး နောက်နေ့မှ ရှာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်
သောင်းစိန်လည်း တောင်နှင့်လာတွေ့သည်။ သူ့သာရှိလှ
ဖိစိတ်မှောင်မောင် စားနှင့်ဝင်ခတ်မည်ဟု ဆိုလာသည်။

တောင်ကတော့ စားကို သီးကြားထိုးပြီး ကျောက်တန်းရွာ
မနောဘ် အောင်ချမ်းသာရွာ ဝန်းကျင်ရောက်နေသည်။

အပေမဲ့ သံချောင်းဆုံးပြီး ဆယ်မြောက်ရက်အရောက်မှ
တောင်တစ်ယောက် ရွာအထွက် ချောင်းထိပ်မှာ စားဒဏ်ရာများ
အသက်လေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ကြသည်။

သူ့ဆုံးသည့်နေရာနှင့် ညီမဖြစ်သူ ဆုံးသည့်နေရာက
တစ်ရာခန့်ပင်မကွာ ... ထုံးစံအတိုင်း သတ်သည့်တရားခံ
ရွာမရ ဖြစ်နေသည်။

လူဆိုးလူပိုက်ဆိုတာ ရှန်များတယ် ... သူ့ကို သတ်

သူတွေက ရွာတိုင်းလိုလိုတယ် ... ဖဲတိုင်း၊ အရက်တိုင်း၊ ကြက်တိုင်း
မှာ လာတဲ့လူတိုင်း တောင်နှင့် ပြဿနာမဖြစ်ဖူးသူ မရှိ။

သို့ကြောင့် လူပုန်းများသည်တောင်ကို သတ်သူ၊ မည်သူ
မဆို ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

လူဆိုးလူဝိုက် တောင်အနားရေ ညတိုင်း ... သောင်းစိန်
တစ်ယောက် အောင်ချမ်းသာရွာက ထွန်းစိန်တို့ ကျော်မိုးတို့
လာမလာ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုတစ်ပတ်လုံး တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာကြ။
သောင်းစိန်တစ်ယောက်လည်း မိခင်ပေါ်မိုက်ဖက်များ မရှိတော့သည့်
အတွက် တောင်အနားရေရက်လည်ပြီးနောက်ပိုင်း လောင်းကစား
အလုပ်ကို မလုပ်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

“တွေ့ ... သာကျော် ... သာကျော် ထစမ်း၊ ကင်းတဲ
နားမှာ မည်းမည်းကြီး ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ပြီး ပျောက်သွားတယ်၊
ငါ ... သံချောင်းခေါက်ပုံယ် ပြင်နေတုန်း ပျောက်သွားလို့
မခေါက်လိုက်ရဘူး”

“မင်း ... ဒါပဲချင်ပူတူးနဲ့ ... မဟုတ်တာ မြင်တာ
ဖြစ်မယ်”

“တကယ်ပြောတာ ... ဟိုဂျေနားမှာ မြင်လိုက်တယ်”

“ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ”

“ငါ ... ဆယ့်တစ်နာရီသံချောင်းခေါက်တာ မင်း ...

မသိလိုက်ဘူးလား”

“ငါ ... မှေးခဲနဲ့ တအောင့်ပြိုင်သွားတယ် ... ထင်တယ်”

“မှေးခဲနဲ့ မတုတ်ဘူး ... တောက်တောက် ဖောက်ဖောက်
သေးတယ်”

“တာ ... တို့မှာ ပည်းပည်းကြီး ... လူ ... လူ
ရွာထဲဝင်သွားပြီ”

“တော့ ... တော့ ... ဘယ်သူလဲ ... ရပ်စမ်း”
ကင်းတဲမှ လှမ်းအော်လိုက်သံ ကြားသည်နှင့် ရိပ်ခဲ
ထွက်ပြေးသွားသည်။

ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်

သံချောင်းကို အဘက်မပြတ် ခေါက်လိုက်သည်။

စကနေတော့ မာတ်မီးကိုယ်စီနှင့် လူလေးငါးယောက်ခန့်
ရောက်လာသည်။

“ဘာကျော်နဲ့ အေးမြင့်ကို မတုတ်လား”

“တုတ်ကဲ့ ... ဦးလေးအောင်တင်”

“သံချောင်းခေါက်တာ ... ဘာတွေ့လို့လဲ”

“ရွာထဲကို လှုပ်တောတွေ့လို့ ... လှမ်းပေးတာ ...
ထွက်ပြေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သံချောင်းခေါက်တာ”

“ဘယ်က လာတာလဲ ... ဘယ်နားမှာ စပြင်တာလဲ”

“စောစောက ရွာပြင်မှာ ပည်းပည်းတွေ့လို့ ဘာကျော်ကို

အခုတုန်း ... မတွေ့တော့ဘူး။ မတွေ့တဲ့အကြောင်းကိုပဲ
အခုတော့ ... တိုနားရောက်နေတယ်။ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်
နေပြီး အမှောင်ထဲ ပြေးဝင်သွားတယ်”

“သူရိုးလား ... သရဲလား ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို
တော့ မြင်နိုင်ဘူး ... သရဲကြောက်ပြတာဖြစ်မယ်”

ရွာထိပ်ကင်းတဲမှာ လူ ... စုစုဝေးဝေး မြင်နေသည့်
ကျော်မိုးတို့ခြံထဲ လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး အိမ်ကို ထုရိုက်
သည်။

ဘုန်း ... ဘုန်း ... ဘုန်း

“တဲ့ ... ဘယ်သူလဲ”

အိမ်ထဲမှ လှမ်းမေးတော့ အသံပျောက်သွားသည်။

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

ကျော်မိုး အသံပျောက်သွားတော့ ထုရိုက်သံ ထွက်လာ
သည်။

“တောက် ... ဒီအချိန် လက်နောက်တဲ့ကောင်က ရှိသေး
မယ် ... လှဝင်း။ အောင်နိုင် မင်းတို့လား”

ဘာသံမှ မကြားသည့်အတွက် ဓာတ်မီးယူပြီး ကျော်မိုး
ကံဝါး ငွင့်လိုက်သည်။

“အပြင်ကို သေသေချာချာ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်အုံး”
အပြင်ရောက်တော့ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ ဘာမှ

မတွေ့ရသည့်အတွက် လှေကားမှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... သရဲကြီး”

ဘွားခနဲ သူ့ရှေ့မှ သွေးသံရဲရဲနှင့် သရဲကြီးကို မြင်လိုက်
သဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ ထအော်လိုက်သည်။

သရဲကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး စုတ်ပြတ်သတ်နေ
သွေးများ စီးကျနေသည်မှာ မြင်ပကောင်း။ လက်ကြီးနှစ်ဖက်
သူ့ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့်အတွက် လှေကားပျဉ်တောင်
ခေါင်း ထောင့်မိပြီး ပျော့ငွေ့ကျသွားသည်။

အိမ်ပေါ်ကလူများလည်း သရဲတူ ထိတ်လန့်သည့်အ
ကြီးနှင့် အော်လိုက်သံကြားပြီး တစ်ဆက်တည်း ဝန်းဆိုသော
ကိုပါ ကြားလိုက်သည်မို့ ...

အိမ်အောက်သို့လည်း မဆင်းဘဲ တတ်အိလည်းမရှိ ကျော
ပီးခွက်သာရှိသည်။

“ကျော်မိုး ... ကျော်မိုး ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဘာသံမှ မကြားရသည့်အတွက် ကျော်မိုး၏မိန်းမ
ယောက္ခမလင်မယားတို့ ပီးခွက်တစ်လုံးကိုကိုင်ကာ အိမ်အပြင်
မဝှဲမရဲ ထွက်လိုက်ကြသည်။

“လှေကားရင်းမှာ လဲနေတာ ... ကျော်မိုးလား”

“ဟုတ်တယ်”

သုံးယောက်သား အိမ်ပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်း

ပြည်သည်။

“အဖေ ... ကိုကျော်မိုး ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ယောက္ခမကြီးက ကိုကျော်မိုးကို ဆွဲမလိုက်သည်။

“မသိဘူး ... မျက်လုံးကြီးလည်း ပြူးနေတယ် ...

ကြောက်စရာ မြင်လိုက်လို့လား မသိဘူး ... အကြောက်လွန်ပြီး ကျသွားတာ”

“သူ ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

ဇနီးဖြစ်သူက အနီးကပ် မကြည့်ဘဲ ပိတ်ပြား ရုပ်နေသည်။

“နင့်ယောက်ျား ... အသက်မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ... မသိဘူး၊ ထိတ်လန့်စရာ ပြီး ... နှလုံးရပ်သွားတာဖြစ်မယ်”

ကျော်မိုးနာရေးကိုစွဲပြစ်တော့ အောင်နိုင်၊ လှဝင်း၊ ထွန်းစိန် သည် နာရေးအိမ်မှာ အချိန်ပြည့်ရှိနေသည်။

နေ့ခင်းအိပ်ပြီး ညဘက်၊ ဖဲခိုင်းမှာ ဝိုင်းစသည်မှ ဝိုင်းသိမ်း မည်အထိ ထိုင်ကြသည်။

ကျော်မိုး သရဲအခြောက်မီးပြီး အကြောက်လွန်၍ သေသည် မဟုတ် သိထားသည်။ မည်သည့်သရဲ ခြောက်သည်ကို မသိ။

လေးညမြောက် မရောက်ခဲ့သည်။ အောင်နိုင်တို့သုံးယောက် ဝိုင်းမှာ နိုင်လိုက် ဂျုံးလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေသည်။ လေးည မြောက်အရောက် လက်ထဲရှိသည့်ပိုက်ဆံ ကုန်လလောက် ရှိနေသည်။

အကောက်ဝိုက်ဆံထဲမှ ခရစ်တော် ဝဲရိုင်းမှာ လှည့်
နေသည့်အတွက် ဝိုင်းက မထွက်ရသေးခြင်းဖြစ်သည်။ အကောက်
ဝိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ဟုဆိုသဖြင့် အောင်နိုင်လည်း လှစ်
လက်တို့က အပေါ့သွားမည်ဆိုပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

အောင်နိုင်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကျော်မိုး အလောင်းထည့်ထားသော အခေါင်းက အိမ်
မှာ ရှိသေးသည်။ ငါးရက်တာ ပြီး ပြေပြေသပြေဟုဆို ပနက်
သပြေဟုမည်ဖြစ်သည်။

အောင်နိုင် အခေါင်းနား ရောက်လာကာ ...

“ကျော်မိုး ... ငါ ဝဲရိုင်းနေတယ် ... ငါ့ကို နိုင်ဆောင်
လုပ်ပေးကွာ ... ငါတို့ကို ပစ်ခတ်ခဲ့ ... နိုင်အောင်လုပ်ပေး
ပါစေက ပြော ... လက်က အခေါင်းကို ပုတ်နေသေး”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

အနားက ချောက်ချားဖွယ် ရယ်သံကြီး ပေါ်လာသည့်
အတွက် အောင်နိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သွေးသံရဲရဲနှင့် တောင်
အနီးကပ် တွေ့လိုက်သည်။

“ဟင် ... တောင် ... တောင် ... မင်း ... မင်း ...

သေသွားပြီ ... ငါ့နား မလာနဲ့”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

တောင်ဖိလက်ကြီးနှစ်ဖက်က အောင်နိုင်၏လည်ပင်း

ရောက်လာကာ အတင်းဆွဲညှစ်ပြီး ...

ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း

ကျော်ပိုးကို ထည့်ထားသော အခေါင်းကြီးနှင့် အောင်နိုင်၏
ခေါင်းကို ဆွဲဆောင်နေသည်။

ဝုန်း

အောင်နိုင်၏ခေါင်းနှင့် ပစ်ဆောင်လိုက်သည့်အတွက် လေး
တိုင်ဝင်ပေါ် တင်ထားသည် အခေါင်းကြီး ဘေးသို့ လည်ကာ
အောက်သို့ ကျသွားသည်။

အပေါ်မှ ကျသည့်အချိန်ကြောင့် ... အခေါင်းကြီးကွဲကာ
အလောင်းကြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။

အောင်နိုင်လည်း အလောင်းအနီးမှာ ခေါင်းမှ သွေးများ
အထွက်လွန်ပြီး အကြောက်လွန်ကာ အသက်ပါသွားတော့သည်။

မဲရိုက်နေသော လူများလည်း ဝုန်းခနဲအသံနှင့်အတူ ပုပ်
အက်အက်အနံ့ကြီးကြောင့် မြဲအပြင်သို့ ပြေးထွက်ပြီး ကြည့်
ကြသည်။

အခေါင်းကြီး အစေ့စေ့ကျကာ အခေါင်းတခြား လူသေ
တခြား မြင်လိုက်ကြသလို အလောင်းအနီးမှာ လဲနေသော အောင်နိုင်
ကိုပါ တွေ့လိုက်သည်။

ဘယ်လို ဖြစ်သွားသည်ကို မသိလိုက်ကြ။ အပုပ်နံ့ကြောင့်
လူအချို့ အထဲဝင်သွားကြသည်။

ကျေးဇူးသားရင်းနှင့် မကင်းရာ မကင်းရှိသည့် လူများက
လေးရက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ပုဂံစံပြုနေသည့် အလောင်းကောင်ကို ...
အခေါင်းထဲ ပြန်ထည့်နေကြသည်။

အောင်နိုင်၏အလောင်းကိုလည်း အနီးနားမှာပင် ဖျာလိပ်မှ
ပတ်ထားလိုက်ကြသည်။

နောက်နေ့ရောက်တော့ နောက်မှသေသည့်အောင်နိုင်ကို
အရင်မြေချပြီး ကျော်မိုးအလောင်းကို တစ်နာရီခန့်ခြားကာ သင်္ချိုင်း
သို့ ပို့လိုက်ကြသည်။

ကျော်မိုးအိမ်နှင့် အောင်နိုင်တို့အိမ်က ငါးအိမ်ပဲ ခြားသည်။
အောင်နိုင် မည်ကဲ့သို့သေမှန်း တစ်ရှာလုံး မသိကြ။

ကျော်မိုး ကဲ့သို့ပင် သရဲမြစ်၍ သေဆုံးသည်လား။ ကျော်မိုး
သရဲက ဝင်စီးပြီး အောင်နိုင်ကို အခေါင်းနှင့်ဆောင့်ပြီး သတ်လိုက်
သည်လား။ မိမိတို့ တွေးမိသလို ထင်ကြားနှင့် ပြောဆိုနေကြသည်။

မိုက်ဖော်မိုက်ဖက် ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် နှစ်ယောက် တစ်ဖက်
အတွင်း သေဆုံးကုန်သည်အတွက် လှစင်းနှင့် ထွန်းစိန်တို့လည်း
စိတ်ထင်းရဲကာ ကြောက်လန့်နေသည်။

ကျော်မိုးနာရေး လေးရက်မြောက်နေ့မှာ အောင်နိုင် သေဆုံး
သည့်အတွက် ကျော်မိုးနာရေး ရက်လည်တော့ အောင်နိုင်နာရေး
လေးရက်မြောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။

နာရေးအိမ်နှစ်အိမ်မို့ ဗဲဒိုင်းကို နှစ်အိမ်ခွဲလုပ်ကြသည့်

အတွက် တစ်အိမ်ထဲလောက် မရည်တော့။

လှဝင်းနှင့် ထွန်းစိန်တို့လည်း အောင်နိုင်၏အိမ်မှာ အချိန် ပြည့်နေကြသည်။ ညဘက် ဝဲမရိုက်ကြတော့ ... ဝဲမရိုက်ရန် လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့။

အောင်နိုင်၏နားရေးရက်လည်ပြီးပြီ။ လှဝင်းနှင့်ထွန်းစိန်တို့ စိုးရိမ်နေသလို မည်သည့်အန္တရာယ်မှ ကျရောက်လာခြင်း မရှိ၍ နားရေးရက်အတွင်း စိတ်ဆင်းရဲကာ အအိပ်ပျက် အစားပျက် ရှိခဲ့ရာမှ အပူလုံးကျပြီး နေသာထိုင်သာ ရှိလာသည်။ ငါးရက်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။

အချိန်က ရှစ်နာရီခွဲသာသာရှိပြီ။ အချို့ ကင်းတဲကို စောင့် မည့်လူပင် မရောက်သေး။ ဌာတောင်ဘက်အဝင်လမ်းထိပ်ရှိ ကင်းတဲ သို့ လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် အသက်လေးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ် ယောက် ရောက်လာသည်။

နှစ်ယောက်လုံး အရက်ဆိုင်ဝင်ပြီး အရက်သောက်လာ ကြသည်။ ထိုအချိန် လယ်ကွင်းထဲမှ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“နောင်ကြီးတို့ နောက်ကျလှချည်လား”

“နောက်ကျဆို ... လယ်ကွင်းထဲက တဲမှာ ရေချိုး ထမင်းစားပြီးမှ ရွာပြန်လာကြတာ ... ကိုထွန်းကြည် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်တော့ ... မင်းက ငါ့ကို သိလား”

“သိတာပေါ့ဗျာ ... ကဲ ... သွားပြီ”

“အေး ... အေး”

“ကဲ ... ငါ ပူးနေတယ် ... ခဏလွဲလိုက်အုံးမယ်”

“အိပ်ချင် ... အိပ်လိုက်၊ ည သယံဇာတရိ နှိုးပယ် အဲဒီအချိန် ... ကျွန်တော်အိပ်မယ်”

ထိုစဉ်မှာ လူတစ်ယောက် သူတို့ကင်းတဲဘေးက ရွာထဲ ဝင်သွားသည်။

“လယ်ကွင်းထဲက လူတွေလည်း အခုထိ ဝင်တုန်းပဲ”

“ဒီအချိန်ကတော့ ... တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဝင်အုံးမှာပဲ ... တို့ သတိထားပြောက ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီ နောက်ပိုင်း ရွာထဲ အိပ်ချိန်ပဲ”

“ဟာ ... ကို ... ကိုတွန်းကြည် ... အခု ဝင်သွားတဲ့ လူကို ကြည့်ပါအုံး ... တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေနဲ့”

“ဟုတ်လို့လား ... ဒီလောက် မှောင်နေတာ ... မင်းက သွေးပွန်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ... မသိဘူး။ ကျွန်တော် မျက်စိမှားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... အသေအချာကို မြင်လိုက်တာ”

“ဒါဆို ... လူမဖြစ်နိုင်ဘူး ... သရဲပဲဖြစ်မယ်”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ တကယ်မြင်လိုက်တာ သွေးတွေ ရဲနေသလိုပဲ”

“ကဲ ... မင်း ပူးပူးနဲ့ မြင်ချင်ရာမြင်တာ အပူးပြေအောင်

ခဏလှဲနေလိုက်”

ထိုအချိန် သူတို့ သရဲဟု ထင်လိုက်သူက တကယ်ပဲ သရဲထောင်ဖြစ်သည်။ တယ်မြင်အောင် ပြလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

အူ ... ဝူ ... ဝူ

“တဲ့ ... မိုးပု မချုပ်သေးဘူး၊ သောက်ခွေးက ထအူ နေပြန်ပြီ ... တဲ့ ... တိတ်စမ်း”

အူ ... ဝူ ... ဝူ

ခွေးအူသံက ရွာလယ်လမ်းမှာ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်လာသည်။

ထိုအချိန် လှဝင်းနှင့် ထွန်းစိန်တို့ ရွာထိပ်အရက်ဆိုင်က ပြန်လာနေသည်။ နှစ်ယောက်ကို အရက်တစ်ပုလင်းခွဲလောက် သောက်ထားသည့်အတွက် သိုင်းကွက်နင်းလာသည်။

“ဟာ ... သ ... သရဲ ... တောင်”

သူတို့ရှေ့မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေနေသည့် သရဲတောင်က ရပ်နေသည်။ လူ့ပိုက်လျှော့မောက် မားလေးလတ်နှင့် ဗိတ်ကြိုက် ခုတ်ထစ်ထားသည့်အတွက် သွေးပျားရော မတ်ခုတ်ရာများပါ မြင်မကောင်းစွာ ရှိနေသည်။

“ငါ ... ငါတို့ မှားပါတယ်၊ င ... တောင် ...

ငါတို့ကို ... ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး

ကြောက်စရာပျက်စွာကြီးနှင့် အားရပါးရ ရယ်လိုက်စဉ်
အစွယ်ဖွေးဖွေးနှင့် ပါးစပ်ကြီးအတွင်းက သွေးများ တဖွက်ဖွက်
ကျလာသည်။

သရဲတောင်က မသေခင်ကတည်းက ... ညီမဖြစ်သူကို
ဖော်ကားပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့သော လူ့ခိုက်လူ့ရင်းကား လေးယောက်ကို
အသေခံပြီး ကလဲ့စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

လူ့ခိုက်လေးယောက်ကလည်း မြွေမြွေချင်း ခြေပြင်သည့်
အတွက် တောင်ကို အယောင်ပြကာ ကိုင်းတောစပ်သို့ မျှားခေါ်
ခဲ့သည်။

တောစပ်မှာ ဖွက်ထားသော တေးများဖြင့် တောင်အား
ဝိုင်းခုတ်ကြရာ တစ်ယောက်နှင့်လေးယောက်မို့ လူ့ခိုက်လေးယောက်
ကို ပြန်မလုပ်နိုင်ဘဲ သူတို့စားချက်အောက်မှာ မှောက်သွားခဲ့သည်။

သေကန်နီး သူတို့လေးယောက်ကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်
ကာ “မင်းတို့ဆီ ငါ ... ရအောင်လာခဲ့မယ်၊ မင်းတို့ကို ဒီဘဝနဲ့
အနိုင်ယူမဖြစ်ရင် ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ အဆုံးသတ်ပြီမှ ငါ ... သွားမယ်”
ဟု ဆိုကာ အသတ်ထွက်ခဲ့သည်။

ယခု ... လှည်းနှင့်ထွန်းမိနိတို့နှစ်ယောက် အပူးလွန်ကာ
တောင်တစ်ဝှေ့၏ရှေ့မှာ အပူးပျောက်ကာ ကြောက်ကြောက်နှင့်
တောင်းပန်နေသည်။

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး

သရဲတစ်ဆီလက်က လှဝင်းဆီခိုက်ထဲ ဖောက်ဝင်သွားစဉ် ထွန်းစိန်က ရုပ်နေရာမှ မြေးထွက်ခဲ့သည်။ လှဝင်းတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးသွားစဉ် ... ထွန်းစိန်က ထိုနေရာမှ ခင်မသို့ ရောက်သွားသည်။

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး

ထွန်းစိန်၏ရှေ့ဆယ်ပေခန့် အကွာမှာ သရဲတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“တင် ... ပန်းဖြူ ... ပန်းဖြူ ... သ ... သရဲမ”

နောက်မှာလည်း သရဲတစ်ကောင် ရောက်နေပြီ။ သူ့လွှတ်လင်းမရှိတော့။ ပန်းဖြူကို / ခေါ်ဝေါ်ပြီး သတ်ရန် ဟိုက်တွန်းခဲ့သူ ထွန်းစိန်တစ်ယောက် သူ့ရှေ့က သွေးဆာနေသည့် သရဲမနှင့် အပြိုင်တိုးသည့် သရဲတစ်တို့ကြားမှာ အသက်ရှင်လင်း မရှိတော့မှန်သိသွားပြီ။

သူ ... ရင်တွေ ဖလောင်ဆူနေသည်။ မောင်းကို တစ်ခုနှင့် ထိုးလိုက်သလို ဆောင့်တက်သွားပြီး အသက်ရှူလို့မရ ဖြစ်နေသည်။ ဆယ်ပေခန့် အကွာမှာ ရုပ်နေသည့် သရဲမက တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးလာနေသည်။

ဟီး ... ဟီး ... ဟီး

နောက်က သရဲတစ်ဆီ ရယ်မောသံကြီးကလည်း ခိုးသည်ထက် ခိုးလာသည်။ အကြောက်တရားက သူ့ခန္ဓာတိုက်ခတ်ကြီးတို

ခွင့်ထွက်သွားသလို ထိုးဆောင့်တက်သွားသည်။ အရေအားလုံးက
အမှောင်ဖုံးသွားသည်။

အကြောက်တရားက သူ့အသက်ကို နှုတ်ယူသွားပြီ
ဖြစ်သည်။ သရဲတောင်နှင့် သရဲမုန်းဖြူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘုန်းခရံ
ပစ်ကျသွားသည်။

ထွန်းစိန်၏အပြစ်ကို သရဲတောင်ရော ... သရဲမုန်းဖြူတို့
သဘောပေါက်နားလည်သွားပြီမို့ နှစ်ယောက်သား အမှောင်ထု
ထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဧကန်မင်း